

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROOTS OF DARKNESS

THE ASHEN SERIES

BOOK 2.5

DEMI WINTERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARANLIĞIN KÖKLERİ

ASHEN

KİTAP 2.5

DEMI WINTERS

Copyright (C) 2025 by Demi Winters

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin Düzenleme: Grey Moth Editing

Kapak Resmi: Story Wrappers

Harita: Megan Wyreweden

Duyarlılık Okuyucuları: GiannaMarie Dobson ve Michelle Swinea Çeviriler ve

telaffuz: Saxica Ltd

ISBN (e-kitap): 978-1-7389960-6-3

ISBN (ciltlessiz): 978-1-7389960-7-0

YAZARIN NOTU

Ashen Serisi karanlık bir fantezi dünyasında geçmektedir ve olgun (18+) okuyuculara yöneliktir.

Özellikle bu kitap, engelli (dirsek üstü amputasyon) bir aile içi istismar mağdurunu ele alıyor, hayvan ölümünü tasvir eden bir sahneye sahip ve açık, açık kapı seks sahneleri içeriyor.

İçerik uyarılarının tam listesi [şu](https://demiwinters.com/trigger-warnings/)
[https://demiwinters.com/trigger-](https://demiwinters.com/trigger-warnings/)
[warnings/](https://demiwinters.com/trigger-warnings/)adreste mevcuttur:

Ayrıca, kitabın sonunda bir sözlük ve telaffuz kılavuzu bulunduğunu da lütfen unutmayın.

İÇİNDEKİLER

[Özet](#) -

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

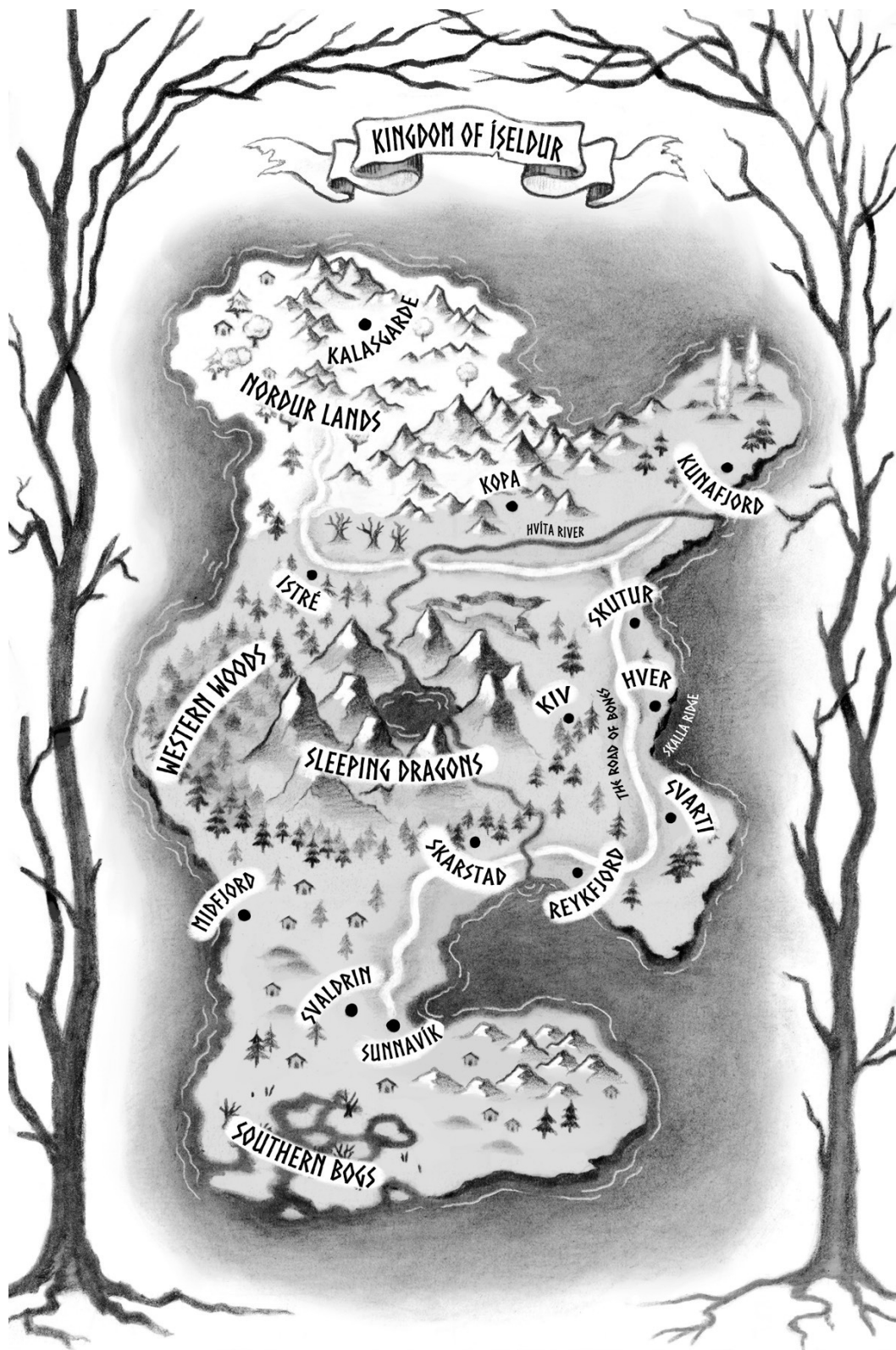
[Bölüm 24](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Telaffuz](#)

[Kılavuzu Sözlük](#)

_____ -

Belli bir uzvu olmadığı için fikirleri dikkate alınmayan; tutkusu bir kenara itilen ve 'huysuz' olduğu düşünülen; başkalarını rahatlatmak için kendini değiştirmesi gerekiyormuş gibi gülümsemesi söylenen her kadına.

Tüm kadınsı öfkemi sizin için buna döktüm.

RECAP

Hekla 'Kaburga Parçalayıcı', canavarlar konusunda uzmanlaşmış bir grup viking paralı asker olan Bloodaxe Tayfası'nın bir üyesidir. Mürettebatın diğer üyeleri arasında Reynir 'Axe Eyes' Bjarg ve Jonas 'the Wolf' ve Ilías 'No Beard' kardeşler bulunmaktadır. Kral Ivar'ın Baş Hirdman'ı Magnus Hansson ile görüştüktan sonra, Bloodaxe Tayfası Istré kasabasına ulaşmak ve vatandaşlarını terörize eden ölümcül sisten kurtarmak için yola çıkar.

Raporlara göre, sis atan bir kalbin sesine sahiptir; ormandan çıkar ve ardında kayıp insanlar bırakır. Klaernar -Kral Ivar'ın uzman savaşçıları- yardım için gönderildi. Ancak Klaernar'ın cesetleri kısa süre sonra sarmaşıklerle sütunlara tutturulmuş ve üzerinde defalarca kanla yazılmış bir sembol bulunmuştur.

Kemiklerin Yolu'nda, Bloodaxe Tayfası Istré'ye doğru yola çıkar, ancak kısa süre sonra vagonlarında kaçak bir yolcu keşfederler - kraliçenin savaşçıları babasını öldürdükten sonra kaçan Silla Nordvig. Gizemli bir insan olmasına rağmen Silla kendini Bloodaxe Tayfası'na entegre eder ve Hekla ile çabucak arkadaş olur. Aile içi şiddetten kurtulan Hekla, ona kendini savunmayı öğretmekte ısrar eder.

Ancak Bloodaxe Tayfası Silla'yı kraliçenin savaşçılarından korumayı kabul ettikten sonra, Ilías 'Sakalsız' savaşta düşer. Silla'nın sevgilisi Jonas -ve Ilías'ın ağabeyi- ihanete uğramış hisseder. Jonas, Silla'yı uyuşturduktan sonra onu bir ödöl karşılığında teslim eder. Bloodaxe Mürettebatının lideri Reynir 'Axe Eyes' Bjarg onu kurtarmaya gider ve Mürettebatı Hekla'nın komutası altında bırakır.

Pençe Krallığı'nda Rey, Silla ile birlikte saklanmak zorunda kalır. Hekla'ya eski dostu Eyvind Hakonsson'un bu işe yardım etmek için maiyetiyle birlikte geleceğini bildiren bir mektup yazar. Şimdi Hekla ve mürettebatın geri kalanı - Gunnar ve Sigrún- Istré'dedir ve bir yandan Ilías'ın ölümüyle boğuşurken bir yandan da görevlerini tamamlamaya çalışmaktadırlar.

BİR

PENÇE KRALLIĞI'NIN BITİMINE 1 HAFTA KALA

Istré

Hekla, etrafını saran sıcak ve sert bedenden sıyrılırken sessizce kendine lanet okudu. Bir yatak arkadaşından ayrılmanın bir sanatı vardı; Hekla'nın asla öğrenmeye ihtiyaç duymadığı bir sanat. Ne de olsa sevgilileriyle başa çıkmak için kuralları vardı: Yumuşak duygular yok ve geceyi geçirmek yok. Ama her şeyden önemlisi, Hekla bir erkeğin onun üzerinde güç sahibi olmasına asla izin vermezdi.

Şimdi, kurallarını çiğnemenin bedelini ödeyecekti. Hekla bu adamın onu geceyi geçirmeye nasıl ikna ettiğini düşünmeyi reddetti, vücudunu adamın ağır kolunun altından kaymak için bükerken değil. Çıplak ayakları yere değdi ve Hekla'nın göğsü zaferle kabardı. Ama yataktan gelen tutarsız mırıltılar içinde panik yarattı. Arkasında bir hareket oldu ve Hekla adamın uyanması için kendini hazırladı. Ama adam sadece sırt üstü yuvarlandı ve hareketsiz kaldı.

Uzun bir nefes vererek yataktan sıvıştı. İlk düşüncesi tamamen çıplak olduğu ve protez kolunun olmadığı oldu. İkinci düşüncesi ise odaya haydutların girmiş olabileceğiydi. Gözleri kamaşarak önündeki kaosa göz kırptı. Ocağın yanında bir sandalye devrilmiş, kürklü halılar üst üste yığılmış ve karmakarışıktı.

Sevgilisinin odasının ihtişamı gün ışığında ürkütücüydü. Odanın iki ucundaki ikiz ocaklar ve şu anda horlayan arkadaşının yatağının büyüklüğü arasında, böyle bir lojmanın ona ne kadara mal olduğunu merak etti. Ama Hekla kendini zihinsel olarak bir silkeledi ve odadaki döküntülerden tuniğini ve pantolonunu bulmak için zahmetli bir sürece başladı. Tanrıların kutsal külleri arasında kolu nereye gitmişti?

Tuniğini başının üzerine çeken Hekla dün geceki olayları bir araya getirmeye çalıştı. Hasat mevsiminin sona ermesi şerefine düzenlenen Kış Geceleri'nin ilkiydi ve tüm Istré bal likörü salonunda toplanmıştı. Hekla huysuz bir ruh hali içindeydi. Bunun iki nedeni vardı: Birincisi, Istré'nin yerel reisi öldürücü bir sis tehdidine rağmen kutlamalara devam etmişti. İkincisi, mankafa festivalin dövüş oyunlarına katılmasını reddetmişti.

Bunun yerine Hekla, Istré'nin yerlilerinin ringde tökezlemesini izlemiş, gözleri bağlıyken hepsinin üstesinden gelebileceğini bilmişti. Gerçekten de sinir bozucu bir gece olmuştu; ta ki söz konusu hayal kırıklıkları için bir çıkış yolu bulana kadar.

Hekla omzunun üzerinden uyuyan adama baktı. Köşeli elmacık kemikleri ve çenesi boyunca bir dizi parlak siyah saç örgüsü uzanıyor, dolgun dudakları özenle kesilmiş sakalına gömülüyordu. Zihninde o dudakların göğüs kafesine öpücükler kondurduğu bir anı canlandı. Titrek bir nefesle ondan uzaklaştı ve kayıp kolunu aramaya devam etti.

İzini kaybetmekle dikkatsizlik etmişti.

Keskin bir ses havayı böldü ve Hekla'nın eli içgüdüsel olarak hançerine gitti. Bunun sadece adamın horultusu olduğunu anlaması bir anını aldı. Adam bir kez daha yuvarlandı ama yakında uyanacağını hissetti.

Lanet olası kolu neredeydi? Onsuz gitmeyi düşündü. Baltalı Göz'e yazabilirdi. Yeni bir tane üretilmesini ayarlayabilirdi. Terzide hâlâ onun ölçüleri vardı. Hekla yenisi bulunana kadar bu işe tek kolla devam edebilirdi.

Tam o anda gözüne bir parıltı ilişti: Ocağın yanındaki halının altına gömülmüş bir kol. Ve bununla birlikte, başka bir istenmeyen anı geri geldi. Adam o halının üzerinde uzanmış, Hekla ona binerken kalçalarını kavrayan altın tenin genişliği...

Bu düşünceyi bir kenara itti ve kapıya doğru ilerlemeden önce protezini kaptı. Elini kapının kilidine koyan Hekla, yatağa doğru son bir kez bakmaktan kendini alamadı. Ama ona doğru bakarken, arkadaşının koyu renk kirpikleri dalgalandı.

Hekla yılan hızıyla kapıdan içeri daldı.

Kendi odasına ulaşana kadar nefes almaya cesaret edemedi.

"AÇ KAPIYI, ATEŞ YUMRUĞU!" Hekla sol yumruğunu Gunnar'ın kapısına vurarak böğürdü. "Kopa'dan gelen ekip burada ve onlarla bu sabah buluşacağız!" Durakladı, ötesindeki odada herhangi bir yaşam belirtisi bekledi. Beklediği gibi, kulaklarını sadece sessizlik karşıladı.

Hekla iç çekerek alnını kapıya dayadı, içinde keder ve endişe birbirine karışıyordu. Ilías'ın ölümünden beri Gunnar kendi gölgesi gibi davranıyor, odasına kapanmayı tercih ediyordu. Hekla kederini atlatmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapmış, ona yemek getirmiş, banyo yaptırmış ve hatta üzüntülerini anlatması için onu teşvik etmişti. Gunnar'ın huzur içinde yas tutabilmesi için elinden geleni yapmaktan memnun olsa da, bugün durum farklıydı.

Hekla odasına döndüğünde kapısının altında bir not bulmuştu. Görünüşe göre Eyvind kanlı Hakonsson sisle ilgili işi devralmak için Istré'ye gelmişti ve üç gün erken gelmişti. Hekla sabahın köründe bekleneceğini bilseydi, gece geç saatlere kadar süren bu tür aktivitelere katılmazdı.

"Haydi Gunnar," diye yalvardı Hekla, başını kapıya vurarak. "Gündüz yemeği için aşağı inelim. Hakonsson ve adamlarıyla tanış. Sonra da odana dönebilirsin."

Döşeme tahtalarından biri gıcırdadı ve kapı açılarak Gunnar'ın uzun boylu, geniş gövdeli, buruşuk bir tunik giymiş halini ortaya çıkardı. Normalde canlı, koyu kahverengi olan teni kül rengine dönmüştü. Gözlerinin altında ve alnında yeni çizgiler oluşmuştu. En hafif tabirle, Ilías'ın ölümünden bu yana on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Hekla tepkisini gizlemek için yüzünü düzeltti.

Gunnar kayıtsızca, "Şu işi halledelim," dedi ve kapıyı arkasından kapatıp Hekla'yı iterek geçti.

Hekla rahatlamış bir nefesle onun arkasından gitti. Gunnar'a söyleyecek doğru şeyi bulabilmeyi diledi - kelime oyunlarını ve zar oyunlarında herkesin sólasını cebe indirmeyi seven neşeli Ateş Yumruğu'nu geri getirmeyi. Ama Kemikler Yolu'ndaki o günden beri her şey değişmişti. O gün Sakalsız'ı, Kurt'u ve kısa süre sonra da Baltalı Göz'ü kaybetmişlerdi. Hekla, Balta Göz'ün yokluğunda Bloodaxe Tayfası'nı bir arada tutabileceğini yüz yıl geçse de tahmin edemezdi.

Yüzüncü kez, Istré'nin kapılarına çivilenmiş huş ağacı kabuğundan yapılmış, üzerinde Rey ve Silla'nın suretlerinin kazılı olduğu mektubu düşündü. Rey'in yüzünün altında *Slátrari* yazıyordu. Hekla ilk başta buna gülüp geçmişti. Ancak Rey'in Istré'ye varmadığı günler uzadıkça, gerçekleri düşündü. Istré'de

Kemikler Yolu'nda Rey, Silla'yı Klaernar'ın onu arama sebebini açıklamak zorunda kalmaktan korumuştı. Dürüstlüğe her şeyden çok değer veren bir adam için bu o zamanlar şaşırtıcı görünmüştü. Ama şimdi Hekla düşününce, Rey de Galdra olsaydı bu karakter dışı davranış mantıklı olmaz mıydı?

Galdra belki, ama *Slátrari*? Kemikler Yolu'nda sinsice dolaşan, insanları diri diri yakan katil? Bu tamamen başka bir konuydu. Onun gözlerinin içine bakmak ve cevaplar talep etmek istedi. Ama Hekla'nın içindeki bilgili yer ona onun karakterine güvenmesini söyledi. Tanıdığı Rey hesapçı biriydi. Stratejikti. Ve yüzeyde huysuz ve soğuk olsa da, bunun altında Hekla onun başkalarını derinden önemseydiğini biliyordu. O insanları eğlenmek için öldürmüş olma ihtimali yoktu; eğer gerçekten *Slátrari* ise, cinayetlerin iyi bir nedeni olmalıydı.

İç çekti. Gerçekler neyse oydu. Hekla, Baltalı Göz'ün rolünü doldurmak için devreye girmişti ve ilk günlerde bir tür heyecan hissetmişti. Paralı asker mürettebatında bir kadın olarak kendisine böyle kapıların açılabilceğini hiç düşünmemişti. Koşullar kötü olsa da, Bloodaxe Mürettebatı'nın lideri rolünü üstlenmek için can atıyordu.

Ta ki Istré'nin reisinin onunla çalışmakla ilgilenmediği ortaya çıkana kadar. Her Şeye Gücü Yeten Loftur onun tüm önerilerini bir kenara itmişti. Aslında, iğrenç adam onun varlığına zar zor tahammül ediyordu. Rey'in dikkatli düşüncelerine alışmış olan Hekla için bu şok edici bir keşif olmuştu. Bloodaxe Mürettebatı'nın her üyesinin fikirlerini dile getirmesine her zaman izin vermişti.

Şimdi, Rey'in Kopa'dan arkadaşı maiyetiyle birlikte gelip işin kontrolünü ele alacaktı ve Hekla hevesinin geri geldiğini fark etti. Belki de Istré'nin sert başlı reisini yapılması gerekenler konusunda ikna etmek için ihtiyaç duydukları değişiklik buydu. Hekla ve Gunnar hanın merdivenlerinden inerken, Hekla kendini son saatte savaş alanına koşan bir müttefik tarafından desteklenmiş yorgun bir savaşçı gibi hissediyordu.

Kısa bir koridordan geçerek bitişikteki bal likörü salonuna girdiler. Hungry Blade bu saatte sessizdi, mumlar demir avizelerde huzurla titriyor, sabah ışığı pencere örtülerinin altından süzülüyordu. Ancak bir önceki gecenin kutlamalarının kalıntıları, havada asılı duran bayat bal likörü ve terden anlaşılıyordu. Odanın kaotik hali, Hekla'nın kısa süre önce boşalttığı odalarla eşleşiyordu. Onund Birası İçen'in çökmüş halinin yanından geçti ve odanın diğer ucunda bir çaydanlık róa taşıyan bitkin görünümlü barmen Halldora'ya göz kırptı.

Sigrún sanki havadan cisimlenerek Hekla'nın dirseğine hafifçe dokundu. Işık, Sigrún'un yakasının altından kafatasının yan tarafına doğru uzanan yara izlerini yakaladı; kül sarısı saçları başının diğer tarafına doğru savrulmuş, yanıkları utanmadan sergiliyordu.

Başka bir anı öne doğru itildi. Sigrún önceki gece kısa bir süre de olsa onunla birlikte olmuştu. Bir grup yabancı bal likörü salonuna girmiş ve Sigrún gecenin geri kalanında görülmemek üzere gölgelerin arasında kaybolmuştu. Ilías'ın ölümünden bu yana Sigrún'un davranışlarını tanımlamak için *uçarılık* yeterli değildi. Ufak tefek savaşçı bir sincap kadar ürkekti.

"İyi misin?" Hekla kelimeleri söylerken imzalayarak sordu.

İyiyim, diye karşılık verdi Sigrún, bakışları odanın diğer ucuna dikilmişti.

Hekla onun görüş alanını takip etti ve bakışları uzun bir masanın en ucunda oturan bir grup savaşçıya takıldı. Sessiz bir sohbet içinde başlarını öne eğmişlerdi ve Hekla bir an için endişelendiğini hissetti. Ama bunu bir kenara itti ve kendine bu adamların çok ihtiyaç duydukları takviyeler olduğunu hatırlattı. Omuzları geride, onları selamlamak için koridorda ilerledi.

Bir ses diğerlerinin üzerinde yükseldi ve Hekla'nın kanı tanıdıkça alevlendi. Sözde "Her Şeyi Bilen" Loftur, köyün reisi ve başının belasıydı. Uzun boylu, sarı sakalında gri çizgiler olan bu adamın elli kışa yakın bir süre yaşadığını tahmin ediyordu Hekla. Loftur yüksek sandalyesinde tahtında oturan bir kral gibi uzanıyordu.

Hekla, Loftur'un etrafında toplanan savaşçılara bakarken gülümsemesi kırılmalıydı. Bunca zaman Istré yerlisi olmadığı için adama ulaşamayacağını düşünmüştü. Ama onun Kopa'dan gelen savaşçılarla dostça konuşmasını izlerken, birdenbire anlamıştı.

Aralarında tek bir çift meme bile yoktu.

Kesinlikle hissetmediği rahat bir tavır takınan Hekla, Gunnar ve Sigrún yanında olduğu halde bal likörü salonunda ilerledi.

"Ahh." Loftur'un çelik gibi kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. "İşte şimdi Bloodaxe Tayfası geliyor."

Etrafını saran savaşçılar yer değiştirmiş, sessizce onu izliyorlardı.

Balta Gözler'in güvenilir dostu ve Loftur'la olan mücadelesinde çok ihtiyaç duyduğu bir müttefik olan Eyvind Hakonsson hangisiydi? Hekla adamlardan birinin ayağa kalkıp kendisini tanıtmamasını bekledi. Ama onlar pek de sıcak olmayan bir karşılamayla róa'larına geri döndüklerinde Hekla kaşlarını çatı.

Bu Eyvind hakkında, Hakon Hanesi'nin ikinci varisi olması dışında hiçbir şey bilmiyordu. Herkes Kont Hakon'u ve varisi Atli'yi tanırken

Hakonsson, Eyvind'in kendisi bir gizem olarak kaldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yükselen öfkesini bastırmaya çalıştı. Ama sonra Hekla'nın aklına Rey'in mektubu geldi; Eyvind'in yetkin bir lider olduğuna nasıl da kefil olmuştu.

Bu adamlardan hangisinin Eyvind olduğunu sormak için ağzını açtı ama içki salonunun kapıları çarparak açıldı. Uzun masadaki adamlar ayağa fırladı ve Hekla döndüğünde iki adamın salona doğru yürüdüğünü gördü. Yoğun sabah ışığının arkadan aydınlattığı figürlere gözlerini kısarak bakan Hekla'nın gözleri ilk olarak etkileyici, kırışmış sakallı, şişman adama takıldı. Hekla'nın o güne kadar gördüğü en iyi zırhı giymişti ve üzerinde Hakon Hanesi'ne ait ejderha mührü vardı. Ama bakışları, arkasında kıpkırmızı bir pelerin olan daha uzun boylu figüre kayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

O pelerini tanıyordu.

"Ah, hepiniz

buradasınız!" Bu sesi

tanıyordu.

Figürler yaklaştı ve Hekla çok garip bir kopukluk hissetti - sanki bunlar gözlerinin önünde olmuyormuş gibi.

Ama sonra, kaçınılmaz olan gerçekleşti: Bakışları kilitlendi. Adamın ela gözleri sadece bir parça genişledi. Yumuşak dudakları -unutmaya çalıştığı dudakları- ayrıldı. Bir elini, Hekla'nın bir gece önce okşadığı, kafatasının kenarlarına örülmüş karmaşık savaşçı örgülerinde gezdirdi.

Sevgilisi ondan önce toparlandı. "İyi karşılaşmalar." İri bir el uzattı. "Ben Eyvind Hakonsson."

İKİ

ÖNCEKİ GECE

Güneş ufka doğru ilerliyor, hasadın misk gibi ama tatlı kokusu havada asılı kalıyordu. Bu koku Hekla'nın içinde binlerce anıyı canlandırdı: arpaları biçerken hasat şarkısını söyleyen babasının derin sesi; çarpık parmakları kamışı işlerken büyükannesinin anlattığı hikâyeler. Hekla'nın Midfjord'daki aile çiftliği çok daha güneydeydi, hava burada Istré'de olduğundan daha az serindi. Ama hasadın kokusu tamamen aynıydı.

Istré'nin zor durumdaki çiftçileri, belirsiz bir kışa girmeden önce bu hafta arpalarını biçeceklerdi. Ama bu gece, reislerinin isteği üzerine, diğer kasaba halkıyla birlikte köy meydanında toplanmışlardı.

Hekla kollarını göğsünde kavuşturmuş, Kış Gecesi kutlamalarını izliyordu. Arkasındaki V şeklindeki üç sütunlu kürsü genellikle Klaernar'ın infazları için kullanılırdı. Ama şimdi, davullarına ritmik ritimler vuran bir grup kır saçlı savaşıya ev sahipliği yapıyordu. Mangallar, dövüş ringinin sınırlarını belirleyen ela çitler de dahil olmak üzere meydanın tamamını aydınlatıyordu. Satıcılar tarafından kurulan stantlardan gözleme ve kızarmış tavuk kokuları yayılıyordu. Bira şişeleri elden ele dolaşıyordu ve kalabalık neşe içindeydi.

Hekla'nın kafası Hungry Blade bal likörü salonunda hayal kırıklığı içinde tükettiği birayla çoktan bulanıklaşmıştı. Bu kutlama bir hataydı ama Loftur "Akılsız" -ona böyle hitap etmeye başlamıştı- uyarılarını dikkate almayı reddetti. Adamın, Istré'nin dış mahallelerinde kol gezen ölümcül sisi araştırmak için yaptığı her girişimi engellemesi yeterince kötüydü. Ama bu insanların Kış Gecesi'ni kutlamasını, yanı başında böyle bir tehlike varken izlemek ona hiç de doğru gelmiyordu.

Bu gece sisten eser yoktu ama Hekla sınırları gerilmiş bir halde Istré'nin surlarına baktı. Zihnini açık tutması gerekiyordu ama yine de

Haftalardır süren hayal kırıklıkları içinde kaynıyordu. Hungry Blade'in barmaid'i Halldora da ona hiç yardımcı olmamıştı.

"Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun," demişti göz kırparak ve Hekla'nın eline bira üstüne bira sıkıştırmıştı. Hekla biranın Halldora'nın bir minnettarlık gösterisi olduğundan şüphelenmişti. Istré'ye vardığında Hekla, Halldora'nın yanağındaki belirgin morlukları hemen fark etmişti. Sonunda barmen kızı özel olarak köşeye sıkıştırmayı başardığında, Hekla ona bozuk paralarla dolu bir çanta uzatmıştı.

"Güvenli bir yere göm. Ve eğer onu terk etmek için doğru zaman geldiğini hissedersen, bu konuda bir seçeneğin olacak."

Halldora'nın kara gözleri bu jest karşısında yaşlarla dolmuş ve Hekla bunun bir zamanlar birinin kendisi için yapmasını dilediği şey olduğunu açıklayamamıştı. Madeni paradan daha fazlasıydı. Kaçıştan daha fazlasıydı. Bu bir onaydı. *Seni görüyorum*, dedi çanta. *Anlıyorum*. Hekla daha fazlasını yapabilmeyi diledi; bu krallıkta kadınların hayatlarını iyileştirmek için gerçek bir değişim yaratabilmeyi diledi.

Şimdilik Istré'nin şehir meydanındaki dövüş maçlarını izlemekle yetinmek zorundaydı ve tanrılar, ama onları izlemek zordu. İnce Alf, Onund Ale Drinker'ın iri cüssesine, o da Istré'nin demircisinin mengene gibi kavrayışına yenik düşmüştü. Dövüşleri dağınık ve koordinasyonsuzdu, sahip olabilecekleri herhangi bir beceri, tükettikleri büyük miktarlarda bira tarafından bulanıklaştırıldı. Hekla'nın uzuvları ringe atlamak, onlara gerçek bir savaşçının nasıl dövüştüğünü göstermek için can atıyordu. Ve belki de bencilce, Loftur'un dövüş ringesindeki kadınlara dair önyargılarını yok etmek istiyordu. Ama Hekla kendini tuttu. Loftur'un emirlerine ihanet etmek adamın gözüne girmesini sağlamayacaktı. Bu yüzden bir bira daha aldı ve hızla içti.

Demirci halkadan çıkıp mangalın alevlerine içkisinden bir yudum attı. Yerlilerin çoğu benzer teklifleri cesurca yapmıştı

-Tavuk ve sığır eti parçaları, kabaca oyulmuş silahlar ve bira. Hafızası Hekla'ya bu tür ikramların eski tanrı Sunnvald'ın tercihlerine göre hazırlandığını söylüyordu, bu da kalabalığı dövmeli yüzler için taramasına neden oldu. Hekla, Kralın Pençeleri'nin eski tanrılara böylesine aleni bir bağlılık gösterdiğini görürse, canavarca sisin Istré'nin endişelerinin en küçüğü olacağından şüpheleniyordu.

Yeni bir kavga başlayacaktı, demirci ile-

-Bir yabancı.

Hekla'nın içini bir sıkıntı kapladı. Turnuvaya katılmak için Loftur'un onayı gerekiyordu. *Haftalardır* mankafanın güvenini kazanmaya çalışan kendisi reddedilirken, bu yeni gelen nasıl olmuştu da oyunlara girebilmişti?

Hekla dişlerini birbirine geçirerek yabancıyı inceledi. Mangaldan gelen ısıık adamın görkemli kırmızı pelerinini ve kesik zeytin elmacık kemiklerini aydınlatıyordu. Bazı kadınlar böyle güzel bir yüze bayılabilirdi ama Hekla erkeklerinde biraz sertlikten hoşlanırdı. Yabancı dövüş ringine adımını attığında, her adımının güçle dolu olduğunu görerek şaşırdı.

Kavga başladığında, Hekla gizemli savaşçının kendini tuttuğunu hemen anlayabildi. Demircinin onu yere sermesine izin verdi. Demirciyi yüzüstü yatırıp bir kolunu boynuna dolamadan önce birkaç darbe indirmesine izin verdi. Demirci yere vurarak yabancıya zafer kazandırdı ve kalabalık kükredi. İşte tam o anda komşusunun bardağından Hekla'nın lébrynja ceketinin yakasına bira döküldü.

Resmen yeterince görmüştü.

Hekla kaşlarını çatarak şenlikten uzaklaştı, kalabalığın tezahüratları onu Istré'nin karanlık sokaklarında kovaladı.

Gece açık ve karanlıktı, Hekla nehir kıyısına bir battaniye sererken gökyüzüne yıldızlar saçılmıştı. Istré'nin savunma duvarlarının altındaki parmaklıklı menfezlerden giren nehir, şehrin içinden kıvrıla kıvrıla geçiyordu. Nehirdeki bu özel kıvrım yerel halk tarafından yıkanmak için tercih edilirdi, ancak şu anda tüm vatandaşların meydanda toplandığı göz önüne alındığında, Hekla'nın tamamen kendine ait bir yeri vardı.

Bir an için battaniyenin üzerine oturup gecenin sessizliğinin onu sarmasına izin verdi. Ama çok geçmeden düşünceler karanlıktan kurtlar gibi kaçmaya başladı. Loftur neden onun her hareketini engelliyordu? Onu kendisine karşı değil de kendisiyle *birlikte* çalışmaya nasıl ikna edebilirdi? Mesele sadece kadın olması mıydı, yoksa daha fazlası da var mıydı?

Soruları kızgınlığa dönüştü ve Hekla kafasının içinde reisle tartışmaya başladı, onun kalın kafasına mantığı zorla sokmaya çalıştı. Bloodaxe Tayfası'nın ölümcül sisi yenmesini nasıl bekleyebilirdi ki?

ormana girmesine izin veriyordu ve her zaman var olan tehdide rağmen neden bu cehennem kutlamalarını düzenliyordu? Ama Loftur zihninin içinde bile bir dağ kadar hareketsizdi; ne söylesen söylesin ya da ne yaparsa yapsın, Hekla ona ulaşamıyor gibiydi. Adamın dinlemeyi reddetmesi çıldırtıcıydı!

Boynuna dökülen bira aniden dayanılmaz bir hal almıştı. Hekla ayağa fırladı ve lébrynja ceketini çıkardı. Onu nehir kıyısına fırlattıktan sonra üstündeki tulumu çıkarmak için harekete geçti.

Arkasında bir dal kırıldı.

Yıllar süren eğitimi sayesinde kılıcını bir an bile tereddüt etmeden çekmişti. Hekla ölüm gibi kıpırdamadan durdu, gözleri herhangi bir hareket belirtisi için gölgeli çalıları inceliyordu. Ve bir an sonra, işte oradaydı.

İşte *oradaydı*.

Yabancınn kırmızı pelerini, çalılıklardan çıkıp nehir kıyısına doğru ilerlerken arkasından sürüklendi.

"Bu kıyı dolu," dedi Hekla, kılıcının ucunu ona doğru çevirerek. "Başka bir tane bul, savaşçı."

Yüzünde duygular oynadı; önce şaşkınlık, sonra eğlence, en sonunda da mağrur bir öfke ifadesi.

"Sanmıyorum," dedi, kılıcının ucunun yanından geçip giderken, hiç rahatsız olmamıştı.

Loftur'un bir haftalık umursamazlığı Hekla'yı bir anda yakaladı. Bir balık gibi bağırsaklarını deşebilecekken onu bir kenara fırçalayan adam sayısı çok fazlaydı. Hekla bir hırıltıyla adamın peşine düştü. Adamın omzunu tutarak onu etrafında döndürdü. Kılıcının ucu şimdi adamın boğazının hassas derisini çukurlaştırıyordu.

"Başka bir nehir kıyısı bulmanı söyledim." "Ve ben," dedi adam, "*reddettim*."

Kadın adamın ne demek istediğini anlamıştı -gözbebeklerinin parladığını- ama adamın hızı onu şaşırtmıştı. Kılıcı bir kenara savrulduğunda, Hekla onun haklı olduğunu anladı. Adam Istré'nin dövüş ringinde kendini tutuyordu. Ama rakibi Hekla'nın kendi sürprizleri olduğunu bilmiyordu. Eğildi ve omzunu adamın karnına doğru fırlattı. İvme ikisini de dikenli bir söğüt çalısına doğru götürürken, yumuşak *oof* sesi Hekla'yı tatmin etti.

Savaşçı her nasılsa rotalarını değiştirerek onları yumuşak nehir kıyısına indirdi. Baş döndürücü bir hareketle, Hekla'nın sırtı kuma değene kadar döndü.

"Ben de Istré'nin sıkıcı olacağını düşünmüştüm," diye söylendi savaşı Hekla'nın kalçalarını kavradığı yerden. "Daha ilk gece ve şimdiden altımda bir cadaloz var."

"Ben cadaloz değilim, seni anıran eşek," diye tükürdü. "Bunu öğrensen iyi olur."

Hekla başını öne eğdi. Savaşçı burnunun kırılmasını önlemek için zamanında geri döndü ama dikkatinin dağılması Hekla'nın onları yanlara savurması ve adam altında sıkışana kadar yuvarlanması için yeterliydi.

Ay ışığı adamın bronz tenine vuruyordu ve Hekla sonunda adamın gözlerine bakabildi.

"Hazel," diye mırıldandı. "Elbette." Adam gerçekten de müstehcen derecede güzeldi. Camı kesebilecek elmacık kemikleri vardı. Parlak siyah saçları, düşünmesi bile kafatasını acıtacak kadar karmaşık örgüler halinde bükülmüştü. Ve o gözler... Aşağı baktı, adamın neye baktığını anlamaya çalışıyordu. Pantolonu aşağıya sarkıyor, ona doğrudan aşağıya bakma imkânı veriyordu.

"Amacın dikkatimi dağıtmaksa, dikkatimin dağıldığını farz et," dedi adam, utanmadan göğüslerine bakarak. Sinir bozucu adam öylece yatıyor, onu vücudundan çıkarmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu.

"Kendine dikkat et savaşçı," diye hırladı. "Harcayacak öfkem var ve bir hedef arıyordum."

Ela gözlerini onunkilere dikti, sonra da kısıldı. "Neden oyunlara katılmadın? Sen yeterli bir rakipten daha fazlasısın." Bakışları bir kez daha aşağı doğru kaydı. "Görebildiğim kadarıyla."

Hekla bir hışımla onu itti ve tulumunu yukarı çekti. "Dövüş benimle," dedi savaşçı ayağa zıplayarak.

Onu inceledi, sol eli onun güzel yüzünü yumruklamak için kaşınıyordu. Ama şimdi onun değerli bir rakip olduğunu biliyordu. Hekla Baltalı Gözler'i düşündü - sabahki idmanlarını ne kadar özlediğini.

Savaşçıya baktı. Hiç şüphe yok ki o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi ve bu gerçek içini rahatsızlıkla kıvrandırıyor. Kocas da yakışıklıydı ama bu yakışıklılık sadece onun alçaklığını gizlemek için bir araç olarak kullanılmıştı. Hekla bakışlarını zorla onun omzunun üzerinden geçirdi.

"Senin bundan çıkarın ne?"

"Gerçek bir rakiple dövüşebiliyorum."

"Hmm. Istré'nin vatandaşlarına karşı geri çekilmekten pek zevk almıyorsun, değil mi?"

Adamın gözleri parladı. "Fark edecek kadar keskin bir göze sahip olman bana değerli bir rakip olacağını söylüyor." Savaş kemerinin tokasına uzandı. Hekla'nın midesinin çukurunda hissettiği bir *gümbürtüyle* yere düştü.

O da aynısını yapmak için kaşınıyordu. İki haftadır bu izbede sıkışıp kalmıştı; iki haftadır her hareketi Loftur tarafından zincirlenmişti; iki haftadır idman arkadaşı yoktu. Hekla sabah rutinlerine devam etmişti ama kaydığını hissediyordu. Bir rakibe ihtiyacı vardı. Ona arzuladığı mücadeleyi verecek birine.

"Pekâlâ," dedi ve kendi kemerine uzandı.

ÜÇ

MEVCUT GÜN

Hekla Eyvind Hakonsson'un uzattığı ele baktı, kulaklarında kan uğulduyordu. Nasıl fark edememişti - o gülünç kırmızı pelerin, özenle yapılmış, telaşlı örgüler, kaldığı yerin ihtişamı - şimdi hepsi çok açık görünüyordu. Tanrım, tüm kurallarını bir kenara atarak dikkatsizlik etmişti; sonuçlarına katlanmadan bir anlığına özgür olabileceğini düşünmüştü.

Ama yeni bir düşünce içinde panik yaratmıştı. Ya birbirlerini nasıl tanıdıklarını açıklarsa? Hekla'nın itibarı onarılamaz bir şekilde zarar görürdü. Liderlerini yatağa attığını öğrendikten sonra o masadaki hiçbir savaşçı ona saygı duymayacaktı.

Gunnar'ın dirseği Hekla'nın kaburgalarına sertçe inerek onu harekete geçirdi. Sol elini onunkinin içine soktu ve kuvvetlice salladı.

"Erkencisin," diye mırıldandı.

Eyvind Hakonsson gözlerini kırıştırdıktan sonra usulca kıkırdadı. Bu ses nehir kıyısındaki alüvyonları ve kaygan teni, çılgın elleri ve ateşli ağızları hatırlattı.

"Sen Hekla'sın," dedi ve onu şimdiki zamana geri çekti. Bu bir ifadeden daha fazlasıydı. Bu kesinlikle bir keşifti.

Eyvind'in yanındaki bir adam boğazını temizledi ve ikisi de onu.

"Konal'la tanış, danışmanım," dedi Eyvind, adamı işaret ederek.

Hekla dikkatini zorla Konal'a yöneltti. Hakon Hanesi kıyafetleri giymişti. Yüzü yaşlılıktan çizgilenmiş, sakalları kırılaşmıştı. Ama Konal'ın gözlerinde kurnaz bir bakış vardı ve onu incelerken Hekla, onun değerini ölçtüğü ve eksik bulduğu izlenimine kapıldı.

Konal ve Eyvind'in dikkati Gunnar ve Sigrún'a döndüğünde, Hekla mide bulantısını kontrol altına almaya çalıştı. Eyvind birbirlerini tanıdıklarını açıklamamıştı ve eğer talihi yaver giderse, o da açıklamayacaktı. *Kendine gel,* diye düşündü. *Bu savaşçıların önünde zayıflık göstermemelisin.*

Eyvind savaşçılara yerlerini almalarını işaret etti ve Hekla da Gunnar'ın yanında kendi yerini buldu. Bir sũrahi rœa almak için uzandı ama bir el omzuna indi. Onunla yũzleřmek için dœndũ.

Tilki.

Gũn ıřıĝında yũzũ hâlâ çok gũzeldi. *Seni ıplak gœrdũm, diyordu* eĝlenen yũz ifadesi. Bunu tũm maiyetine açıklamak için mũkemmел anı mı bekliliyordu? Onu bir şakanın malzemesi mi yapacaktı?

Bunu dũřũnũnce Hekla kendini savunmasız ve kũũk hissetti; evlendiĝinden beri hiç hissetmediĝi bir duyguydu bu. Bir daha asla bœyle hissetmeyeceĝine yemin etmemiş miydi? Kurallarını, savunmalarını nasıl bir kenara bırakabilmişti?

œfke kabardı ve Hekla pençelerini uzatmak için kendini hazırladı. Ancak Eyvind onun yũzũnde bir şeyler okuyarak boĝazını temizledi ve akıllıca geri adım attı.

"Ayaĝa kalk ve bize bildiklerini anlat, *Hekla*," dedi, lider rolũnũ üstlenirken tũm eĝlence izleri kaybolmuştu. "Bulguların hakkında bizi bilgilendir."

Hakonsson onurlu bir koltuĝa çekilirken, Hekla nihayet nefes alabildi. Ayaĝa kalktı ve lœbrynja ceketinin deriye benzeyen pullarını dũzeltti.

"Geldiĝimizden beri Istré'nin duvarlarının tepesinden sisi iki kez gœzlemledik," diye başladı Hekla. "Alçak, sabit bir sesle başlıyor, tıpkı atan bir kalbe benziyor, ancak sis ortaya ıktıĝında bile bu ses uzakta, ormanda bir yerde kalıyor. Sis şu ana kadar ormanın kenarından yaklaşık elli adım ilerleyebildi. O noktada gũcũnũ kaybediyor gibi gœrũnũyor."

"Gũ mũ?"

Hekla'nın bakışları Eyvind'inkilerle buluştu ve Eyvind bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. Ama her kelimeyle birlikte Hekla kendine, amacına daha çok baĝlandı. İçinde çok iyiydi ve bunlar da onun mũttefikleriydi.

"Sis... daĝılıyor, daha iyi bir terim bulamadım, tıpkı parlak gũneř ıřıĝı altındaki sis gibi."

Eyvind'in kalın kaşları bu yeni ayrıntıyı dũřũnrken birbirine yaklaştı.

"Loftur yerel ormancılara sınırdaki aĝaları kesmelerini emretti.

Istré," dedi Hekla ve reise onaylayan bir bakış gœnderdi. "şu anda Istré'nin surlarının etrafında yaklaşık yũz adımlık bir açıklık var, ancak surların œtesinde hâlâ korumadan yoksun sayısız çiftlik olduĝunu belirtmek gerekir."

"Saldırıların bir düzeni var mı?"

Sözünü kesen, yanında oturan adamdı. Orta kahverengi tenine çarpıcı mavi gözler yerleştiren savaşçının yüzünde hemen hoşlanmadığı kibirli bir ifade vardı.

"Bir düzen var gibi görünüyor," diye itiraf etti Hekla. "Yine de bundan pek bir anlam çıkaramadık. Sis kabaca ayda iki kez, her zaman geceleri ortaya çıkıyor ama olaylar arasındaki zamanlama sürekli değişiyor. Şimdiye kadar sis, sınır bölgeleri boyunca üç çiftlik arazisini yuttu. Biri hariç hepsini araştırdık."

Salon sessizdi, bu yüzden devam etmek için kendini zorladı. "Bloodaxe Ekibi çiftlikleri inceledi, pençe izlerini ölçtü ve geride bırakılan kan örneklerini topladı, ama ilk çiftliği görmeliyiz, girişimde bulunmalıyız-"

Konal boğazını temizleyerek Hekla'nın sinirlerini gerdi. "Bize öldürülen Klaernar'dan bahset," dedi Eyvind yumuşak bir sesle.

Konuşmanın iki kez Loftur'un eksikliklerinden saptırıldığı dikkatlerden kaçmadı. Hekla anlamaya çalışarak şeref koltuğunda oturan üç adamın arasına baktı. Eyvind Hakonsson'dan anlayışlı bir kulak bulmayı ummuştu ama onun Loftur'a olan aşinalığı Hekla'nın dengesini bozmuştu.

Hekla, "Kral Ivar, soruşturmaya yardımcı olması için bir Klaernar filosunu Istré'ye gönderdi," diye devam etti. "Filonun tamamı, varışlarından iki gün sonra, Istré'nin şehir meydanındaki sütunlara asılmış ve sarmaşık gibi görünen şeylerle sabitlenmiş halde bulundu."

"Nasıl öldürüldüler?" Konal, Loftur'a bakarak sordu. Hekla, Istré'nin reisinin cevap vermesine izin vermek için dilini ısırıldı.

"Delinme yaraları yuvarlaktı," diye yanıtladı Loftur, "ve sarmaşıklarla benzer büyüklükteydi. Etraflarına kanla Spiral Çıtalar çizilmişti."

Eyvind ve adamları bu bilgiyi alırken salon sessizdi.

Hekla daha fazla dayanamayınca devam etti: "Kuzeye yolculuğumuz sırasında bu gariplikten sık sık bahsettik. Baltalı Gözler ve"-içini çekti-"Bloodaxe Tayfası'nın geri kalanı bunun muhtemelen sisten farklı bir fail olduğu konusunda hemfikirdi."

Eyvind ve Konal birbirlerine ağır bir bakış attılar ve uzun masada oturan adamlar kendi aralarında fısıldaştılar. Her geçen dakika onların dikkatini kaybettiğini hissettikçe dehşeti daha da artıyordu. Bir erkeğin onun sözlerini duyması neden bu kadar zordu?

Hekla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ormandan çıkarken görülen yaratıklar hakkında konuşmalıyız!" diye seslendi. Oda sessizleşince devam etti: "Gördüğümüz yaratıklar yaratıldıkları gibi değiller. Tilkiler, gaddar kurtlar, kurt örümcekleri. Hepsinin kendine özgü bir küf kokusu var ve gözleri bir ateşin korları gibi yanıyor." Bakışları Loftur'a kaydı ve sertleşti. "Bunun sisten kaynaklanan bir hastalık olabileceğini öne sürmüştüm. Ancak eğer öyleyse, neden sisten kurtulan tek bir insan bulamadığımızı sorguluyorum. Sisten etkilenen evlerin sakinlerinin hepsi ortadan kayboldu, ancak kan ve pençe izleri korkunç bir kaderle karşılaştıklarını gösteriyor."

Konal homurdandı ve Eyvind ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Hekla," dedi Hakonsson. "Oturabilirsiniz."

Onun bu rahat kovuluğu bir tokat gibi inmişti. Hekla yükselen öfkesini bastırmaya çalışarak sıraya çıktı.

Masanın başında duran Eyvind Hakonsson, "Loftur ve Konal ile görüştüğümüz sonra," dedi, "karar verildi. Bugün Istré'nin duvarlarının ötesine geçeceğiz. İkinci saldırının yapıldığı yeri inceleyeceğiz."

"Zaten inceledik," diye araya girdi Hekla. "Tıpkı üçüncü saldırının yapıldığı yeri incelediğimiz gibi. İhtiyacımız olan şey ilk saldırının yapıldığı yeri ziyaret etmek. Hagensson çiftliği."

Konal ona taşları paramparça edebilecek bir bakış fırlattı ama Hekla sözünü sakınmadı.

"Size defalarca söylediğim gibi," dedi Loftur dişlerinin arasından, "Hagensson çiftliği bir ayınle temizlendi. Ölülerin dinlenebilmesi için tam bir yıl boyunca rahatsız edilmeden bırakılması gerekiyor."

Loftur ona başlangıçta Hagensson'ların kaybolmasının ardındaki suçluların haydutlar olduğunu düşündüklerini ve bu nedenle bir ayın temizliği yapıldığını açıklamıştı. Sorunun gerçek boyutunu anladıklarında ve Kral Ivar'a haber gönderdiklerinde, Loftur'a kralın araştırmacıları için ahırları terk etmesi talimatı verilmişti. Ama Hekla, o ilk çiftlikte Loftur'un görmesini istemediği bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordu.

"Dediğim gibi," dedi Eyvind, bakışları bir anlığına Hekla'ya kayarken sesinde sinirli bir ton vardı, "bugün ikinci saldırının gerçekleştiği yeri inceleyeceğiz. Braksson çiftliği."

"Belki de oradayken," dedi Hekla, nefeslerini kontrol etmeye çalışarak, "en azından Batı'nın iç sınırını inceleyebiliriz."

Woods."

Konal kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Hekla ellerinin büküldüğünü hissetti. Tanrım, bu adamı sadece iki dakikadır tanıyordu ve şimdiden onu boğazlamak istiyordu.

"Bugün," dedi Eyvind, iğrenç derecede diplomatik bir sesle, "*tarım arazilerini* inceleyeceğiz. Başka bir şey yok." Uyarı dolu bakışları Hekla'nın üzerine düştü. "Ormana girmeyeceğiz."

Hekla Hakon Hanesi'nin veliahtına baktı ve anlamaya çalıştı. Bu adamlar neden onun her önerisini bir kenara itiyordu? Neden onun sözlerine ve bu iş için harcadığı emeğe güvenmiyorlardı? Sanki delirecekmiş gibi hissediyordu. Önerileri gerçekten de bu kadar küstahça mıydı?

"Daha derine inmeliyiz," diye denedi. "Şimdiden tarım arazilerini inceledik ve bu sisi anlamaya yaklaşamadık. İhtiyatlı olmanın zamanı geçti. Daha cesur adımlar atılmalı."

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Yavaş Zekâlı Loftur, "bu bir seçenek değil."

Eyvind yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Loftur bana ikilemini açıkladı ve bir uzlaşma yolu bulunabileceğine inanıyorum."

Sabrı taşı. "Nedir bu ikilem, *Tüm Bilgeler*?" Hekla'nın ses tonundan adamın ismini hiç de uygun bulmadığı anlaşılıyordu. "Halkın ölürken senin olabildiğince çok bira tüketme ihtiyacın mı?"

Loftur'dan bir hoşnutsuzluk sesi yükseldi. Yanı başındaki Eyvind'den kuşkulu bir kahkaha yükseldi ama Hekla bakışlarını ona çevirince kendini toparladı. Karşısındaki yalakada kurtarıcı tek bir özellik bulmaya çalıştı. Bir gece önce içini döktüğü adam neredeydi?

Eyvind'in çenesi sanki onun değerlendirmesini okumuş gibi esnedi ve tavrında bir çatlak belirdi. "Baltalı Göz'ün işleri nasıl yürüttüğünü bilmiyorum," dedi sert bir sesle, "ama tehlikeye atılmadan önce toplayabileceğim tüm bilgileri toplamayı tercih ederim."

Hekla hayal kırıklığı içinde çığlık atma isteğiyle savaştı ama bu istek Loftur ve Eyvind'in bakışları karşısında daha da güçlendi.

"Loftur'un paylaşmak üzere olduğu şey," dedi Eyvind, "kesinlikle gizli kalacak. Eğer bu odadan çıktığını duyarsam, sana yemin ederim, faillerin izini sürer ve dillerini ağızlarından keserim."

Loftur ayağa kalktı ve kemerini havaya kaldırdı. "Bizim Istré'de Batı Ormanları ile uzun ve karmaşık bir ilişkimiz var," diye başladı. "Gardiyanlar,

Bir zamanlar bize öyle derlerdi. Ormanın koruyucuları. Tanrıları ve küçük ruhları onurlandırırđık. Ama on yedi yıl önce her şey değışti."

Loftur'un bakışları uzaklaştı ve söylenmemiş sözler odada yüksek sesle çınladı: On yedi yıl önce, Urkanlar istila edip Íseldur'un eski tanrılarına tapınmayı yasakladığında. Hekla'nın bakışları Loftur'un üzerinde daraldı ve bu mankafanın nasıl bir saçmalık yumurtlayacağını merak etti.

"On yedi yıl boyunca tanrılarımızı terk ettik," diye devam etti Loftur. "Ritüellerimizi ve eski yöntemlerimizi terk ettik. Bu topraklarla olan bağımız zayıfladı. Ve yavaş yavaş, tanrılarımız da bizi terk etti. Kışlar uzadı. Ormanlar vahşileşti. Doğal olmayan yaratıklar çoğaldı. Ve şimdi de sis."

Loftur uzun sakalını sıvazladı. "Sunnvald bana bir rüyada geldi."

İşte başlıyoruz, diye düşündü Hekla, gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyle savaşarak.

"Güneş Tanrısı bana sisin dengesizliğin bir işareti olduğunu, dengeyi yeniden sağlamak için bozulan inancımızı yeniden tesis etmemiz gerektiğini söyledi. Bu yüzden Sunnvald'ın emriyle bir hafta süreceK Kış Gecesi kutlamalarımızı yeniden başlatıyoruz ve bu kutlamalar çifte kara ayın olduğu gece büyük bir şölenle doruğa ulaşıyor. Sunnvald tam gücüne kavuştuğunda, sisi kovacak ve hem halkımızı hem de topraklarımızı iyileştirecek."

Hekla kahkaha ya da alay bekleyerek odadakilere baktı ama sessizlikle karşılaştı. Sigrún ile kuşkuLu bir bakış alışverişinde bulundu.

Eminim bu saçmalığa inanmıyorlar, değil mi? Hekla imzaladı. Sigrún şaşkınlıkla başını salladı.

Ama Eyvind Hakonsson Loftur'a genişçe gülümsedi. "Bu planlarda hiçbir hata görmüyorum, Loftur," dedi neşeyLe. Bakışları hemen Hekla'ninkileri buldu ve sonraki sözlerinin Hekla'ya yönelik olduğu belliydi. "Istré'deyken Loftur'un isteklerine saygı göstermemiz önemli. Kendisi babamın eski bir arkadaşı ve uzun bir reis soyundan geliyor."

Hekla, kafasındaki tüm düşünceler dışarı dökülmeden önce ağzını kapattı. Dehşetini belli etmemeye çalışarak Eyvind'e baktı. Her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Eyvind'in babası Loftur'un arkadaşıydı. Rey'in vasiyeti üzerine Istré halkına yardım etmeye gelmemişti. Babasından aldığı emirle Loftur'a yardım etmek için gelmişti.

Eyvind adamlarına baktı. "Bugün yeni bir ortaklığın başlangıcı. Bloodaxe Mürettebatı Hakon Hanesi ile güçlerini birleştiriyor." O

Loftur'a baktı ve başını salladı. "Birlikte sisi yok edeceğiz ve Istré'ye barışı geri getireceğiz."

Hekla'nın salondan hışımla çıkmamak için tüm enerjisini harcaması gerekti. Adam onun söylediği her kelimeyi duymazdan gelmiş ve tutulması imkânsız sözler vermişti.

Burnun kırışıyor, diye imzaladı Sigrún ve Hekla onu rahatlatmaya çalıştı. yüz.

Eyvind, "Günlük yemeği birlikte yiyelim," diye devam etti. uzun bir masa.

Gunnar onu dürttüğünde Hekla bir karşılık vermek için ısırıldı. "İyi bir ilk izlenim bırakmaya ne oldu?"

Kaşlarını çatarak masaya baktı. Gerçekten de ilk izlenim. Yeni liderleri babasının tasmaına takılmış bir tazıdan başka bir şey değildi. Az önce bir salon dolusu savaşçının önünde onu susturmuştu. Onun müttefiki falan değildi. Bu meyhane salonundan çıkıp gitmeliydi. Hemen Baltalı Gözler'e bir mektup göndermeliydi. Ama Halldora yeni bir róa kazanı ile dönerken, Hekla'ya Istré vatandaşlarının bu olayda masum olduğu hatırlatıldı. Birinin onları koruması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve elindeki bilgileri topladı. Hekla, Baltalı Göz'ün şu anki konumunu bilmiyordu ve salondan fırlamak Istré'yi sadece beceriksizlerin eline bırakacaktı.

Hayır. Istré halkına yardım etmek istiyorsa, Hekla'nın bu adamların oyunlarını oynaması ve kazandıklarını düşünmelerine izin vermesi gerekiyordu.

DÖRT

Hekla metal parmaklarını içki salonunun masasına vurarak Hakon Hanesi'nin savaşılarının sıralardan kalkıp arka taraftaki avluya doğru ilerlemesini bekledi. Sabahki idmanlarına katılmak için can atıyordu ama Eyvind ondan geride kalmasını istemişti. Savaşlarının ona gönderdiği küçümseyici bakışlara bakılırsa, azarlanmak üzere olduğundan oldukça emindi.

Savaşçılar yavaşça bal likörü salonundan çıktılar, Konal o kadar uzun süre kaldı ki, kalacağını düşündü. Hekla adama kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Eyvind Hakonsson neden bir danışmana ihtiyaç duymuştu ki?

Ama Eyvind Konal'a sert bir bakış fırlattı ve yaşlı adam başını sallayarak arka kapıdan çıktı. Ve sonra yalnız kaldılar. Hekla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bankta döndü.

Eyvind'in kimliğini ilk keşfettiğinde Hekla'nın dengesi bozulmuştu ama şimdi ayakları yere sağlam basıyordu. Eyvind'in onun fikirlerini hiçe sayması ve Loftur'u açıkça kayırması, Hekla'yı onun acı çekmesini bekler hale getirmişti. Beklentiyle Hakonsson'a baktı, onu şaşkına çevirmeyi umuyordu - belki de biraz kıvranmasını sağlayacaktı.

Ama Eyvind'in en ufak bir endişe duyacak hali yoktu. Onun karşısındaki sıraya çöktü ve bir bacağını dizinin üzerine katladı. Adamlarının önünde ona yaptığı muamele düşünüldüğünde bu hareket çıldırtıcı derecede rahattı. Sonra da gülümseme cüretini gösterdi. *Gülümsemek!*

"Evet," dedi.

Hekla'nın bakışları daha da şiddetlendi. "Yani... *ne?*" diye patladı, sonra da onun kendisini sinirlendirmesine izin verdiği için kendini azarladı.

Adamın ela gözleri yüzünde gezindi. "*Bu* sabah neden gizlice kaçtın?" dedi, tam da Hekla "*Bu* senin ikinci şansın mı?" diye ağzından geçirirken.

Adamın kara kaşlarının arasında bir oluk oluştu ve bakışları Hekla'nın ağzının üzerinde durdu. Hekla'nın lanet olası kalbi bir kez daha çarptı.

"Hata," diye mırıldandı. "Dün gece bir hataydı. Kim olduğunu bilseydim, buna bir son verirdim."

Eyvind onun sözleri karşısında gözlerini kırptırdı. Bir elini başının yan tarafında gezdirdi; burada düzgün sıralı saç örgüleri meşale ışığında parlıyordu. "Pişman değilim," diye mırıldandı Eyvind, onun bakışlarıyla buluştu ve bakışlarını onun hoşuna gitmeyecek kadar uzun tuttu. "Nasıl pişman olabilirim ki?"

"Erkek gibi konuştun," diye homurdandı Hekla.

"O nehir kıyısında ikimiz vardık Vaşak," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

Hekla midesinin yuvarlanmasını görmezden gelmeye çalıştı. "Tabii ki bunu düşünmezsin," diye tersledi. "Seni kürklerime götürdüğümü öğrenirlerse adamların benim hakkımda ne düşünür?" Hayatta her şeyi kendisine bahşedilmiş bir adama, şu anda bulunduğu yere gelebilmek için ne kadar çok mücadele etmek zorunda kaldığını nasıl açıklayacaktı?

Eyvind'in bakışları onun sözlerini düşünürken uzaklaştı. "Evet, ama haklısın."

Bu itiraf karşısında şok geçiren Hekla, yüzündeki ifadeyi çabucak düzeltti.

"Sana söz verebilirim Hekla, bu konuda tek kelime etmeyeceğim." Eğlence geri dönmüştü, gözlerinde dans ediyordu. "Ve her ne kadar dün geceyi tekrarlamak istesem de-"

Yaralı altın ten ve kötü çizilmiş bir ejderha dövmesinin görüntüleri aklından geçti ama Hekla onları sertçe bir kenara itti.

"-yapamayız," diye bitirdi Eyvind.

"Bana uyar Tilki," dedi Hekla, Eyvind'in bu ismi kullanması üzerine gözleri parlayınca kaşlarını çatarak. "En iyisi olanları unutalım."

"Evet," dedi kurnaz gülümsemesi genişleyerek. "Yine de oldu. Oldu."

Hekla dudaklarını büzdü, içi ısınıyordu.

"Üç mü? Dört. zamanlar?" dürttü Eyvind, Kibirli erkek Bakışlarında gurur parıldıyordu.

Alay etti, sonra gözlerini kaçırdı. Hekla ayağa kalkarken, "Sanırım anlaştık," diye mırıldandı.

Eyvind, "Açıklığa kavuşturalım," dedi ve kendini dizginlemeye çalıştığını anlayabiliyordu, "bu iş sorunsuz ilerlemeli. Bu muazzam bir fırsat."

"Fırsat," diye tekrarladı Hekla, tüm neşesi kaçmıştı. "Kimin için? Istré'nin katledilen vatandaşları için mi?"

Eyvind öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Dinle Vaşak," dedi o sert lider sesiyle. Bu ismi ayak parmaklarına kadar hissetti.

Bakalım ne kadar derine inebileceğim Lynx.

Hekla titreyerek nefes verdi.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın. Adamlarımın önünde olmaz, özellikle de Loftur ve Konal'ın önünde."

"Onlar şu anda burada değil, Hakonsson," dedi kabaca. "O yüzden sanırım söyleyeceğimi söyleyeceğim. Bu işin sorunsuz geçmesini mi istiyorsun? Eğer Loftur'un dengesiz planını uygularsan bu olmayacak. İlk saldırının yapıldığı yeri ziyaret etmeli ve ormana girmeliyiz."

Başını iki yana salladı. "Her zaman sabırsızsın, değil mi?" diye mırıldandı ve kadın adamla göz göze gelme hatasını yaptı.

Hayır, Vaşak, henüz benim için gelme.

Hekla büyük bir kızgınlıkla yanaklarının ısındığını fark etti ve bakışlarını kaçırdı.

"Bize verilen emir Loftur'u yatıştırmak. Üzerinden geçebileceğimiz türden bir adam değil."

"Emirler mi?" dedi Hekla alaycı bir masumiyetle. "Baltalı Gözler'den bir mesaj geldi mi? Görmek isterim."

Eyvind'in bakışları çenesindeki bir kas tüylenirken başka yöne kaydı. "Demek istediğim," diye devam etti, "Loftur'la birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Haftalardır onunla çalışmayı deniyorum Hakonsson," diye tersledi Hekla. "Adamın kafatası taşlarla dolu!"

Ela gözlerini ona dikti ve onun bu yeni halini dün gece tanıştığı haliyle tarttığını hissetti. Mücadeleci ve inatçı. Aptallara karşı tahammülsüz.

"Kendine biraz hakim olmaya çalış, Hekla." Adamın emredici sesine eğlence karışmıştı, bu da kanının kaynamasına neden oldu. "Bana birkaç gün ver. Bakalım Loftur'u ilk saldırının gerçekleştiği yeri ziyaret etme fikrine karşı yumuşatabilecek miyim?"

Sözleri onu duraksatmıştı. Belki de Eyvind Hakonsson'un kafasının içinde biraz beyin vardı, çünkü Hekla'ya az önce tanık olduğu toplantı Loftur'u yatıştırmak için yapılmış gibi gelmişti. Yine de Eyvind'in siyaset oyunlarından hoşlanan, diğer insanları oyun tahtasında taş olarak kullanan bir adam olduğu açıktı.

İçgüdüleri Hekla'yı bu tür oyunlara karşı koymaya itiyordu ama haftalardır yaptığı şey onu hiçbir yere götürmemişti. Belki de en iyisi

Eyvind Hakonsson'a bir göz atın ve herhangi bir çekiş kazanıp kazanamayacağını görün. "İyi."
Eyvind'in dudaklarının kenarları seğirdi. "Bu senin için zor oldu, değil mi?"

Bu

mu Ona sinirli bir bakış gönderdi.

?" "Adamlarımın önünde daha fazla saygısızlık yok." Kaşları kalktı. "Peki ya yalnız?"

Eyvind gülümsemeye karşı savaştı. "Eğer mecbursan." "Oh, yapmalıyım."

Yüzündeki gülümsemeyi gizlemek için büyük bir elini yüzünde gezdirdi.

Neşeyle. "Bunu benim için zorlaştıracaksın, değil mi?" Onun rahatça omuz silkmesi üzerine iç çekti. "Senin Rey'in yazdığı Hekla olduğunu bilmeliydim-"

"Baltalı Göz tam olarak ne dedi?" diye sordu Hekla, omurgası sertleşerek.

"Sadece şimdiye kadar yönettiği en yetkin savaşçılardan biri olduğunu söyledi." "Görünüşe göre bu işi yönetecek kadar yetkin değilim."

Bakışları düşünceli bir hal aldı. "Rey beni gönderdi çünkü Loftur'u anlayabilecek birine ihtiyacı vardı. Onu yatıştırabilecek ve pohpohlayabilecek birine." -Eyvind gülümsemesine engel olamadı- "Yeteneklerinizin savaş alanına daha uygun olduğunu görebiliyorum."

Hekla başını adamın kasıklarına doğru sallayarak, "Büyük ihtimalle doğru ekipmana sahip değilim," diye takıldı. "Bahse girerim onlardan birine sahip olsaydım, Loftur şimdi beni dinliyor olurdu. Sis muhtemelen çoktan yok edilmiş olurdu."

"Ama sende yok," dedi Eyvind, gülümsemesi derinleşerek. "Bunu kesinlikle biliyorum."

Midesi yuvarlandı ve iyi oturmadığı için o tanrıların lanetlediği yulaflı keklere lanet okudu.

"Yöntemlerime katılmadığını görebiliyorum, Hekla. Son bir ayda çok şey atlattığını da biliyorum. Ama Loftur'la kafa bulmaya devam edersen hiçbir şey başaramayız. Ekibe katıl. Rolünü oyna. Ve eninde sonunda bu karmaşayı çözeceğiz."

Hekla acı dolu bir iç çekişle başını salladı. En azından artık Eyvind'in onun değerlendirmesine katıldığını biliyordu; ilk çiftliğin incelenmesi gerekiyordu ve ipucu bulmak için ormanı taramalıydılar.

"Ve," dedi Eyvind, "cilveleşmemizin itibarına verebileceği zararı artık bildiğime göre, bu konuda tek kelime etmeyeceğime dair seni temin etmek isterim."

Eyvind cevap vermek için ağızını açtı ama kapı açıldı ve Konal çerçeveyi doldurdu.

"Eyvind," dedi sesi hırçınlaşarak. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Yalnız."

Yaşlı savaşçının sert bakışlarını görmezden gelen Hekla ayağa kalktı. "Pekâlâ Hakonsson, sanırım gidip maiyetine katılmalıyım." Yüzündeki ukala gülümsemeyi engelleyemedi. "Ne yazık ki kendime yeni bir dövüş partneri bulmak zorunda kalacağım."

Eyvind'in gülümsemesi geri dönmüştü, o yaramaz gözler karnına saplanmış bir kanca gibiydi ve onu kendine çekiyordu. Hekla aceleyle topuğunun üzerinde döndü ve olabildiğince hızlı bir şekilde salondan çıktı.

BEŞ

ÖNCEKİ GECE

Hekla'nın kanı, gizemli savaşıya karşı mücadele ederken canlılıkla pompalandı. Bir saattir bu işi yapıyorlardı. Bloodaxe Mürettebatı'ndaki herhangi bir savaşçı kadar becerikliydi; hızlı ve kıvraktı ama ne yapacağı kestirilemezdi. Kendi yeteneklerinin eşleştiğini görmek heyecan vericiydi; kendini hareketlerin içinde kaybediyordu. Savaşçının da eğlendiği belliydi; sakalının altından beyaz bir gülümseme parlıyor, ela gözleri kardeş ayların ışıltısını yakalıyordu.

Savaşçı tekme atarak saldırdı ve Hekla tam zamanında dans ederek geri çekildi. "Bunu daha önce de denemiştin," diye takıldı.

"Mmm?" Gülümsemesi genişledi. "Peki ya bu?" Ona doğru atladı ve bu sefer Hekla çok yavaştı. Adam onun ayaklarını altından çekip aldı ve Hekla geriye doğru yere yuvarlandı.

Hekla'nın duyuları geri döndüğünde, savaşçı onun üzerine atladı, kalçalarını ve omuzlarını yere sabitledi. Siyah saç örgüleri terden ıslanmış alnına dökülüyor, ela gözleri muziplikle parlıyordu.

"Bırak beni, seni hödük!" Hekla adamı yerinden oynatmaya çalışarak ayağa kalktı ama tek yaptığı vücutlarının temas ettiği yerde çıldırtıcı bir sürtünme yaratmak oldu.

Savaşçının parmakları omuzlarına saplanırken bakışlarında bir şeyler değişti. Kafa karışıklığı ve keşif gibiydi, sanki kız onun çözmeye çalıştığı bir gizemdi. Bir an için birbirlerine baktılar, aralarındaki hava gittikçe yoğunlaşıyordu. Ama sonra, sinir bozucu adamın yüzü Hekla'nın hoşuna gitmeyecek kadar muzaffer bir sırıtışa dönüştü.

"Teslim oluyor musun?"

Adamın arkasında nehrin suyu şırıldadı ve Hekla'nın zihninde bir fikir oluştu. "Evet."

Bir an oyalandı, sonra ayağa kalktı ve büyük bir el uzattı. Hekla metal elini onunkinin içine kaydırды, gözleri parlıyordu. Ustaca bir hareketle protezini kalıntısına sabitlenmiş metal ekleminden çıkardı.

ve onu itti. Adamın yüz hatlarına şaşkınlık kazındı, kopan kolunu tutarak geriye doğru tökezlerken ağzında geniş bir "O" harfi belirdi. Ve sonra nehir kıyısında gözden kayboldu. Hekla ayağa fırladı ve aşağıda gördükleri karşısında neşeyle kıkırdayarak setin yanına koştu.

Savaşçı sığ sulara çırpınıyordu. Dengesini yeniden sağladıktan sonra ayağa kalktı, yüzünden aşağıya su damlaları akıyor ve tuniğini iyice bilenmiş vücuduna yapıştırıyordu. Başını bir köpek gibi salladı, siyah saçlarından sular uçtu ve kadın gülümsemesini engelleyemedi.

"Şimdi anlıyorum," dedi metal kolunu sallayarak. "Birçok numaran var... kolunda."

"Elimden geldiğince avantajlarımı kullanıyorum."

Adam sudan çıkarken Hekla gözlerindeki yaşları sildi. En son ne zaman böyle gülmüştü? En azından haftalardır. İllas'ın ölümünden beri.

Savaşçı metal kolunu nehir kıyısının çimenli tepesine yerleştirdi, ardından vahşi bir bakışla üzerine tırmandı. Hekla'nın midesi alçaldı. Adam ona doğru hamle yaptığında *belki* de bilerek yavaş davranmıştı. *Belki* de adam onu omzunun üzerinden çekerken mücadele etmedi. Savaşçı nehre atladı ve ikisini de soğuk derinliklere daldırdı. Hekla su yüzeyine çıktığında hâlâ gülüyordu.

Örgüsünü sabitleyen bağı çekti ve parmaklarını kullanarak ipleri gevşetti.

Savaşçı onu ilgiyle izliyordu. "Biliyor musun," dedi, "bu gece karşılaştığım ilk gerçek meydan okuma sensin."

Hekla gözlerini devirdi. "Yağcılıkla benimle hiçbir yere varamazsın." "Peki ne getirecek?"

Bakışları onunkilere kaydı ve ne kadar yakınında durduğunu fark etti. Bir su damlasının şakağından aşağı süzülüp sakalının içinde kayboluşunu izledi.

"Beni bir yere götür." Bir adım daha yaklaştı. "Seninle birlikte."

Hekla'nın midesi dönüp duruyordu ama zihnini uzun zaman önce öğrendiği derse zorladı; güzel bir yüze güvenilmezdi.

Hekla yıllar boyunca yonttuğu kabadayılığına başvurarak kaşlarını kaldırdı. "Dövüşmek mi istiyorsun, yoksa kürklerin içinde yuvarlanmak mı, savaşçı?"

"Neden ikisi de olmasın?" Adam sırtarak su yüzeyinin altına daldı ve Hekla'yı dalgalanan sulara bakmaya bıraktı.

Kalçalarının arasında sıcaklık birikti ve bu adamı ne kadar çok istediğinden nefret etti. Ve yardım edemedi ama en son ne zaman

Gunnar'ı yatağına götürdü. Öpücükleri çok hevesliydi ama Hekla soyunurken gözyaşlarına boğuldu. Hekla'nın şehvetinin anında söndüğünü söylemek yeterli. Zevkle ağlamak yerine, omzunda ağlarken ona sarılmıştı.

Hekla haftalardır, İliás'ın ölümünün ardından Bloodaxe Mürettebatı'nın parçalarını bir arada tutmaya çalışıyordu ve tanrım, bu çok yorucuydu.

Neden kendisi için bir şeyler almasındı ki? Bu gece kendisi için yaşamasın?

Belki de birkaç akıl almaz orgazm onu kendine getirirdi. Adam sudan çıktı, ürkütücü derecede yakındı. "Eee?" diye sordu, saçlarını geriye doğru kazıyarak ve beklentiyle onu izleyerek. Su damlacıkları Haksız yere kalınlaşmış kirpiklerinde ve yontulmuş göğsünde yollar açıyordu.

Hekla bir adım daha yaklaştı. Adamın tuniğinin eteklerine uzandı ama adamın eli sol bileğine dolandı. Adam onu öne doğru çekti ve göğsü adamın katı genişliğiyle çarpıştı. İri bir el omurgasından yukarı doğru kayarak ensesinde durduğunda vücudu beklentiyle karıncalandı. Savaşçı yavaşça, neredeyse temkinli bir şekilde eğildi. Dudakları onunkilere değdi ve kadının içinde bir sıcaklık dans etti.

Parmakları kadının boynunda sıkılaştı, boğazının arkasından kısık bir ses yükseldi. Adam ne hissediyorsa, kadın da onu hissediyordu. Sanki vücudunun her sessiz köşesi aniden uyanmış gibiydi. Adamın parmakları kızın saçlarına doğru kayarken göz kapaklarının arkasında renkler belirdi ve öpücüğü derinleştirebilmek için kızın çenesini eğdi. Adamın dili ağzının içine girdiğinde, Hekla da onun hareketlerine kendi hareketleriyle eşlik etti.

Şehvet onun içine alçak ve ağır bir şekilde yerleşti ve Hekla tekrar onun tuniğine uzandı. Bu sefer savaşçı onu durdurmadı. Tuniği başının üzerinden sıyırdı, zeytin rengi teni ve acımasızca sıkılaşmış vücudu ortaya çıktı. Parmaklarını takdirle adamın teninde gezdirdi ve adamın ağzı onunkine çarparken kendini destekledi.

Adam beklenmedik bir tutkuyla öpüşüyordu, sanki ölümle yüz yüze idi ve Hekla onun son yemeğiydi. Ve tanrılar, ama Hekla tüketilmeyi arzuluyordu. Savaşçının öpücüğünde ve ellerinin vücudunu keşfetme hissinde kendini kaybettikçe zaman kayganlaştı. Sonunda adam gözlerinde bir soruyla geri çekildi.

"Daha fazla," diye fısıldadı kadın, onu kendine çekerek.

Savaşçının parmakları kadının omurgasından aşağı kaydı ve tuniğinin eteklerine uzandı. Tuniği şaşırtıcı bir hızla sıyırp attı ve yüksek sesli bir tokatla nehir kıyısına düştü.

"Adını bile bilmiyorum," diye mırıldandı adam, ağzı kadının boğazından aşağı kayarak.

"Ben de seninkini bilmiyorum," diye mırıldandı kadın, başını geriye eğerek. "Bu şekilde devam edelim. İsim yok; sadece biz varız."

Adam geri çekildi, ela gözleri kadının yüzünü arıyordu. Savaşçı kararsız görünüyordu, sanki bir şey söylemek ister gibiydi ama Hekla'nın eli pantolonunun içine girdiğinde sadece bir inilti duyuldu.

"Ya da," diye fısıldadı Hekla, eli sertleşmiş penisini çevrelerken, "ben sana Tilki diyeceğim, sen de bana Vaşak diyebilirsin."

"Tilki mi?" Kadının eli hareket edince adam inledi.

"Antrenmanların kurnaz olduğunu kanıtlıyor." Hekla adamın güzel yüzünün, kadın onu ciddiyetle okşamaya başladığında buruşmasını izledi.

"Peki ya Vaşak?" diye sordu adam kısık gözlerle. Hekla hafifçe kıkırdadı. "Ölümcül keskin parçalarla silahlanmış."

"Vaşak tilkinin yırtıcısıdır."

"Mmm. En iyisi bana sırtını dönmemek."

"Şaşırtıcı birisin." Adam kıkırdadı ama bakışları ağırlaştı.

Kadının pantolonuna uzandı ve tokasında durakladı.

"Manyetik," diye nefes aldı Hekla.

"Zekice." Tilki tokayı fiskeyle açtı. Bir eli aşağı kaydı ve sonra savaşçı onu usulca okşarken inleme sırası Hekla'ya geldi.

Su serindi ama vücudu Tilki'nin dokunuşu altında buharlaşıyordu. Şimdiden onun her tepkisini okuyabiliyormuş gibi görünüyordu ve yeni bir tür meydan okumaya kilitlendikleri hissine kapıldı: Kim diğerini önce zevke getirecekti?

Tilki'nin avucunun topuğu onun en hassas yerine sürtünürken, Hekla boğazında yükselen iniltiye karşı çaresizdi. Başparmağı adamın sikinin ucuna sürtündü, tüm vücudu titrerken tatmin duygusu kabardı. Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve nefesleri birbirine karışıyordu. Ona öylesine doğrudan bakıyordu ki, bakışlarının ağırlığı öylesine samimiydi ki. Bu Hekla'yı kıvrandırmalıydı ama onun yerine içinde bir sıcaklık yarattı.

Tilki onun derinliklerindeki o hassas noktayı buldu ve Hekla zevk sıkıca sarılmaya başladığında nefesini tuttu.

Daha sert pompaladı, onu daha hızlı okşadı. Sadece bir dakikaya daha ihtiyacı vardı. Tüm vücudu saran bir başka titreme Tilki'nin içinden geçti ama Hekla'nın sevinci kısa sürdü.

"Benim için gel, Vaşak," diye fısıldadı.

Ve Hekla dağıldı.

İç organları kasıldı; sıcak, nabız gibi atan ısı vücuduna hücum ederken tüm düşünceler yok oldu. Duyuları coşkuyla çözülürken gözleri kapandı. Renkleri *hissedebiliyordu* - damarlarında dolaşan parlak, titreşen menekşe halkaları, dilinde patlayan tatlı çileklerin tadı.

Zevki bulduktan sonraki o akılsız anlar boyunca her şey bulanıktı. Hekla yine o genç kadındı; şövalyeler, prensesler ve gerçek aşkla ilgili romantik masallar okuyan kadın. Kafası hayallerle doluydu, kalbi aşka açıktı. Yumuşak ve savunmasızdı ve tamamen açıktı.

Ama Hekla'nın görüşü yavaşça odak noktasına geri döndüğünde zevk ve keşif dolu gözlerle karşılaştı.

"Oldukça hassassın, değil mi Vaşak?" diye fısıldadı Tilki, parmakları karnının pürüzsüz tenini okşamak için yukarı doğru hareket etti.

"Öyle miyim?" Sersemlemiş olan Hekla onun kollarında kaldı ve nazik dokunuşuna boyun eğdi.

"Evet. Ve bu beni meraklandırıyor" -elâ gözlerindeki yeşil parlıyor gibiydi- "seni daha kaç kez böyle inletebilirim?" Eli Hekla'nın karnından alnındaki ıslak saç telini düzeltmek için hareket etti.

Hekla gerildi, şefkat onu o ana sıkıca geri çekti. Ama tepkisini muzip bir gülümsemeyle gizledi. "Bu raundu sen kazandın, Foxie," dedi, eli tekrar şaftına giderken gözleri parlıyordu. "Ama seni temin ederim, bir sonrakini kazanamayacaksın."

"Bu bir meydan okuma mı Lynx?" Sesi boğazında çakıl taşları varmış gibi geliyordu.

Güzeldi. Gülümsemesini bastırdı. "Bu bir söz, Fox."

Ve adamın güzel yüzünde acı dolu bir ifade belirlediğinde - adam kısık, gırtlaktan gelen bir iniltiyle onu tutmaya çalışırken - Hekla idmanlarının henüz bitmediğini anladı.

ALTI

MEVCUT GÜN

Hungry Blade'in arkasındaki avlu doğan güneşle aydınlanmış, ılık çitin ötesindeki yaşlı ağacın üzerindeki altın yaprakları yakalamıştı. Yaprakların açması için henüz erkendi; Bloodaxe Tayfası'nın En Uzun Gün'ü kutlamasının üzerinden çok zaman geçmediğini unutmak kolaydı. Hekla'nın göğsü bu düşünceyle sıkıştı ve dikkatini avluya vermeye zorladı.

Çeliklerin çarpışması havayı titretti. Hakonsson'un adamları eşleşmiş ve dövüşüyorlardı ama Hekla Sigrún ve Gunnar'ı aralarında bulamayınca dehşete kapıldı. Uzun bir nefes vererek hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Gunnar bu sabah daha neşeli görünüyordu; Sigrún ise metanetli bir dayanıklılık abidesiydi. Hekla küçük bir an için Bloodaxe Tayfası'nın tekrar yanında olduğunu hissetmişti ve tanrılar, ama bu büyük bir rahatlama olmuştu.

Omurgasını dikleştirdi ve savaşçıların arasında dolaştı. Formları iyiydi, hareketleri keskin ve güçlüydü. İyi eğitilmiş oldukları belliydi. Ama bir savaşçının zırhı güneş ışığını yakalayınca Hekla gözlerini siper etti.

"O zırhı kullansan iyi olur savaşçı," dedi kuru bir sesle. "Onunla birini kör etmeden önce üzerinde biraz sürtünme izi olsun."

Adam ve rakibi durakladı, iki çift çelik gibi göz Hekla'nın tenini kesiyordu. Birini, gündüz yemeğinde aynı sırayı paylaştığı savaşçı olarak tanıdı. Adam kaşlarını çatmış, onu değerlendiriyordu.

"Sanırım denemek istersin, *kadın*?"

Hekla ağır bir iç geçirdi. Paralı asker mürettebatında bir kadın olarak, işler genellikle bu şekilde ilerlerdi. Ve belki de Eyvind'in maiyetindeki en büyük savaşçıyı istemeden de olsa aşağılamış olması onun şansıydı. Çünkü Hekla ona bir örnek olması gerektiğini biliyordu.

Avlu sessizleşmişti ve Hekla tüm maiyetin onu izlediğini hissetti. Güzeldi. Onlara bir kadının nasıl dövüştüğünü gösterecekti. Tüm bu *duyguların* bir yere kanalize edilmesi gerekiyordu.

Hekla bir elini beline koyarak kalçasını kaldırdı. "Ben Hekla," dedi adama kirpiklerini kırıştırarak. "Peki senin adın ne, mavi gözlü?"

Adamın gözleri şüpheyile kısıldı. "Thrand Uzun Kılıç. Eyvind'in ikincisi."

"Uzun Kılıç mı?" Hekla sırtarak onun kasıklarına baktı. "Bir şeyleri telafi etmeye çalışıyorsun, öyle mi?"

İnanılmaz bir kahkaha korosu havayı doldurdu. Thrand'ın esmer teninin sıcak alt tonları daha da koyulaşmış gibiydi. Kılıcını döndürerek aşağılanmışlığını gizledi.

"Sana meydan okurdum ama ben kadınlarla dövüşmem."

Ona sırtını döndü, öyle bir saygısızlık hareketiydi ki bu, Hekla'nın kanını öfkeyle kaydattı. Ama sesini sakinleştirmeye çalışarak, "Belki de sadece kaybetmekten korkuyorsundur," diye seslendi.

Bu sözleri sayamayacağı kadar çok kez söylemişti ve bu yüzden istediği etkiyi yarattıklarında Hekla şaşırmadı. Thrand yavaşça döndü, mavi gözleri buz parçaları gibi sertti. Bütün avlu onları izliyordu. Thrand'ın artık bu meydan okumadan geri adım atmasına imkân yoktu.

"Gel ve bunu yüzüme söyle," diye homurdandı.

Hekla kalçalarını sallayarak adama doğru yürüdü. Thrand duruşunu genişletti, kılıcını sıkıca kavradı. Metal parmaklarını savaşçının çenesinin altında gezdirdi. Protezinin bileğinin alt tarafındaki düğmeye hafifçe tıkladı ve pençeleri fırlayarak Thrand'ın boğazının hassas derisini sıyırdı. Thrand'ın çenesi gerilmiş olsa da, savaşçı onun saygı duyduğu bir şekilde yerini korudu.

"Sana meydan okuyorum, Thrand *Uzun Kılıç*."

Hekla pençelerini geri çekti ve birkaç adım geri çekildi.

Yakındaki savaşçılar geri çekilip Hekla'yla aralarında bir boşluk yaratırken Thrand bakışlarını ondan ayırmadı. Vücudunu silkeledi, kanı canlılıkla akıyordu. Belki de bunca gündür gerçekten ihtiyacı olan şey, paramparça olmuş erkek egosunun tadına bakmaktı. Ne de olsa çok lezzetliydi.

"Kabul ediyorum," dedi Thrand kaşlarını çatarak. Tartışma partnerine kararsızca baktı. Ama bakışları tekrar Hekla'ya döndüğünde sertleşti. "Kalkan yok. Kılıç yok. *Pençe* yok." Protez eline başıyla işaret etti.

"Ah," dedi Hekla, sahte bir hayal kırıklığıyla. "Sakin bana küçük bir çizikten korktuğunu söyleme Uzun Kılıç." İçini çekti. "Pekala. Saklayacağım

kılıflı."

Adamdan neredeyse belli belirsiz bir baş sallaması ve ardından, "İlk kanı döken kazanır."

Karşı karşıya geldiler, birbirlerine eşit yoğunlukta bakıyorlardı. Hekla'nın kasları, içgüdü ve zekânın iç içe geçtiği bir yer olan savaş zihnietine gömülürken enerjiyle doldu. Thrand'ın her göz kırpmasını izledi, devasa ellerinin yanlarında huzursuzca nasıl yayıldığını fark etti.

Bir ısıklık havayı deldi. Ve sonra ortalık karıştı.

Thrand hızla ve güçle ona doğru hamle yaptı ama Hekla bir mil öteden geldiğini gördü. Adamın pençesinin altından kayarak omzunu karnına sapladı ve dönerek uzaklaştı. Ancak hödük kendini toparlamakta gecikmedi ve Hekla'nın vurduğu yumruktan kaçmak için tam zamanında onun üzerine döndü.

Hekla kendini bu dansa, saldırganlık ve korumanın dikkatli dengesine kaptırdı. Onun cüssesinde bir adamın darbesine maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Dakikalar geçtikçe ikili birbirlerinin etrafında dönüyor, alınlarından ter damlıyor ve kalabalık heyecanla onları izliyordu.

Hekla onların arasında destek bulamayacağını biliyordu ama bu sorun değildi. Mazlum olmaya alışkındı. Hatta bundan zevk alıyordu. Midesinin kaldıramadığı şey Thrand'ın kendini tutma şekliydi. Bir kadına zarar vermekten gerçekten bu kadar korkuyor muydu?

"Tüm yapabildiğin bu mu Uzun Kılıç?" diye alay etti Hekla, küçük parmağını ona doğru sallayarak.

Thrand yemi yuttu ve hırlayarak ona doğru atıldı.

Ama hırlamanın tonunda, çürüyen yaprakların tatlı kokusuyla birleşen ve Hekla'da uzun zamandır gömülü olan bir anıyı tetikleyen bir şey vardı.

Bir kalp atışı için, zamanda geri gönderildi. Sonbahar yapraklarının arasından süzülen altın ışık. Odun dumanı ve róa kokusu pencerelerden bahçeye süzülüyordu. Hekla avluda ilerlerken önlüğünün içinde taze yumurtalar vardı. Günün ilk ışıkları neredeyse kör ediciydi ve Rothna henüz bal likörü salonundan dönmemişti.

Hekla arkadan itilmeden önce kocasının kısık hırıltısı onu uyaran tek şeydi. Ayağı takıldı ve yere yığıldı, yumurtalar altına saçıldı. Hekla yuvarlandı ve gözlerini kocasına dikti. Rothna tüm ihtişamıyla karşıladı, kasları çatıktı ve ona masalarda kaç sólas kaybettiğini söylüyordu. Bir günah keçisi arıyor olmalıydı, bu yüzden kocası yumruğunu geri çektiğinde Hekla şaşırmadı.

Görüşünde yıldızlar patladı ama darbeyi savuran *Thrand'ın* yumruğuydu. Şimdi ona doğru ilerleyen Thrand'ın gözlerinde çelişkili bir ifade vardı. Hekla gözlerini kırıştıırıp rahatsız edici anıdan kurtulmaya çalışırken, Thrand'ın iri kolu boynuna dolandı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Bunu sana bir iyilik olsun diye yapıyorum," diye kulağına hırladı. "Kadınların bir savaş grubunda yeri olmadığını öğrenmelisin."

Adamın sözleri Hekla'yı bedenine geri çekti, öfke ve ateş kanına karıştı.

"Teslim ol," diye emretti.

Hekla bir çığlık atarak yumruğunu Thrand'ın kasığına indirdi, tıpkı Kemikler Yolu'nda Silla'yı onca zaman eğittiği gibi. Savaşçı tiz bir feryat kopardı.

"Zavallı erkek zayıflığı," diye homurdandı Silla onun tutuşuna karşı.

Acı çekmesine rağmen Thrand kolunu onun boynuna dolamaya devam edecek kadar akıllı başındaydı.

"Bana sorman gereken bir şey var Thrand," dedi Hekla, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Tam adımlı. Bloodaxe Adım."

Tüm enerjisini topladı. Thrand'ı öne doğru çekti. Sonra tüm hızını kullanarak dirseğini Thrand'ın kaburgalarına sapladı. Yumuşak çatırtı ona doğru yere indiğini söylüyordu. Savaşçı uludu ve Hekla kendini kurtardı.

Şimdi iki büküm olmuş ve yan tarafını tutmakta olan Thrand'ın üzerine döndü. "Bana Rib Smasher derler."

YEDİ

Rüzgâr Hekla'nın yanaklarını kırbaçlıyor, bineği yol boyunca çok daha durgun bir Thrand'ı takip ederken toynakların ritmik şakırtısı kulaklarında çınlıyordu. Adam son derece dramatikti, eyerde kamburlaşmış ve her beş dakikada bir yan tarafını ovuşturuyordu. Hekla nefes nefese kaldı. Sanki ölümcül bir darbe almış gibi değildi. Gerçi düşününce, belki de bu onun değerli egosuna indirilmiş bir ölüm darbesiydi.

Eyvind avluda bir kargaşa duymuş, Hekla'nın Thrand'a haddini bildirdiğine tanık olmak için tam zamanında bal likörü salonundan çıkmıştı. Eyvind onu şaşırtacak şekilde başını geriye atmış ve gülmüştü; ardından ikinci adamını alt edene Hungry Blade'in sunduğu en iyi birayı ismarlayacağını ilan etmişti.

Bakışları Hekla'nın üzerine yerleşince Eyvind sustu, yüzündeki şaşkınlık ve keşif ifadesi birbirine karıştı. Ama Konal da aniden oradaydı, hoşnutsuzluğunu haykırıyor ve Eyvind'e savaşçıları kontrol altına almasını hatırlatıyordu.

Hekla, Eyvind'in cevabını duyacak kadar uzun kalmamıştı. Bu sabah yapmak için yola çıktığı şeyi başarmıştı. Avludaki gösterisinden sonra Eyvind'in maiyeti onun hafife alınmaması gerektiğini biliyordu.

Şimdi, sisin ikinci saldırısının gerçekleştiği Braksson çiftliğine doğru gidiyorlardı. Sigrún sessizce Hekla'nın solunda ilerliyordu, pelerininin kapüşonu güneşin sıcaklığına rağmen yukarı çekilmişti.

Yeni lider hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu Sigrún, Eyvind'in gözlerine bakarak.

Bu şekilde.

Bence o kendini beğenmişin teki, Hekla imzaladı. Ve ben onun savaşçılar savaşta sınanır.

Sigrún yorgunca iç çekti. Hekla bir an için Bloodaxe kardeşinin aklından neler geçtiğini öğrenmek için yanıp tutuştu. İllas'ın ölümünden sonraki anlarda Sigrún'un yüzünü -hayalet gibi beyaz- unutamıyordu. Ormana kaçmış ve sabahın ilk ışıklarına kadar geri dönmemişti. Ve yine de

Bedenen buradaydı ama Sigrún'un o korkunç günden beri zihnen burada olmadığı açıktı.

Bu yeni savaşçıların yanında rahat mısın -Hekla durakladı, imzalamak için doğru kelimeyi arıyordu-? Son derece içine kapanık Sigrún için hantal ve fazla ileri bir ifadeydi ama Hekla başka türlü nasıl soracağını bilmiyordu.

Ben iyiyim, Sigrún hızlıca imzaladı.

Azarlanan Hekla bakışlarını önüne dikti. Bu kadarını beklemesi gerekirdi. Beş yıl birlikte savaştıktan sonra bile Sigrún hakkında hâlâ çok az şey biliyordu. Ama minyon sarışın savaşçı bir kez daha içini çekince, Hekla ona doğru döndü.

Bundan nefret ediyorum, Sigrún'u imzaladım. *Baltalı Gözler burada olmalıydı. Sakal yok. Kurt. Onlar olmadan aynı değil.*

Hekla'nın göğsünde bir sızı oluştu ve onu silmeye çalıştı.

Yabancıları sevmem, diye devam etti Sigrún ve Hekla bunun kadının kendisiyle paylaştığından çok daha fazlası olduğunu belli belirsiz fark etti. *Onlarla iletişim bile kuramazken bu adamlara nasıl güvenebilirim?*

Hekla'nın dişlerinin arasından bir nefes tısladı ve kendini aptal gibi hissetti. *Özür dilerim,* diye imzaladı Hekla. *Onlara tercümanlık yapmak için yakınlarda kalarak daha iyisini yapacağım.*

Sigrún rahat bir tavırla elini salladı. *Benimle savaşmak için sana ihtiyacım yok,* diye imzaladı, sonra durakladı. *Yine de teklifin için teşekkür ederim.*

Şimdi iç çekme sırası Hekla'daydı. Sağındaki boş alana, yani Gunnar'ın biniyor olması gereken yere baktı.

Gunnar iyi olacak, diye imzaladı Sigrún, onun bakışlarını takip ederek. *Sadece zamana ihtiyacı var.*

Hakonsson'a Gunnar'ın hasta olduğunu söyledim, diye imzaladı Hekla, içi burkularak. *Ama bu tür bahaneleri ne kadar kabul edeceğini bilmiyorum.* Dudağını çiğneyerek ona nasıl yardım edebileceğini, Gunnar'ın kendine gelmesine yardımcı olmak için ne yapabileceğini ya da ne söyleyebileceğini düşündü.

Braksson'un çiftliği görüldüğünde, Hekla dişlerini birbirine geçirdi. Bu çiftliği sayısız kez ziyaret etmişti; uzun evdeki her bir ahşap kirişi ve kanlı ahırdaki her bir saman parçasını incelemişti. Bugün boşuna bir egzersiz olacaktı.

"Sabırlı olacağım," diye mırıldandı kendi kendine. "Sıraya gireceğim."

Yanı başındaki Sigrún'dan, Hekla'nın Bloodaxe kız kardeşinin kahkahası olarak bildiği bir ses geldi. "Sessiz ol," diye homurdandı. "Bunu yapabilirim."

Güneş, çiftliğin karşısındaki bulutlarla kaplı gökyüzünden hoş bir şekilde parlıyordu. Her şey tam olarak son ziyaretlerinde olduğu gibiydi: bir zamanlar

Bir zamanlar koyunların barındığı boş bir ağıl; Brakssonlar hasadı görecektedir kadar yaşasalar da arpa taşımak için kullanılacak olan devrilmiş bir araba.

Hekla, Istré'nin çiftliklerinden birine her ayak bastığında, nostalji, gevrek sonbahar yaprakları gibi içinde dönüp duruyordu. Gözlerini iyice kısarsa, tarlada çalışan babasını ve erkek kardeşini, çamaşır asan büyükannesini görebiliyordu. Bu, hastalık babasını ve büyükannesini çalmadan *önceki haliydi*. Ağabeyi Hekla'yı Rothna'yla evlendirmeden önceydi. O zamanlar hayallerle dolu bir kızdı. Şimdi ise çok şey görmüş bir kadındı.

Hekla atından indi ve Batı Ormanı'nı çevreleyen Braksson tarlalarını incelerken gözlerini siper etti. Arpaydı ve bugünlerde Íseldur'daki diğer tüm mahsuller gibi ciddi şekilde bodurdu. Hekla iç çekerek kısırağını Eyvind ve maiyetinin atlarını emniyete aldığı yere götürdü.

Çiftlik evini kaplayan sessizlik derisinin karıncalanmasına neden oldu. Etraftaki ağaçlardan kuş cıvıltıları yükselmiyor, otların arasında böcekler vızıldamıyordu. Sanki *hiçbir şey yokmuş* gibi bir his vardı. Hekla atını güvenceye aldıktan sonra Eyvind'in adamlarının peşinden uzun eve girdi. Konal bir duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona doğru bakıyordu.

Karnını doyurmaya bak, ak sakallı, dedi gözleriyle adama. Adam önce başını çevirdiğinde, Hekla'nın dudakları zaferle yukarı kalktı. Ama bakışları ocağın yanında duran ve elini sessizlik için kaldırmış olan Loftur'a takılınca gülümsemesi kayboldu. Konuşma kesildi ve Istré'nin reisi Hekla'nın haftalardır katlandığı aynı saçmalığa başladı. Bu çorak evde oturup bir an daha bunları dinleyemezdi.

Hekla Thrand'a, "Tuvalet gidiyorum," diye yalan söyledi. "Günlük yemek pek iyi gelmedi."

Hekla, Thrand'ın dehşete düşmüş ifadesi karşısında gözlerini devirmemeye çalıştı. Ne kadar da ilkel şehir savaşçıları. İç çekerek uzun evden dışarı çıktı.

"Her yere kan sıçramış," diyordu Loftur, sesi pencerelerden içeri süzülürken. "Gördüğünüz gibi pençe izleri insan kaynaklı olamayacak kadar derin."

Hekla tuvalet henüz ulaşmıştı ki, ormanın sessizliğinde bir hareket dikkatini çekti. Sıradan koşullar altında bunu hiç önemsemezdi. Ne de olsa bir ormanın hayat dolu olması gerekirdi. Ama *bu* orman öyle değildi. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Sabırlı olacağım," diye hatırlattı kendine, mahzene doğru yoluna devam ederek. Ama Hekla ormana doğru bir kez daha bakmaktan kendini alamadı.

İşte yine oradaydı; çalıkların arasında zıplayan küçük bir yaratık. Haftalar boyunca bu ormanda ya da çevresinde herhangi bir yaşam belirtisi görülmeyince merak duygusu kabardı.

Hekla omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı, sonra hızla ağaçlara doğru ilerledi. Ormana girmeyecekti. Sadece yarattığı tanımlamak için ağaçların arasından bakacaktı.

Yaklaştıkça nabızı hızlandı. Hareketin kaynağını ararken gözleri gerildi. Ancak uzun bir süre gölgeleri seyrettikten sonra Hekla bunun zihninin bir oyunu olduğuna karar verdi. İç çekerek dönmeye başladı.

Sonra onu gördü.

Ormanın iki adım ötesindeki bir çamın kabuk bağlamış gövdesine oyulmuş bir sembol vardı. Sarmal bir merkez ve sekiz koldan oluşan bu sembolün ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Bir Spiral Çıta," diye mırıldandı Hekla, dikkatle bakarak. Bu, Istré'nin şehir meydanında Klaernar'ın cesetlerinin üzerine kanla kazınmış olan sembolün aynısıydı. Bir zamanlar Volsik soyuna ait olan bir mühür.

Elini örgüsünde gezdiren Hekla omzunun üzerinden baktı. Savaşçılar hâlâ uzunevdeydi ve Loftur hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Bakışları bir kez daha ormana kaydı. İçinin derinliklerinden gelen bir his, Loftur'un bir şeyler sakladığını söyleyen aynı his yükseldi. Spiral Çıta takip edilmesi gereken bir ipucuydu. Yine de Eyvind'in kurallarına göre oynarsa beklemek zorunda kalacaktı.

Midesinde bir huzursuzluk çalkalandı. Hekla Eyvind'e söz verdiği için kendine lanet okudu. Uzun bir soruşturmanın bedelini kim ödeyecekti? Halldora ve Onund Ale Drinker gibi masum Istré vatandaşları. Tüm bunlar Kanlı "Kuş Zekâlı" Loftur yüksek koltuğunda oturup bira içerken olacaktı.

Kararını vermişti. Hekla derin bir nefes aldı ve ormana doğru adım attı.

Kurallara göre oynamak buraya kadarmış.

SEKİZ

Batı Ormanı'na iki adım kala Hekla pelerinini omuzlarına daha sıkı sardı. Büyükannesinin bir zamanlar ona anlattığı efsaneler kulaklarında çınliyordu; efsanevi yaratıklar, kutsal korular ve köklü büyülerle ilgili korkutucu ve büyüleyici hikâyeler.

"Onlar sadece hikâye," diye mırıldandı Hekla kendi kendine, ama eli yine de kılıcının kabzasını buldu.

Yüksek çam ağaçları çıplak dallı üvezlerin üzerinde sallanıyordu, canlı kırmızı meyveler bu ürkütücü ormandaki tek renk noktasıydı. Güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek liken kaplı dallara vuruyordu. Ancak orman zemini farklı bir hikâye anlatıyordu. Kemik kurusu yosunlar ve ölü yapraklar Hekla'nın ayaklarının altında çıtırdarken, eğrelti otlarının ölü kolları ağaç gövdelerine ürkütücü bir şekilde çarpıyordu. Eğrelti otları ve çalılar, ağaç fidanları ve mantarlar; hepsi ölmüştü. Orman zemini bir mezarlıktı.

Hekla yukarıdaki güneşten sararmış çam dallarına baktı. Küçük bitkilere musallat olan şey belli ki daha büyük, daha dayanıklı ağaçları henüz ele geçirmemişti. Çiftlik evine son bir kez daha baktıktan sonra, kendini ilerlemeye zorladı, gövdelerin arasından geçerek ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Bir gövdeye oyulmuş ikinci Spiral Çıtayı bulması uzun sürmedi. Vücudu heyecanla karıncalandı, içindeki bilme hissi daha da kesinleşti: Yürüdüğü yol cevaplara götürüyordu.

İlerlerken Hekla karanlıkta, ormanın kenarında gördüğü yaratıktan herhangi bir iz aradı, eli kılıcının kabzasından hiç kalkmadı. Sisin belli belirsiz sesini -o ürkütücü boğuk kalp atışını- dinledi ama sanki ormanın üzerine bir sessizlik örtüsü çökmüştü. Kuşlar yoktu. Küçük orman yaratıkları yoktu. Bakışları üçüncü bir Spiral Çıtaya takıldı ve ilerlemeye devam etti.

Hava yoğunlaştı, ağır bir toprak kokusuyla renklendi. Ormanın derinliklerinde, dişlek iğneleri güneşe doğru pençeleşen çam ağaçları baskındı. Hekla altıncı Spiral Çıta'yı gördüğünde orman tamamen kasvetliydi.

Sonra ölü çalı çırpı sesleri duydu; kırılğan dallar kemik gibi kırılıyordu. Hekla kılıcını kınından çıkardı, duruşunu genişletti ve kendini tamamen hareketsiz tuttu. Kalın çalılıklara bakarken zihninin ona oyun oynayıp oynamadığını merak etti. Sonra bıyıklı bir burun, seğiren bir çalının altından dışarı baktı.

"Bir sincap."

Hekla inanamayarak kıkırdadı. Yanan lanet yıldızlar. Kılıcını kanlı bir sincabın üzerine çekmişti.

Ağır bir nefes vererek ilerledi, gözleri bir sonraki Spiral Çıta'yı arıyordu. Şimdiye kadar Eyvind onun yokluğunu fark etmiş, Loftur da öfkeden kudurmuş olmalıydı. Hekla'nın midesi bir parça pişmanlıkla burkuldu ama artık geri dönemeyecek kadar ilerlemişti. Ayrıca haftalardır ilk kez bir şey yapıyordu.

Bir sonraki Spiral Çıta, eski bir çamın kabuk bağlamış gövdesine oyulmuştu. Kuru yapraklar ormanın zeminine sürtünüyordu ve o da etrafında döndü. Sincap birkaç adım gerisindeydi, kızıl kuyruğu seğiriyordu.

"Defol git buradan!" Hekla onu korkutmak için kollarını salladı ama sincap olduğu yerde durmuş, boncuk gibi siyah gözleriyle onu izliyordu. Hekla sinirli bir iç çekişle görevine geri döndü. Çalılıklar daha da sıklaştı, keskin dikenler pelerinini ve pantolonunu kavrıdı. Sonunda Hekla bir açıklığa çıktı.

Hava bir anda aydınlandı, koku buruk çam iğnelerinden tatlı yaz çiçeklerine dönüştü. Hekla açıklığı kaplayan yumuşak zümrüt rengi yosuna gözlerini kırıştırdı. Neden ötedeki ormanda olduğu gibi ölü ve kırılğan değildi? Gerçekten de, dış ormanın boğumlu kasvetiyle karşılaştırıldığında, bu açıklık bir sığınak hissi veriyordu - vahşi denizlerdeki bir sükûnet adası.

Açıklığın ortasında devasa bir ağaç duruyordu. Ne bir çam ne de bir üvez; Hekla daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ağacın kalın gövdesi yukarı doğru kıvrılıyor, bir avuç sararmış yaprak uzun, kıvrımlı dallara tutunuyordu. Gözleri ağacın kabuğunda gezindi ve içinden bir sarsıntı geçti. Başka bir Spiral Çıta. Diğerleri gibi oyulmamıştı. Bu, gövdenin boğumlu kıvrımlarının içine bükülmüştü.

Hekla'nın zihni cevaplanamayan sorularla dolup taştı. Klaernar'ı kim öldürmüş ve Spiral Çıtaları kanlarıyla kim çizmişti? Amaçları başından beri birilerini bu açıklığa çekmek miydi? Cevapların eksikliğine rağmen, elini kaldırıp parmaklarını kaba ağaç kabuğunda gezdirirken derisi beklentiyle uğuldadı.

Vücuduna enerji doldu, zihni kendisine ait olmayan binlerce anıyla dolup taşı: dalları bulutları sıyracak ve kökleri toprağın en derinlerine kadar inecek kadar devasa yaşlı ağaç koruları; kuşlar ve kaykaylar; don tilkileri ve flitalar; narin mantar kapakları üzerinde yürüyen parlak böcekler ve ay ışığı altında açılan beyaz likenlerle hayat dolu bir orman. Ormanın zengin toprağında böcekler kıpır kıpırdı.

-Canlı gözüyle görülemeyecek kadar küçük yaşam formları gelişti. Narin iplikler ormandaki her bitkiyi birbirine bağlıyor, besinler yaşlıdan fidana kadar içlerinden geçiyordu. Yosun ve liken yatağında uyukluyordu, etrafındaki zalim kurtlar, kalın gri paltoları her ritmik nefesle yükselip alçalıyordu.

Ama tüm bunların altında, kalbinin her atışında alçak, tiz bir ses kreşendo yapıyordu. Dehşet, öfke ve çaresizlik onu sarsıyordu. Döngü tersine dönmüştü - besin çalınıyor, ormandan emiliyor, bitmek bilmeyen bir açlık önüne çıkan her şeyi yiyip bitiriyordu. Onun için de geliyordu, onu kendi amacına dönüştürmeye hevesliydi. Ne pahasına olursa olsun kendini korumak zorundaydı, bu hayatta kalmak için uykuya dalmak anlamına gelse bile. Ses doruk noktasına ulaştı, kâbusların sesi olan kan dondurucu bir çığlık. Ve sonunda Hekla anladı; çığlık ağaçtan geliyordu.

Nefes nefese geri çekildi. Orman tekrar görüş alanına girdi ve Hekla elini göğsüne bastırarak ağaca baktı. Tanrıların lanetlediği aklını mı kaybetmişti? Ama kaba kurt tüylerinin hissi parmak uçlarında kaldı, umutsuzluk ve öfke hâlâ kanını çalkalıyordu.

Sincap garip ağacın dallarından birinden öttü ve Hekla geriye sıçradı. Kırmızı kuyruğu tedirginlikle seğirirken bir dizi öfkeli ses daha çıkardı.

Gitme vakti gelmişti. Hekla tam topuğunun üzerinde dönerken altındaki zemin gümbürdedi. İçini ürpertici bir farkındalık kapladı ve hemen ardından avlandığı hissine kapıldı.

Ormanın uzaklarından alçak, sabit bir gümbürtü duyuldu.

Hayır, diye düşündü Hekla, çaresizlik onu pençeliyordu. Bu olamazdı. Ama titreşim daha da arttı ve Hekla bunu hayal etmediğini biliyordu.

Sis geliyordu.

Eli kılıcının kabzasına gitti ama bu düşmanı yok edecek bir silah olmadığını biliyordu. Hiçbiri sisin ölümcül kucaklamasından kurtulamamıştı. Tek şansı kaçmaktı.

Hekla yine de kılıcını çekti ve açıklığı çevreleyen dikenli çalıları kesmeye başladı; açık ormana geri dönüp topuklarını sıkarak koşmak istiyordu. Kalp atışlarının ritmi hızlanmıştı ama yine de uzaklardan geliyordu. Ama sesi botlarından yukarı tırmanıyor ve kemiklerini titretiyordu.

Senin için geliyorum, der gibiydi.

Pelerinini sivri bir daldan kurtaran Hekla, dalların arasında ve kayaların üzerinde tökezleyerek çalılıktan dışarı fırladı. Ama artık açık ormandaydı ve içinde bir umut kıvılcımı canlandı. Savaş heyecanı damarlarında dolaşüyor, kol ve bacaklarına güç veriyordu. Bu ormandan çıkmak zorundaydı. Sisten uzaklaşmalıydı. Güvenli bir yere gidebilmeleri için diğerlerini uyarmalıydı. Tanıdık bir kütüğün yanından geçti, belirgin, çatalı bir üvez ağacı tanıdı ama Hekla hâlâ Braksson'ların çiftliğinden çok uzakta olduğunu, nabzın çok hızlı attığını biliyordu...

Omzunun üzerinden umutsuzca bir bakış attı ve hemen sonra keşke bakmasaydım **d e d i** . Kalın beyaz sis, ağaç gövdelerinin arasından inanılmaz bir hızla süzülüyordu. Ve o anda anladı: Bu şeyden kaçmak mümkün değildi.

Hekla hiçbir zaman ölümden kaçan biri olmamıştı. Bu yüzden durakladı. Onunla yüzleşmek için döndü.

"İyi karşılaştık," dedi kılıcını havaya kaldırarak.

Sis, hızlı kalp atışlarıyla birlikte dalgalanarak yaklaştı. Ama Hekla yerini korudu. Kaderini selamladı. Sis onu yutarken kılıcını savurdu.

Suyun altına dalmak gibiydi, sadece tersi. Ormanın ölümcül sessizliğinden tam bir kaosun içine çıktı. Uyumsuz sesler kulaklarına saldırırken, canavar yaratıklar etrafında dans ediyordu. Sis içinde, orman bir yıkım yerine dönüştü. Ağaçlar, kel ve cansız; yosunlar, gri ve gevrek. Her şeyin altında, toprakta kara ateşten bir ağ örülmüştü.

Sisin nabız gibi atan ritmi uzakta ama her yerindeydi, öfkesi ritmiyle birlikte daha da artıyordu. Duygularına nüfuz ettiğini, boğazını istila ettiğini ve tenine sızdığını hissedebiliyordu. Yaşam gücünün ve özgür iradesinin bağlarını arıyor, kırmaya ve yeniden birleştirmeye, onu kendi amacına dönüştürmeye hevesleniyordu. Mide bulantısı onu ele geçirdiğinde, Hekla dizlerinin üzerine çöktü, tüm umutları yavaşça kanıyordu. Hiçbir şey onu sisten kurtaramazdı.

Sayılamayacak kadar çok duyguyla doluydu: Istré'nin insanlarını korumak yerine, onların ölümlerinin arasına katılacağı için dehşet; garip bir

Çok yakından incelemek istemediği bir boşluk hissi; ama en güçlüsü, bu diyardan elinde bir kılıçla ayrılacağı için duyduğu memnuniyetti. Bu hayatı ve dolayısıyla bu ölümü seçmişti. Ve bununla birlikte, tuhaf bir huzur duygusu kaosu bastırdı.

Ancak Hekla kendini ölüme hazırlarken bir hırıltı kulaklarını doldurdu, iri bir figür yanından geçerken hava yüzüne çarptı. Hekla gözlerini kırptırdı. Bu devasa bir grimwolf'tu, boyutu bir atınkiyle yarışyordu. Etrafındaki ölmekte olan ormanla keskin bir tezat oluşturan bu kurt canlılıkla doluydu. Işıkla.

Sis öfkeyle tıslayarak canavarın formundan uzaklaştı. Kurt döndü. Parlak sarı gözleriyle Hekla'nın bakışlarını karşıladı.

Kulaklarını kapat. Gözlerini kapat, dedi kafasının içindeki bir ses. Sersemleyen Hekla itaat etti.

Gök gürültüsü gibi bir ses etrafındaki havayı doldururken, şimşek gibi bir şok omurgasından aşağıya doğru dalgalandı. Ve sonra, daha fazlasını bilmiyordu.

DOKUZ

Hekla gözlerini açtığında öldüğünden emindi. Ama eğer bu ölümse, neden vahşi atlar tarafından çiğnenmiş gibi hissediyordu?

Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırdı ve yıldızları aradı. İnsanlar buna inanmıyor muydu? Yıldız Ana'yı takip edip atalarının arasına yerleşeceğine? Ama yaprak dökmeyen bir gölgelik görüldüğünde, ciğerleri balçıklı havayla dolduğunda, aklına endişe verici bir düşünce geldi. Ayı Tanrısı'nın Kutsal Ormanı'nda mıydı? Tanrılar, umarım değildir.

Hekla dirseklerinin üzerinde doğruldu, görüşü çarpıtıldı. Gözlerini kırıştırdı. Sincap yanında hareketsiz yatıyordu.

"Oh!" Hızla ayağa fırladı ve bir parmak eklemine yaratığın yan tarafına sürttü. Kemirgenin göğsü bir nefesle genişledi ve içi rahatladı. Birkaç parmak darbesi daha vurdu ve sincabın gözleri irkilerek açıldı. Hekla su tulumunu buldu ve kapağına az miktarda su doldurdu. Kapağı dikkatle sincabın yanında tutarak bekledi. Yaratık suya göz kırptı, sonra burnunu kapağa daldırdı, boncuk gibi siyah gözleri içerken Hekla'ya bakıyordu.

Hekla yavaş yavaş yönünü bulmaya başladı. Altında kırılğan yosunlar, üstünde sallanan yaprak dökmeyen ağaçlar. Ölçülemeyecek kadar üşümüştü ve tamamen bitkin düşmüştü. Ama sis gitmişti ve o yaşıyordu. Bir rüya gibiydi ama yine de bu lanet olası ormana girdiğinden daha fazla soruyla baş başa kalmıştı.

Sincap dik oturdu ve Hekla kaptaki tüm suyu boşalttığını fark etti. Yeniden doldurdu ve sincabın daha fazla içmesini izledi. Bir süre sonra tekrar kalçalarının üzerine oturdu, kıl gibi kırmızı kuyruğu arkasında seğiriyordu.

Koruyucu Kritka'ya karşı çok nazik, diye içinden çocuksu bir ses geldi. Kritka karanlık şeyi kovdu ama bu çok güç gerektirdi.

Hekla sincaba baktı, şakaklarındaki her zonklamayla birlikte kemiklerindeki ürperti de artıyordu. Kesinlikle rüya görüyordu. Ani bir baş dönmesi dalgasıyla sarsılan Hekla tekrar uzandı ve yanağını kırılğan yosunlara dayadı. Tanrım, ama üşüyordu ve çok yorgundu.

Sincap hızla görüş alanına girdi.

Karanlık şey yaratıklarını gönderecek, dedi ses. Koruyucu gitmeli. Başka bir gün geri gel.

Hekla bu garip hayali görüntüye gülmek istedi ama çok yorgundu. Gözlerini kapatması gerekiyordu. Bir süre dinlenmeliydi...

"Hekla!"

Gözlerini açtığına sincabın kızıl kuyruğunun ölü bir çalının altında kaybolduğunu gördü. Soğuk artık pençelerini ona gerçekten geçirmişti. Bir topun içine kıvrıldı. Dişlerini gıcırdatan Hekla, hayatında hiç bu kadar üşüyüp üşümediğini merak etti. Silla ne yapıyordu? Ocak ateşiyle ilgili düşünceler mi?

Hekla bir ocak ateşi hayal etmeye çalıştı. Sıcak olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ama sanki hayatının en çetin savaşını vermiş gibi bitkin düşmüştü. Ve belki de öyleydi. Elbette uyumayı hak ediyordu, sadece bir süreliğine.

"Hekla!"

Ses sessizliği büyük bir balta gibi yarıyor, yankısı kafatasında titreşiyordu. Ağaçlar bir ileri bir geri sallanırken içini bir ürperti kapladı. Ses tekrar çağırdığında Hekla tüm gücünü topladı.

"Buradayım!" diye seslendi. "Buradayım!"

Bir dal kırıldı, yosunların üzerinde ayak sesleri çıtırdadı, sonra ela gözlü bir figür ona doğru yaklaştı.

"Foxie," diye mırıldandı.

Eyvind onun önünde çömelmiş, aptalca güzel yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. "Mulish kadını." Yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Neren yaralı?" O iri eller vücudunda gezinerek yara aradı.

Hekla gözlerini dikip ona baktı. "Gözlerin değerli taşlar gibi," diye mırıldandı. "Tanrım, **y a n ı y o r s u n .**" Adamın elinin tersi Hekla'ya değdi.

alnını okşadı ve alnına doğru sokuldu.

"Bir ocak ateşi gibi hissediyorsun." Şiddetli bir ürperti vücudunu sarstı ve sanki hayatında hiç ısınmamış gibi hissetti... sanki bir daha asla ısınamayacakmış gibi. Ama bu adam onu ısıtmıştı. Sadece bir geceliğine de olsa ona güven vermişti...

"Bu ateş... Seni bir şifacıya götürmeliyim."

Adam onu kollarına alıp, başı dertte bir genç kız gibi göğsüne bastırırken ağaçlar sallanıyordu. Kokusu onu sardı, göğsünün düzlemleri yanağına değiyordu. Çok yakındı. Çok fazla. Yapamazdı... yapamazdı...

"Hayır." Adamın göğsünü itti ama adam onu sıkıca tutuyordu. "Bırak yürüyeyim."

"Ayakta bile duramıyorsun. Başıma bela olmaya kararlısın, değil mi Vaşak?"

Ağaçlar uçup gidiyor, yapraklar üstlerinde itişip kakışıyordu. Adam kucağında yetişkin bir kadınla ormanın içinde koşuyordu. Hekla uzaktan bunun etkileyici bir başarı olduğunu fark etti. Ama bu düşünce diğerleriyle birlikte uçup gitti ve yanağını adamın tuniğine bastırarak daha da alçaldı.

"Benimle kal Vaşak," diye soludu dakikalar birbirine karışırken. "Bana ne olduğunu anlat."

"Spiral Stave," diye mırıldandı. "Onları takip etmelisin-"

"Sis," dedi sertçe. "Kalp atışını duyduk. Bana sana dokunmadığını söyle."

Kalın beyaz sis zihninin gözlerini doldurdu, o doymak bilmez açlığı unutmak imkânsızdı. Dudaklarından bir inilti döküldü ve ona doğru kıvrıldı. Güvenliğe doğru.

Hayır. Güvenliğe değil. *Kendi* güvenliğini kendisi yarattı. Hekla ürperdi, sonra tekrar onun elinden kaçmaya çalıştı.

"Kıvrınmayı bırak, kadın. Bana sisten bahset."

"Kurt," demeyi başardı. *Sincap*, diye düşündü ama bunu yüksek sesle söyleyecek gücü kendinde bulamadı. O ses bir kez daha kulaklarında çınladı. *Kritka karanlık şeyi kovdu ama bu çok güç gerektiriyordu.*

"Benimle kal, Hekla."

Ama soğuk mutlaktı, etrafına karanlık bir örtü çökmüştü. "Savaş, Hekla. Teslim olma."

Bu kaçınılmaz olduğunda pes etmek değildi. Kader olduğunda, sıcaklık olduğunda ve o çok üşüdüğünde.

"Lanet olsun, Lynx!" Ve sonra, gitmişti.

GÖKYÜZÜ siyah ve aysızdı, hava boğucu bir his veriyordu. Karanlık sadece ışık yokluğundan ibaret değildi, yaşayan bir şeydi,

Kalp atışları onunkiyle aynı anda atıyordu. Ya da belki de Hekla Istré'nin sokaklarında yürürken havayı dolduran sadece davul sesiydi.

Eğlenenlerin arasından geçerek kasaba meydanına doğru ilerledi. V şeklindeki sütunlar önünde belirdi ve dövüş oyunlarını oynayan savaşçıların yanından geçti. Davullar onun hareketlerini yönlendiriyor gibiydi. İleriye doğru adım attı. İleriye doğru hareket etti. Ta ki önünde durana kadar. Kürsü.

Kürsünün üzerine büyük bir meşe masa kurulmuş, üzerine ziyafet sofrası serilmişti. Loftur yüksek koltuğundan yönetiyordu, Eyvind ve Konal da onun yanında. Zonklayan ritim Hekla'nın karnına bir kanca gibi saplanmış, onu merdivenlerden yukarı, Eyvind'in yanındaki sandalyeye çekmişti.

"Kadeh kaldıralım," diye bağırdı Loftur, kadehini kaldırarak, "eski tanrılara!"

Kalabalık onayını haykırdı ve Hekla şarabını içerken kulakları gürültünün üzerinde bir şey yakaladı. Bir kalp atışı.

Hekla onları uyarmak için ağzını açtı ama artık çok geçti. Kalın beyaz sis etraflarında süzülüyor, açlığı havayı dolduruyordu. İleri doğru fırladı. Eyvind'in boğazından aşağı kaydı. Ela gözleri şişti. Kas ve sinirin yırtılışını, kemiklerin çatırdayışını duyabiliyordu. Eyvind'in yeniden yaratılabilmesi için önce kırılması gerekiyordu.

"Terk edilmiş!" diye bağırdı Loftur, masanın üzerine tırmanarak. "Eski tanrılar bizi terk etti!"

Ama Hekla gözlerini Eyvind'den alamıyordu. Eyvind çırpınıyor, böğürüyor ve kendi derisini pençeliyordu. Eyvind muazzam, ürpertici bir nefes aldı. Sonra durdu.

Ve ona döndüğünde, gözleri kırmızı bir kor gibi parlıyordu.

Ateş.

Uyan, dedi çocuksu bir ses.

HEKLA NEFES NEFESE UYANDI. Kalbi göğsünden kurtulmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor, korku ve panik kanında şiddetle çalkalanıyordu. Ama yarı ölü bir ormanın karanlık, yasaklayıcı gölgesi yerine, gözleri ahşap kirişlerin üzerindeki gün ışığı şeridiyle karşılaştı. Işığı takip ederek kapalı pencereye, ardından da pencerenin önündeki çıkıntıya tünemiş küçük, tüylü kemirgene ulaştı. Yaratığın kuyruğu kıpırdadı.

"Uyanmışsın!"

Hekla'nın bakışları, yüzü saf bir rahatlamayla kazınmış olan Gunnar'a, oradan da tekrar pencereye kaydı.

Çıkıntı boştu.

Hekla gözlerini ovuşturdu ve çevresini inceledi. Üstündeki eskimiş ahşap kirişler. Kurt derisinden kürkler üzerine örtülmüştü. Havada hafif bir odun dumanı ve pişmiş yemek kokusu. Handaki odasına geri dönmüştü, Gunnar ve Sigrún yatağının başında bekliyordu.

"Ne oldu?" Hekla doğrulmaya çalışırken şakaklarındaki zonklamayla irkildi.

Biz de sana aynısını sorabiliriz, Sigrún imzaladı. Hakonsson seni ormandan çıkardığında bilincin yerinde değildi ve ateşler içinde yanıyordun.

Bu, ağrıyan kaslarını ve zonklayan kafatasını açıklıyordu.

Seni atının üzerinde Istré'ye geri getirdi. Seni yatağa yatırdı. Bir şifacı çağırdı, sonra da şifacıyı kovdu.

"O... ne?"

Sigrún imzalamadan önce Gunnar'a baktı: *"Bütün bir gün ve geceden sonra, yerel şifacı senin için yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Hakonsson öfkeleni ve ikincisini yeni bir tane getirmesi için gönderdi.*

Hekla'nın içi yuvarlandı. "Peki ya yeni şifacı?"

Mantar çayı demledim ve ağzına damlatmak için bir bez kullandım. Sigrún'un kahverengi gözlerinde alışılmadık bir duygu vardı. Uzun bir geceydi ama sabah ateşin düştü. Durakladı. Sanırım hayatını kurtardılar.

Hekla parmaklarını şakaklarına bastırarak titrek bir nefes verdi. Hayatını kurtardılar.

"Hek-" Gunnar'ın sesi çatallaştı. "Ben... biz... seni de kaybedemeyiz!"

Öne doğru sıçradı ve onu güçlü bir kucaklamanın içine çekti. Gunnar yüzünü boynuna gömüp hıçkırıklarının arasından tutarsız kelimeler çıkarırken Hekla yaşadığı şoku göz kırparak atlattı. Hekla tereddütle Gunnar'ın saç tellerini okşadı ve Sigrún'un eğlenen bakışlarıyla omzunun üzerinden karşılaştı.

Gunnar ve ben konuşuyorduk. Sigrún'un çenesi sertleşti ve elleri hızlı, kendinden emin hareketlerle işaret etti: Her şeyin senin omuzlarına yüklenmesine izin verdik. Senin yanında olmadık. Daha iyisini yapacağız Hekla, söz veriyoruz.

Sözleri Hekla'nın söyleyebileceğinden çok daha anlamlıydı. Geçtiğimiz birkaç hafta çok yalnızlaştırıcı olmuştu. Belki de bu Hekla'yı daha sabırsız... olması gerekenden daha umursamaz yapmıştı.

Hekla başını salladı ve kendini Gunnar'ın pençelerinden kurtarmaya çalıştı. Ama savaşçı onu bırakmaya niyetli görünmüyordu. "Bırak nefes alayım, seni ahmak."

Gunnar isteksizce onu bıraktı ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Öleceğini sanmıştım!"

"Çok daha kötülerini atlattım. Beni yıkmak için ateşten daha fazlası gerekecek Ateş Yumruğu."

"Evet, ama öyle olacak." Gunnar ona sevgiyle baktı, gözlerinde belli bir parıltı geri gelmişti. Tanrım, ama o bunu gördüğüne memnun olmuştu. İkisi de bu odada olduğu için mutluydu.

"Topla kendini, Gunnar," diye takıldı Hekla. "Sakalsız ne derdi?" Kelimeler dikkatsizce ağızından döküldü ve Hekla onları geri alabilmeyi diledi.

Odayı bir sessizlik doldurdu, o kadar ağırdı ki elle tutulur bir şey gibi hissediliyordu. Hekla'nın boğazı düğümlendi ve o anda Ilías'ı, onu gömdükleri günkü kadar şiddetle özledi. Gözlerini kapadı, daha önce binlerce kez yaptığı gibi kendinden nefret etti. Her zamanki gibi çok gürültülü, çok ileri, *çok* fazlaydı ve şimdi de Gunnar'ın kırılğan huzur duygusunu ayaklar altına almıştı.

Hekla iri savaşçının parçalara ayrılmasını bekledi -kendini onun için güçlü olmaya hazırladı- ama Gunnar onu şaşırttı.

"Sanırım," dedi, "Ilías bana annemden daha çirkin olduğumu söyleyecektir. Ağla."

Bir anlık bir sessizlik oldu, tıpkı bir dalganın kıyıya çarptı. Sonra Hekla başını geriye attı ve güldü. Gunnar ve Sigrún da kısa süre sonra ona katıldılar. Garip, arındırıcı bir kahkahaydı bu; yeni bir normale doğru atılan ilk adım gibi hissettiriyordu. Kolay olmayacaktı. Eskisi gibi olmayacaktı. Ama bu kolektif kahkaha *bir şeyler* olacağının sözünü veriyordu.

Gözlerindeki yaşları silen Hekla başını salladı. "O da aynen böyle söylerdi."

"Artık buradayız Hek," dedi Gunnar, sesi ciddileşerek. "Biz de sizinle birlikteyiz."

Hekla, kolundaki sümüğü silen Gunnar'dan, gözünün kenarını dikkatle silen Sigrún'a baktı. "Bir dahaki sefere aklıma büyük planlar geldiğinde," dedi, "önce ikinize geleceğim."

Güzel, Sigrún imzaladı. *Arkanızda güvenebileceğiniz savaşçılara ihtiyacınız var.*

"Evet, ama var," diye mırıldandı Hekla. Derin bir nefes aldı.

Ve sonra onlara her şeyi anlattı.

ON

Acı mantar çayını yudumlarken **Hekla**'nın burnu kırıştı. Şifacı

-ikincisi, yani- ateşi düştükten sonra tam bir hafta boyunca her gün bir fincan içmesi talimatıyla birlikte solmuş kahverengi saplardan oluşan küçük bir çanta bırakmıştı. Günlük bir fincan çay iyi ve güzel olsa da, bir haftalık yatak istirahati için verdiği talimatlar çabucak bir kenara atıldı.

Yıkanmış ve doyurucu bir kase güveç yemişti. Ve muhteşem bir öğleden sonra uykusunun ardından şimdi enerjisini toplamaya çalışıyordu. Yatak başlığına yaslanan Hekla kendini pencereye bakarken buldu, hayalet sincaptan herhangi bir iz arıyordu. Bu düşünceye neredeyse gülecekti. Belli ki bu ateşin yol açtığı bir hayaldi.

Artık güneş batmış, kahkaha ve şenlik sesleri odasına dolmuştu. Hekla üç gün üç geceyi uykuda geçirmişti ve bu da Kış Gecesi kutlamalarının art arda beşinci gecesi oluyordu. Sondan bir önceki ziyafete sadece iki gece kalmıştı.

"Anladığım kadarıyla Loftur, Istré'nin tüm kış erzakını tüketme görevine devam ediyor," diye mırıldandı Sigrún'a, garip çaydan bir yudum daha almaya zorlayarak.

Her gece kavga edip ziyafet çekiyorlar, eğer sorduğun buysa, diye kaşlarını çatarak imzaladı Sigrún.

"Tanrılar yukarıda. Bu adam eski tanrıların gelip onları kurtaracağını nasıl düşünebilir?"

Görünüşe göre Hakonsson Loftur'un cebinde, diye imzaladı Sigrún.

Hekla kaşlarını çatı. "Baltalı Göz'ün bu soruşturmayı yönetmek için onu nasıl uygun gördüğünü anlayamıyorum. Bu çıldırtıcı!"

Sigrún ve Gunnar başlarıyla onayladıktan sonra Hekla hastayken olanları anlattılar. Görünüşe göre Hakonsson, Thrand'ın Loftur'u Braksson çiftliğinden uzaklaştırmasını sağlayarak Hekla'nın emirlerini açıkça hiçe saydığını öğrenmesini engelleyecek kadar ileri görüşlüydü. Suçluluk duygusu midesini bulandırdı ama Sigrún ona işin ilerleyişi -ya da ilerlemeyişi- hakkında bilgi verince bu duygu çabucak dağıldı.

Görünüşe göre Hekla baygınken herkes üçüncü saldırının gerçekleştiği bölgeyi incelemişti. Bir kez bile ormana girmemişler ya da ağaçlardaki işaretler için sınır bölgelerini araştırmamışlardı.

Sigrún'a göre Eyvind ve adamları Kış Gecesi kutlamalarının coşkulu katılımcılarıydı. Konal ve Loftur şeref koltuklarında oturmakla yetinirken, Eyvind ve maiyeti içki yarışmalarına ve giderek saçma bir hal alan bahislerle bilek güreşi maçlarına katılıyordu. Unutulmaz bir mağlubiyet sırasında Onund Ale Drinker, Hungry Blade'in ortasında cırılçıplak soyunmak ve Istré'nin merkez yolundan aşağı koşmak zorunda kalmıştı. Bir diğerinde Thrand, Yaşlı Anneler'den birinin önünde diz çökmüş ve korkunç bir şiir okumuştı.

Tanrılara şükürler olsun ki çifte kara ay yaklaşıyor, diye devam etti Sigrún. *Bu kutlamaların sonu yeterince çabuk gelemez.*

Çifte kara aydan bahsedilince Hekla'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. O rüyayı düşünmeden edemedi; duvarlardan Istré'ye sızan sisi. Hekla rüyalara önem veren biri olmasa da, bu ona uğursuz bir mesaj gibi gelmişti.

Fincanını boşaltmak için kendini zorladı. O çayın içinde her ne varsa, iyi iş çıkarıyor, kanını canlandırıyor ve yorgunluğunu eritiyordu. Hekla kürkleri kucağından çekti, sonra ayaklarını yere koydu. Görüşündeki ışıkların dağılması için bir süre bekledikten sonra yavaşça ayağa kalktı.

Sigrún onu dikkatle izledi. *Dinlenmelisin.*

"Zaten yeterince dinlendim. Ayrıca, yatakta saklanamam. Nasıl olduğunu yeterince iyi biliyorsun."

Hekla'nın bunu hecelemesine gerek yoktu. İkisi de kadın ve engelli olmanın getirdiği çifte dezavantaja sahipti. Tek bir zayıflık belirtisi gösterdiklerinde, kendilerine duymayı başardıkları saygı bir anda yok olurdu. Hekla ve Sigrún gibi kadınlar her zaman mükemmel olmak zorundaydı. Ve böyle anlarda bu son derece yorucuydu.

Sigrún'un çenesi sertleşti ama başını salladı.

Hekla giyindikten ve protezini metal çapasına geçirdikten sonra Sigrún'la birlikte Hungry Blade'e doğru yola koyuldular. Mead salonu ağzına kadar doluydu, içeri girdiklerinde üzerlerine bir gürültü duvarı çöktü. Demir avizelerden süzülen mum ışığı duvarlara asılı halılara ve silahlara vuruyordu. Bira şakırdarken ve zarlar masaların üzerinde şakırdarken bedenler itişip kakışıyordu. Hekla Halldora'yı gördü, bir

Savaşçıların arasında koşuşturup bir sürahi birayla fincanlarını tazeleyen barmen kızın yüzünde gergin bir ifade vardı.

Bakışları yüksek koltuklara kaydı ve kaşlarını çatı. Loftur, kat kat ipeklere bürünmüş, başında arpadan örülmüş bir taçla oturuyordu. Yanında Konal altın bir kadehten birasını yudumlamadan önce kahkahalarla gürledi.

Ancak ortadaki uzun masadan gelen bir kükreme dikkatini hemen başka yöne çekti. Hekla'nın kaşları daha da çatıldı. Eyvind Hakonsson'un kolu Thrand Uzun Kılıç'ın omzuna dolanmıştı, ikili sallanıp müstehcen bir şarkı söylerken gözleri kapalıydı. Bu gece, Eyvind'in saçlarının üst ve yan kısımları, sırtından aşağıya ve omuzlarının etrafına dökülen bir dizi daha büyük örgüyle örülmüş, sıkı izler halinde sarılmıştı.

Eyvind'in karşısındaki çifti gördü ve gözlerini kırıştırdı. Onund Ale Drinker, önlüklü bir elbise giymiş gibi görünen İnce Alf ile dans ediyordu.

Sonsuz ateşler içinde burada neler oluyordu?

Şarkı sona erdi, etrafındakiler alkışlar ve ısıklarla patlarken Alf the Slender selam verdi.

"Rövanş!" diye bağırarak tekrar sıraya tırmandı. Masanın karşısındaki Eyvind örgülerini omzunun üzerinden atmış, dirseğini Alfle bilek güreşi yapmak üzere konumlandırmıştı bile. Bir bar kızı Eyvind'in arkasından yaklaştı, ince parmaklarıyla omuzlarına masaj yaparken eğilip kulağına fısıldadı.

Sigrún yaklaşan bir fırtınayı sezmiş gibi Hekla'nın kolunu çekiştirdi, sonra da "*Sen Hakonsson'la konuşurken ben de bize oturacak bir yer bulayım*" diye işaret etti.

Hekla başını salladı ve iki kez düşünmeye fırsat bulamadan ceset yığınının arasından sıyrıldı.

Eyvind Hekla'yı görür görmez ayağa fırladı, yüz ifadesi sarhoşluktan öfkeye dönüşmüştü. Eyvind, sarhoş bir savaşçıyı yolundan iterek ona doğru hışımla ilerledi.

Ona kızgın mıydı? Hekla'nın eli yumruk şeklinde kıvrıldı.

Ama iri bir cisim soldan onunkine çarptı. Akli başında olsaydı, Hekla bunun geldiğini hisseder ve kolayca kaçabilirdi. Ama ateşin kalıcı etkileri onu dengesizleştirmişti ve yana doğru sendeledi. Eyvind aniden yanında belirdi, bir kolunu beline doladı, diğer koluyla da savaşçının momentumunun büyük kısmını savuşturdu.

"Yatağın seni çağırıyor, Bersi Kılıklı Yanak," dedi Eyvind suçluya.

Hekla'nın tanımadığı adam neredeyse tutarsız bir özür mırıldandıktan sonra tökezleyerek meyhanenin kapısına doğru yürüdü.

"Nasıl oluyor da bu tanrıların unuttuğu yerde yaşayan herkesin ismini biliyorsun?" Hekla homurdanarak Eyvind'in elinden kurtuldu.

Eyvind'in gözlerinde görmeye alışık olduğu muzip parıltı hiçbir yerde yoktu. "Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben-ne?" Hekla gözlerini kırıştırdı, kelimelerin ne kadar okunaklı olduğunu görünce şaşırdı. Bir an önce onun sarhoş olduğunu düşünmüştü ama şimdi tamamen ayık olduğu belliydi. "Ben *iyiyim* Hakonsson."

"Dinlenmen gerek. Neredeyse *ölüyordun*. Hayatta olman bile bir mucize."

"Sadece ateşim vardı."

"*Ateş* değildi seni cehennemlik kadın, o lanet olası sisti." Eyvind omzunun üzerinden baktı. "Loftur'un koridorun öbür ucundan her sözümüzü incelemesine izin veremem." Hekla'yı protezinin dirseğinden tutarak, onları bal likörü salonunun arka çıkışına ve salonu hana bağlayan oyuğa yönlendirdi.

Hekla'nın gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı ama alıştığında alanın ne kadar küçük olduğunu farkındaydı. "Çıtaları araştırdın mı?"

Karanlığa rağmen adamın bakışlarını *hissedebiliyordu*. "O ormana tek başına mı daldın?" dedi, sorusunu tamamen görmezden gelerek. "Neden böyle bir şey yaptın? Kendini neden bu kadar pervasızca riske attığını anlamıyorum!"

Kadının kaşları birbirine çarptı. Adam bu işin ne anlama geldiğini hiç mi bilmiyordu?

"Daha iyi görünüyorsun," diye devam etti, sesi yumuşamıştı. "Yanaklarına biraz renk gelmiş. Ama görüyorum ki henüz ayaklarının üzerinde tam olarak duramıyorsun. Şifacının bıraktığı çayı içtin mi?"

Hekla ani yön değişikliği karşısında gözlerini kırıştırdı. "Staves, Hakonsson.

Odaklan. Spiral Çıtaları takip ettin mi?" Eyvind ağzını açtı, sonra kapattı.

"Sanırım bu hayır demek. Boş verin. Sigrún, Gunnar ve ben-"

"O ormana geri dönmeyeceksin." Eyvind bir elini yüzünde gezdirdi. Bu çocuksu bir hareketi ve Hekla'nın öfkesini bir nebze de olsa dindirdi. "Emirlerime karşı gelmenize izin veremem. Bizim görevimiz Loftur'u onurlandırarak bu işi tamamlamak-"

"*Görevimiz* Istré halkına karşıdır."

"Kesinlikle! Ve bu küstah hareketinizi Loftur'dan uzak tutabilmem bir mucize. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirim. Ama Konal ve bazı savaşçılarım..." Eyvind güldü ama bu gülüş eğlenmekten çok uzaktı. "Senin meydan okuman adamlarımın gözünde beni zayıflatıyor. Başka biri olsaydı, maiyetimden atılırdı."

Hekla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, dans ettiği şeyi söylemesi için ona meydan okudu.

"Ama sana bir iyilik olarak," diye devam etti Eyvind, "sana ikinci bir şans vereceğim."

Kadından dökülen kahkaha hiç de eğlendirici değildi. "İkinci bir şans," diye tekrarladı uyuşukça. Seçebileceği onca kelime varken...

"Hekla," diye fısıldadı Eyvind, eli Hekla'nın sol dirseğinin arkasına kayarak onu sabitlemek ister gibi bir hareket yaptı. Hekla bir an için unuttu. Ona doğru sallandı. Sonra hisleri geri geldi ve kolunu çekerek kurtardı.

Eyvind sanki o da unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Boğazını temizledi ama bir sonraki konuşmasında sesi hâlâ biraz pürüzlüydü. "Sana sadece bir şans daha verebilirim, Hekla. Eğer bana bir daha itaatsizlik edersen, seni Kopa'ya geri götürtürüm."

Eski kocasının sesi zihnini işgal etti, sözleri aradan geçen yıllara rağmen hâlâ tazeydi.

Seni eve geri götüreceğim. Seni direğe kelepçeleyeceğim. O zaman kocana itaatsizlik etmemeyi öğrenirsin.

Hekla'nın öfkesi sıcak bir lav gibi patladı, yakıp yıkmaya hevesliydi. Duvarı itti. Yüzünü Eyvind'inkiyle aynı hizaya getirdi. "Beni bir yere götürmeye çalışırsan altın çocuk, bağırsaklarını vücudundan ayırırım."

Ve bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü. Hayalinde dans eden yıldızları görmezden gelen Hekla, Sigrún'u aramak için hışımla bal likörü salonuna geri döndü.

ON BİR

ÖNCEKİ GÜNLER

Hekla o kadar yüksek sesle inledi ki, onu gökteki yıldızların bile duyabileceğinden emindi. Yine de Tilki'nin yüzüne sarıldığında bunu umursamadı. Tilki onun titreyen kalçalarını kavrayıp, hassas bedenini okşarken onu ağzına götürdüğünde de. Ve karnında her zamankinden daha sıkı bir şekilde kıvrılan zevk sonunda patladığında, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Damağı tatlı melekotu ve balın tadıyla kaplanırken, görüşünde eflatun ve safran çiçekleri açtı, dönen, eriyen şekillerden oluşan bir kaleydoskop.

Tamamen bitkin düşen Hekla, Tilki'den yarı yuvarlandı, yarı yuvarlandı. Bir uçtan bir uca başlamışlardı ama bir noktada onun sikini tamamen terk etmişti. Battaniyenin üzerinde soluk soluğayken, dünya onun etrafında şişiyor gibiydi. Ama kışına acı bir tokat indiğinde, gerçekliğe geri çekildi.

Hekla kaşlarını çatarak Tilki'ye baktı. Bir dirseğine dayanarak, saf erkek kibriyle ona sıırttı. Ama bakışları vücudunun kıvrımları üzerinde gezinirken, yoğun ve okunamaz bir şeye dönüştü. Kalan uzvunun üzerinde gezinirken, kendini sorulara hazırladı. Ama adam sadece "Böyle çok güzel görünüyorsun" dedi.

Kaşlarını çattı. "Benimle alay ediyorsun."

Tilki'nin kaşları aşağıya indi. "Dalga geçmiyorum."

Hekla onun yüzünde eğlence ya da alay aradı ama gerçek bir şaşkınlıkla karşılaşınca irkildi.

"Bunu tekrar deneyelim," dedi parmağını Hekla'nın alt dudağında gezdirerek. "Sana böyle güzel olduğunu söyleyeceğim, yanakların kızarmışken ay ışığında yıkanacaksın ve iltifatı kabul edeceksin." Tilki eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı, öpücük hızla derin, gür bir şeye dönüştü. Hekla ne kadar üzülse de sol elini Tilki'nin ensesine dolamış, onu kendine doğru çekiyordu. Bu adamın kendisi üzerinde çok fazla güce sahip olduğunun, kaçınmak için çok çalıştığı türden bir tehlike olduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Ama adamın boğazının derinliklerinden gelen muhtaç ses tüm bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Ona duyduğu arzu gün ışığı kadar açıktı. Ve geri çekilirken alnını onunkine yasladı, gözleri aynı yoğunlukla doluydu.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Tilki'nin nefesleri düzensizdi, sözlerinde keskin bir kenar vardı. "Böyle bir şey hakkında asla şaka yapmam."

Ve böylece, Hekla'yı yıldızlarla dolu gökyüzüne gözlerini kırıştıtırırken bırakarak uzaklaştı. Tanrıların kutsal külleri içinde bu adam kimdi?

Oturur pozisyona gelmeye çabaladı ve Tilki'nin gözlerindeki tüm yoğunluğun kaybolduğunu görmekten memnun oldu. Göğsünü kabarttı ve yüksek sesle, "Tilkiye bir tur daha!" diye bağırdı. Hekla'nın yüz ifadesini görünce gülümsemesi daha da genişledi. "Bu kadar acımasız olma. Sanki sen de bir ödül kazanmamışsın gibi."

"Tanrılar. Krallıktaki tüm erkek bebeklerin en büyüğünü nasıl buldum?"

Homurdandı. "Dokunuşlarıma karşı bu kadar hassas olmana üzülme Vaşak. Bu yönünü seviyorum. Sert zırhındaki bir zayıflık."

Hekla rahatsızlığını gizlemek için başka tarafa baktı ama Tilki onun omurgasından aşağı yuvarlanan ürpertiye kaçırmadı.

"Üşümüştün." Yedek battaniyeyi buldu ve omuzlarına doladı. Onun yanına yerleşti ve yan yana oturup akan nehre bakmaya başladılar. Savaşçının kendi kurtuluşunu bulamadığını fark etmemek imkânsızdı ama onun baktığını fark edince sırttı. "Isındığında tekrar deneyebilirsin."

Onun kaburgalarına dirsek atma dürtüsüyle savaştı ama onun yerine sıcaklığına yaslandı. Tilki onun soğuk sol elini kendi elinin arasına alıp sıcaklığını geri verdi. Hekla'nın içi savaş halindeydi; bir yanı böylesine açık bir şefkatten çekinirken, bir yanı da onun bakımlarından gelen rahatlıktan keyif alıyordu.

Sessizce oturlurken ve Tilki battaniyeyi kalçalarını örtecek şekilde yeniden ayarlarken, Hekla'nın düşünceleri çıldırtıcı bir şekilde Loftur'a kaydı. *Tanrılar*. Böyle bir zamanda nasıl olur da onu düşünebilirdi? Ama daha da sinir bozucu olanı, bu akılsız adam onun ormana girmesini hâlâ nasıl reddedebiliyordu? Gerçekten de sisin kaynağını bulmadan onu yenebileceklerini mi düşünüyordu?

Tilki sağ bacağını kucağının üzerine katlamıştı ve şimdi ayağına masaj yapıyordu. "Düşüncelerini ne tüketiyor?" diye sordu, başparmakları ayağının kemerini kazıyordu. O kadar iyi hissettirdi ki neredeyse inleyecekti.

"Adına çalıştığım morina beyinli adam-"

Tilki'nin başparmağı sertçe içeri girdi ve Hekla'nın bir çığlıkla kopmasına neden oldu. Bakışları bir eğlence ifadesiyle karşılaştı. "Aklının başka bir yerde olması güzel bir geceyi boşa harcamak demek."

Parmakları nazik bakımlarına devam ederken Hekla onun haklı olduğunu fark etti. İşini düşünürken etrafındaki güzellikleri özlüyordu; nehrin sularında parıldayan ay ışığını, yakınlarda bir yerden gelen kış kanadının cıvıltısını.

"Ben her zaman böyle değildim," diye mırıldandı, yanındaki adamdan çok kendi kendine.

"Ne demek istiyorsun?"

Yumuşakça mırıldandı. "Eskiden... küçük şeylerden keyif alırdım. Gelecekle ilgili hayaller kurardım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi ben..." Hekla iç çekti. "Düşüncelerim sık sık gerçekleşmiş olan şeylere kayıyor."

"Umarım iyi şeylerdir?" dedi Tilki. Sesindeki imayı fark etmemek imkânsızdı.

Hekla bakışlarının savaştının uzun uzuvları boyunca dolaşmasına izin verdi ve dokundukları her yerin farkına vardı.

"*Şimdi* o güzel aklından neler geçiyor Vaşak?" diye sordu Tilki kıkırdayarak.

"Merak ediyorum," dedi bir parmağını Tilki'nin omzundaki sivri kırmızı yara izi boyunca kaydırarak, "bunu sana ne tür bir silah yaptı?"

Tilki yara izini incelemek için boynunu büktü ve gözleri onunkilerle buluştuğunda muziplikle doluydu. "Bir ağaçla çarpıştım."

"Ağaç mı?"

"Evet. Bir uçuşumun kenarından çıkmaya cüret etti."

Hekla'nın kaşları birbirine çatıldı.

Adam kıkırdadı ve başparmağını yara izinin üzerinde gezdirdi. "En sevdiğim yüzme deliğine bakan bir uçuşum var. Bir arkadaşım oradan atlamam için beni cesaretlendirdi ve dediğim gibi, asla kaybetmem-"

"Demek bu yara erkeklik gururundan kaynaklanıyor." Hekla alay etti. Kendi de şaşırarak öne eğildi ve yarasına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Tilki memnun görünüyordu ve gülümsemesinde çok saf bir şey vardı. "Ağaç inatla düşüşümü engellemeye çalıştı ama galip geldiğimi söylemekten memnuniyet duyuyorum."

Hekla sessiz bir kahkahayla başını salladı.

"Bu da," dedi Tilki hevesle, bileğinin iç kısmındaki yara izini göstererek, "kardeşimin doğum günü ziyafetinde çok fazla bira içtikten ve mahzen merdivenlerinden yuvarlandıktan sonra oldu."

Hekla onun bileğini avucunun içine aldı ve söz konusu yara izini öptü.

"Ve bu da" -Tilki battaniyeyi geriye attı ve gövdesinin yan tarafına kazınmış bir izi ortaya çıkarmak için döndü- "yine bir ziyafette çok fazla içtikten sonra oluştu."

Hekla daha yakına eğildi ve onun kokusunun duyularına nüfuz etmesine izin verdi. "Bu yara izi değil," diye alay etti. "Bu bir dövme. Hem de korkunç bir dövme. Ne olması gerekiyor?"

"Bir ejderha. Söyleyemez misin?"

Hekla gerçekten anlayamadı. Kıkırdayarak yine de dövmeyi öptü. "Görüyorum ki sende oldukça pervasız bir çizgi var."

"Sen pervasızlığı görüyorsun, ben *yaşamayı*."

Hekla doğruldu ve onun gözlerinin içine baktı. "Seçimlerinden hiç pişmanlık duymuyor musun? Keşke geri dönüp daha akıllı olabilseydim diyor musun?"

Adam başını salladı.

"Anladığım kadarıyla," dedi Hekla yavaşça, "sen bugünü yaşayan bir adamsın, belki de geleceği düşünmeden. Ben ise akıllı geçmişte olan bir kadınam."

Tilki'nin bakışları düşünceli bir hal aldı. "Öyle görünüyor."

Dudaklarından inanılması güç bir kahkaha döküldü. "Bu gece daha çok senin gibi olmak istiyorum," dedi Hekla düşüncesizce.

Kaşlarının çatılması güzel yüzünü gölgeledi. "Sen-" "Öğret bana."

Bu Tilki düşünülen sessizce için a an. "Sen olabilir benimle bir sır paylaşarak başla."

Beklediği şey bu değildi. "Bir sır mı?" Hekla kaşlarını çattı. "Peki bilgi almak için kazı yapmadığını nereden bileceğim?"

Omuz silkti. "Sanırım bana güvenmek zorundasın, Vaşak."

Hekla'nın eski içgüdüleri temkinli olmasını, bu adama güvenmemesini söylüyordu ama ona bir bakış attığında kendini, "Renklerin tadını alıyorum," derken buldu.

Tilki güldü, sonra sustu. "Tadını al-" "Renkler. Zevk aldığım zaman."

Tilki'nin gözbebekleri suyun içindeki mürekkep gibi yayıldı. Konuştuğunda sesi kum gibi sertti. "Açıkla."

Hekla kendi içine çekilmek, başkalarını dışarıda tutmak için keskin savunmasını dikmek istedi. Ama bu gece, bu nehir kıyısı ve bu adamla ilgili özel bir şeyler vardı. Ve garip bir şekilde, bu vahiy onu hem geçmişten hem de gelecekte bir anlığına özgür hissettirdi.

"Menekşenin tadı çilek gibi," dedi. "Altın acı, yıllanmış bir bal likörü. Ve macenta... macentanın tadı bal gibi." Hekla, Rothna'ya deliler gibi aşıkken ona bile söylemediği bir sır olan bu itirafın ardından uğuldadı.

Ela gözleri siyah kirpiklerinin altından onu izliyordu. "Az önce ne renk gördün?"

"Eflatun."

Tilki alçak ve derin bir sesle, "Eflatun," diye tekrarladı. Boğazını temizledi. "Böyle bir şeyi hiç duymadım." Sakalını ovuşturdu, derin düşüncelere dalmıştı. "Senin gerçeğinle eşleşecek iyi bir şeye ihtiyacım var." Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Umarım ikinci şanslar çok gerçek bir şeydir," dedi.

"Ah," dedi Hekla, onu dikkatle izleyerek. "Demek her şeye rağmen pişmanlıkların var."

Tilki'nin iç çekişi ağırdı. "Sadece bir şey için."

Sözlerinde Hekla'nın umursamadığı bir melankoli vardı. "İkinci şanslar gerçek bir şeydir," derken buldu kendini. "Ben bunun canlı kanıtıyım." Tilki'nin ne demek istediğini anlaması için ona protez kolunu göstermesine gerek yoktu.

Hekla ardından gelecek kaçınılmaz sorulara hazırlandı ve genellikle sevgililerine verdiği yanlış cevapları zihninden geçirdi. Eski kocasının kolunu kesip onu ölüme terk ettiğini öğrenmek kadar hiçbir şeyin ruh halini bozamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Ama Tilki ona sadece minnettar bir gülümseme fırlattı. "Daha iyi bir gerçeği denememe izin ver," dedi, yüzü sahte bir dalgınlıkla buruşarak. "Ben sadece birayı seviyormuş gibi yapıyorum."

Hekla buna gülümsemekten kendini alamadı. "Numara mı?"

"Bir savaşçının neden tadı idrar gibi olan bir şeyi içmesi beklenir, açıkçası bilmiyorum."

Hekla'nın dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Peki ya brennsa?"

Tilki'nin gözleri yanlış alarmla irileşti. "Bir daha asla. Bir evi ateşe vermek yeter-"

Hekla'nın başı kahkahalar arasında geriye düştü. "Burada bir hikaye olduğuna eminim."

"Evet, var," dedi Tilki. Ona doğru döndü, gözleri o kadar karaydı ki sadece ince bir ela şeridi kalmıştı. "Ama *yeşil* rengin tadının nasıl olduğunu keşfetmeyi tercih ederim."

Hekla'nın dudakları Tilki'ninkilerle buluştu. Adamın eli belinde gezinirken, bir maçı daha kaybedeceğini biliyordu.

ON İKİ

MEVCUT GÜN

Hekla yıpranmış ahşap kirişlerin rüzgârda inlediğini, zincirlerin bir ahırın ikiz meşe kapılarına vurduğunu hayal etti. Tamamen karanlıktı. Aysız bir geceydi. Etrafındaki bodur arpa tarlaları titriyor ve Batı Ormanı'nın uzun, cılız çamları sallanıyordu. Ortam tanıdıktı ama bahçenin ortasındaki yalnız elma ağacı farklıydı ve Hekla bu çiftliği daha önce hiç görmediğinden emindi.

Ormanın derinliklerinde bir kalp atışı başladı, ama bu düşler ülkesinde zaman kaygandı ve çok geçmeden kafatasının içinde gürledi. Beyaz dallar ölü çalıların altından, budaklı gövdelerin arkasından süzülüyordu ve Hekla sisin özlemini hissedebiliyor, otların arasından ahıra doğru süzülürken açlığını tadabiliyordu.

Bir uyarı çığlığı atmak için ağzını açtı ama ses gelmedi. Hekla, sisin ahırın tahtaları arasından sızışını çaresizce izledi. İçeriden yükselen çığlıklar, sisin çekiç darbelerine katılarak bir acı korosuna dönüştü; erkek, kadın, *çocuk*.

Hekla onlara yardım etmeliydi, bunu durdurmalıydı ama bu düşmanı nasıl alt edeceğini bilmiyordu. İri bir şekil görüş alanına girdi, tüylü kuyruğu seğiriyordu. *Uyan*, dedi.

Hekla nefes nefese doğruldu.

Kalbi hızla çarpıyor ve alnından soğuk terler akıyordu. Ama hepsinden kötüsü, kanında dolaşan rahatsız edici açlıktı. Rüya çok canlıydı ve çok gerçekçi gelmişti.

Gerçek değil, dedi kendi kendine, o ahırın görüntüsünü zihninden kovmaya çalışarak. *Odanızdasınız*.

Kış Gecesi kutlamalarının sesleri kaybolmuştu ve pencere örtülerinin altından gelen soluk ışık şafağın yaklaştığını gösteriyordu. Hekla su tulumunu boşalttı. Uyku onu bulamayacaktı.

Böyle bir rüyadan sonra kürkleri bir kenara çekti ve o gün için giyindi.

Bugün bacaklarını biraz daha sağlam hissediyordu, kafatasındaki ağrı o kadar keskin değildi. Hekla birkaç parça kurutulmuş geyik eti yedikten sonra eşyalarını topladı ve Aç Bıçak'ın arkasındaki avluya doğru ilerledi.

Ufuk aydınlanıyordu ve Hekla'nın avluda yalnız olmadığını görmesine yetecek kadar ışık saçıyordu. Avlunun karşısındaki figür, hızlı bir savunma duruşuna geçmeden önce bir dizi hızlı kılıç hamlesi yaptı. Karnı iyice sıkıştı; bu hareketleri biliyordu. Onlarla daha önce de karşılaşmıştı.

Hekla, Eyvind Hakonsson'u güneşten önce kalkmış, özenle bir savunma rutini üzerinde çalışırken bulduğunda şaşırması gerektiğini düşündü.

Umarım ikinci şanslar çok gerçek bir şeydir.

Tilki'nin birlikte geçirdikleri geceden kalma sözleri kulaklarında çınladı ve Hekla dişlerini sıktı. *Bu iş* Tilki'nin ikinci şansıydı ve bunun farkına varması umudunun son kırıntılarını da törpüledi. Adam bunu boşa harcamayacaktı, bu da babasının emrettiğini yapacağı anlamına geliyordu.

Sana bir iyilik olarak, ikinci bir şans vereceğim.

Eyvind'in dün geceden hatırladığı sözler öfkesini alevlendirdi. Siktir et onu.

Belli bir uzvu olmadığı için onun fikirlerini hiçe sayan her patronluk taslayan adamın canı cehenneme. Tutkusunu görmezden gelen ve ona *huysuz* diyen. Sanki onları rahatlatmak için kendini değiştirmesi gerekiyormuş gibi ona gülümsemesini söyleyenlerin.

Hepsinin canı cehenneme.

Hekla pelerinini çıkardı ve vücudunu gevşetmek için hareketler yapmaya başladı. Eyvind'in gözlerini üzerinde hissettiğinde bile ona bir bakış bile atmayı reddetti. Neyse ki Hekla öfkesini rutinine kanalize ederken Eyvind onunla konuşmaya çalışmayacak kadar sağduyuluydu. En iyisi şimdi burada, antrenman sahasında içini dökmekti, böylece daha sonra pişman olacağı bir şey yapmaz ya da söylemezdi. İşten atılırsa Istré'nin vatandaşlarına yardım edemezdi.

Rutinin sonunda güneş ışığı ahırın çatısından süzülüyor ve Hekla'nın terden sıırıslam olmuş teninden buhar yükseliyordu. Horozlar ötüyor, toynaklar takırdıyor, bir sincap çit boyunca koşturuyordu.

Hekla dondu kaldı.

Yaratık bir çit direğinin üzerinde durakladı, bir pençesini kaldırmış yırtıcıları dinliyordu.

Sadece bir sincap, bjáni. Hekla dikkatini su tulumuna verdi, uzun bir yudum alırken yaratığa göz ucuyla bile bakmayı reddetti.

Eşyalarını topladıktan sonra bal likörü salonuna girdi. Eyvind'in adamları banklara dizilmiş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Hekla ara sıra kendisine yöneltilen kaş çatmaları görmezden geldi ama bir konuşma kırıntısı yakalayınca kulakları dikildi.

"Konal tasmaını gevşetse iyi olur." Eyvind'in savaşçılarından biriydi.

Hekla yürüyüşünü yavaşlattı.

"Eyvind için iyi bir görünüm değil, Sevgili Babamızın her emrine boyun eğmek zorunda kalmak."

"En azından şehrin dışındayız. O duvarda bir devriye daha atarsak, kanlı gözlerimi oyarım." Bu sözler, kızıl saçları bir savaşçı örgüsüyle tutturulmuş iri yarı bir adamdan geldi.

İlk savaşçı homurdanarak onayladı. "Konal'ın ayininin gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Kızıl saçlı savaşçı omuz silkti. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Birinci adam cevap vermek için ağzını açtı ama Hekla'yı görünce ters ters baktı. Hekla alaycı bir selam vererek yoluna devam etti ama duydukları karşısında aklı karışmıştı. Yani Konal'ın buradaki işi *bu* muydu? Savaşçıların bahsettiği bu ritüel neydi ve neden kendisine haber verilmemişti?

Kont Hakon'un Loftur'un eski bir dostu olduğu gerçeğiyle birlikte düşünüldüğünde, burada neler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kont Hakon, Konal'ı Loftur adına bir şeyler yapması için göndermişti. Kont işleri Kopa'dan kontrol etmeye çalışıyordu. Hiç ilerleme kaydetmemelerine şaşmamalı!

Tanrılar, ne karmaşa ama.

Gunnar onu boş bir bankın yanına götürdü. "Tartışacak kadar iyi hissediyorsun, değil mi?" Bir tabağı ona doğru itti.

Hekla'nın gözleri, üzerine bolca bal sürülmüş yulaflı keklere kaydı. "Bu ne için?"

"Günlük yemek." Gunnar omuz silkti.

Hekla aptal değildi; adam hayatı boyunca ona bir tabak yemek bile hazırlamamıştı, bu da bir şeylerin peşinde olduğu anlamına geliyordu. Ama Hekla da

umursayacak kadar aç. Tabağının üzerine eğilerek, sanki günlerdir bir şey yememiş gibi yemeğini mideye indirdi. Sanırım yememişti de.

"İstersen yarın seninle antrenman yapabilirim."

Hekla'nın bıçağı havada durdu ve göz ucuyla Gunnar'ı değerlendirdi. Bu adam *yıllardır* Bloodaxe Mürettebatı'nın sabahları kalkan son üyesiydi. Hasta mıydı? "Gündüz yemeğinden önce kışına tekmeyi yemek mi istiyorsun Ateş Yumruk?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım hayır. Ama" *-kaşlarını* salladı- "akşamları dövüşebiliriz."

Hekla eğlenerek başını salladı. "Bir büyük balta kadar kurnazsın, değil mi?"

Ama midesini tuhaf bir his kapladı. Gunnar'la bir yıldan uzun bir süredir fiziksel bir ilişkileri vardı ve her zaman beklentileri açıktı; sadece seks, yumuşak duygular yok. Gunnar yeterli bir aşıktan çok daha fazlasıydı ve zamanla onun yatağında rahatça uyuyabilir hale gelmişti. Yine de onu kürklerine götürme düşüncesi aniden cazip gelmemeye başladı.

Gunnar'ın kolu omuzlarına dolandı ve onu kendine çekti. "İstediğin iltifat mı Smasher? Bunu yapabilirim." Ağzı şimdi kızın kulağının hemen yanındaydı. "İstediğin her şeyi yapabilirim."

Omurgasından aşağı bir karıncalanma hissi aktı ve bunun sebebi Gunnar'ın teklifi değildi. Kapı aralığında tanıdık bir figür bulmak için döndü. Eyvind'in gülünç kırmızı pelerini kolunun altında toplanmış, alnı terden kayganlaşmıştı. Bakışları Eyvind'inkilerle buluştu ve içi şenlik ateşinin etrafındaki küçük kızlar gibi dans etti. Eyvind'in çenesinde bir tüy belirdi ama yanlarından geçip Loftur'un solundaki yerine oturdu.

Hekla nefes verdi ve aklını toplamaya çalıştı. Gunnar'ın kolunu omzundan çekti.

"Kendini daha iyi hissetmene sevindim Ateş Yumruğu. Ama korkarım ki reddetmek zorundayım."

HEKLA'NIN BAŞI, hayvanların kaybolduğu ama neyse ki insan kurbanların olmadığı bir bölgeyi incelemek için ilerlerken toynak vuruşlarına eşlik ediyordu. Güneş çok fazla parlaktı,

Hakonsson'un adamları ise fazlasıyla neşeliydi. Eyvind'i kötüleyen savaşçının şimdi onunla neşeyle konuşmasını izledi. Eyvind'in adamlarının onun arkasından böyle konuşması hiç hoşuna gitmemişti. En azından hoşnutsuzluğunu onun yüzüne söyleyecek cesareti vardı.

Senin savaşın değil, dedi kendi kendine.

Dişlerini sıkan Hekla, Balta Gözler burada olsaydı, Kurt ve Sakalsız da yanlarında olsaydı bu işin nasıl gideceğini merak etmemeye çalıştı. Uzun, ağır bir nefes verdi. Merak etmenin bir anlamı yoktu. Elindekiyle yetinmek zorundaydı.

Güneş tam tepedeyken çiftliğe vardılar. Burası da diğerleri gibiydi; terk edilmiş bir uzun ev, boş hayvan ağılları, bodur ekinlerle dolu uçsuz bucaksız tarlalar. Avluda yalnız bir araba kıpırtısız duruyordu ve ortalık o kadar sessizdi ki çığlık atmak istedi.

Hekla kafatasındaki davul sesine karşı irkilerek atından indi ve savaşçıları ahırlara kadar takip etti. Burası tam olarak son gördüğünde olduğu gibiydi: aletler ve samanlar etrafa saçılmış, duvarlara kan sıçramıştı. Hekla kafatasındaki acıyla nefes alırken, her nasılsa hâlâ duvara yaslanmış bir tırpana baktı. Bu tırpanın etrafındaki dünyanın tamamen parçalanması ve onun hâlâ orada durması çok garipti.

Beni takip et, diye tiz bir ses geldi.

Hekla etrafına bakındı ama sadece Eyvind'in maiyetinin Loftur'u dikkatle dinlediğini gördü. Başını iki yana salladı. Bu lanet olası baş ağrısı onu gerçekten çok etkilemişti. Reis ahırdaki korkunç keşfe yol açan olayları anlatırken Loftur'a odaklanmaya çalıştı. Ama o ses bir kez daha kafatasının içinde uçtu.

Koruyucu Kritka'yı takip etmeli!

Bu kez çocuksu sesi tanıdı. Hekla döndü, sonra dizlerinin bükülmesini önlemek için onları kilitledi. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırdı. Ama ahırın pencere kenarına tünemiş sincap gözden kaybolmadı.

"Sen. Burada ne yapıyorsun?"

Gitmeliyiz, dedi ses.

"Deliriyorum," diye mırıldandı Hekla. Tek açıklaması buydu.

Ensesi karıncalandı ve Hekla Loftur'un konuşmayı kestiğini anladı. Ahırdaki tüm gözlerin şimdi sırtına çevrilmiş olduğunun farkında olarak yüzünü buruşturdu. Biri öksürüğünün ardına bir kıkırdamayı gizlemeye çalıştı ama bu dişlerini germeye yetti.

Yanında bir figür belirdi ve daha o konuşmadan Eyvind olduğunu anladı. "Çok erken çok zorladın," dedi yumuşak bir sesle, elini omzuna koyarak. "Hana dönmeli ve dinlenmelisin."

Hekla'nın öfkesi alev alev yandı ve adamın elini sıkarak bıraktı. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var." Ve bu sözlerle ahırdan dışarı çıktı.

Güneş ışığı parlaktı ve zonklayan kafatasına zarar veriyordu. Hekla avludaki tek arabaya yaslandı ve uzun, sakinleştirici nefesler aldı. Belki de şifacıyı dinlemeli ve daha uzun süre dinlenmeliydi. Çünkü lanet olası aklını kaybediyor gibi görünüyordu.

Ama zayıf görünmeyi göze alamazdı. Burada olmazdı. Tüm o erkek savaşçıların gözleri onun üzerindeyken olmazdı. Hekla'nın itibarına onarılamaz bir zarar vermeden önce aklını başına toplaması gerekiyordu.

Sigrún yanında belirdi, o lanet olası siyah kukuleta onu gizliyordu. yüz.

Neyin var senin? Hekla bağırmak istedi. Neden bu kadar gergin ve uçarı hale geldi? Ama sonra Hekla az önce bir sincabın kendisiyle konuştuğunu hatırladı. Belli ki aklı başında değildi.

Kibirli olan izler, diye imzaladı Sigrún.

Hekla doğruldu ve onun bakışlarını takip ederek Thrand'ı ahırın kapısına rahatça yaslanmış buldu. Yüzünde nefret ve şüphe karışımı bir ifade vardı ve Hekla bir anda Eyvind'in onu kendisini izlemesi için görevlendirdiğini anladı. Kızın Batı Ormanı'na gizlice girmeye çalışacağını mı düşünmüştü? Onları görmenin bile Hekla'nın tüylerini ürperttiğini bilmiyor muydu?

Hekla arkasını döndü ve nefesi kesildi. "Hayır." Tanrı'nın cezası sincap ona doğru koşuyordu. "Beni rahat bırak."

Sigrún işaret ediyordu ama Hekla zihnindeki ses yüzünden dikkati dağılmıştı.

Koruyucu, diyordu, *Kritka'yı takip etmelisin.*

"Beni rahat bırak, seni küstah yaratık," diye hırladı. Ama tıpkı ormanda olduğu gibi, sincap hiç rahatsız olmadı. Arabanın üzerine zıpladı, sonra da yol boyunca koşuşturdu. Hekla o boncuk gibi siyah gözlere bakarken göğsü daraldı. Zeka gördü. Sıradan bir sincaptan daha fazlasını gördü. Sis in içinde ona zarar gelmesini engelleyen bir gaddar kurt gördü...

Hanımının yardımına ihtiyacı var, dedi sincap, çünkü Hekla artık kafasının içindeki sesin sincabın sesi olduğundan emindi. *Kritka'yı ormana kadar takip etmelisin.*

İyi misin? diye imzaladı Sigrún, endişesi gölgeli yüzüne kazınmıştı.
yüz.

Hekla yutkundu. "Sen... sen bunu duymuyor musun?" Sigrún'un kaşları çatıldı. *Neyi duymuyor?*

Hekla, duruşu artık her şeyden farklı olan Thrand'a bir bakış attı Sıradan. Kan kokusunu yeni almış bir kurt köpeğinin keskinliğiyle onu izledi.

Hiçbir şey, diye imzaladı Hekla çenesini sertleştirerek. Sigrún'un cevabını beklemeden ayağının üzerinde döndü ve siyah kısırağına doğru uzun adımlar attı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Biraz dinlenmeliydi.

Neden Kritka'yı takip etmiyorsun Koruyucu? diye sordu yaratık. Hekla arkasına bakma hatasını yaptı; lanet olası sincap onu takip ediyordu. Hanımın sana yalvarıyor-

"Beni rahat bırak!" diye haykırdı Hekla. Sesini alçaltmaya zorladı. "Neden benim bu Koruyucu olduğumu düşündüğünü bilmiyorum ama seni temin ederim ki değilim." Bir elini savaşçısının örgüsünün üzerinde gezdirdi.

Sincap başını yana eğdi, kuyruğu seğirdi.

"Beni rahat bırak!" Tanrılar aşkına, bir sincapla konuşuyordu.

Sana göstereceğim, dedi Kritka, bıyıkları seğirerek. Kritka, Koruyucu'nun görmesine yardım edecek.

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı, arkasına bakmayı reddederek.

Hekla siyah kısırağına bindi ve dörtnala yola koyuldu. Çok uzun bir süre arkasına bakmadı. Ama bunu yaptığında, peşinden koşan bir sincap görmediği için sonsuza dek minnettardı.

ON ÜÇ

Birasının üzerine **eğilmiş** olan Hekla, Hungry Blade'de giderek artan kaosu görmezden gelmeye çalıştı. Kış Gecesi kutlamaları her geçen gün daha da erken başlıyor gibiydi. Daha şimdiden, Onund Ale Tiryakisi doğrudan sürahidan içiyor, İnce Alf Yaşlı Anneler'den biriyle kol güreşi yapıyor ve Halldora tamamen yıpranmış bir halde vızıldıyordu.

Gunnar, Hekla'nın yanındaki banka kayarak ona taze bir boynuz uzattı. "Duyduğuma göre artık orman yaratıklarıyla konuşuyormuşsun."

Hekla ahırdan diğerlerinden bir saat önce dönmüştü. Zihnini boşaltmak için uzun bir banyo yaptıktan sonra sinirlerini yeni bir antrenman turuna kanalize etmişti. Neyse ki şüpheli görünen herhangi bir kemirgenle karşılaşmamıştı.

Hekla boynuzu aldı ve derin derin içti.

Gunnar onu dikkatle izledi. "Kunta Thrand'ın Konal'a senin bu iş için uygun olmadığını söylediğini de duydum. Kendin ve başkaları için tehlikeli olduğunu."

Dudaklarından kırılgan bir kahkaha döküldü.

"Şimdi mi söyledi?" Gunnar homurdandı. "Ama Hakonsson..."

Gunnar'a doğru döndü. "O da katıldı mı? Onlara bağırsaklarını vücudundan sökmekle tehdit ettiğimi mi söyledi?"

Gunnar kaşlarını çattı. "Hakonsson seni *savundu*. Sisten kurtulan tek kişinin sen olduğunu söyledi. Ekip için bir yük değil, bir değer olduğunu söyledi."

Hekla'nın boğazı zor bir yutkunmaya çalıştı.

Gunnar'ın bakışları yüzünde gezinerek değerlendirme yaptı. "Bana yeni müttefikimiz ve liderimiz Rib Smasher'ın bağırsaklarını deşmekle tehdit etmediğini söyle."

Bir omzunu rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı.

Gunnar kıkırdadı. "Tanrım, ama benim kızım vahşi biri."

Hekla'nın bakışları ona doğru kaydı. "Ben *senin kızın* değilim Ateş Yumruk."

Gunnar'ın siyah sakallarının arasındaki geniş gülümseme, kızın tam da Gunnar'ın beklediği gibi tepki verdiğini gösteriyordu. "Henüz değil."

Kaşlarını çattı. "Aklın başından gittiyse, açık konuşmama izin ver. Ben senin kızın değilim Gunnar, hiçbir zaman da olmayacağım."

Ama hödüğün gülümsemesi daha da derinleşti. "Bunu bir düşün, Hek. Birlikte nasıl çalışacağımızı biliyoruz. Birbirimize güvenebiliriz. Birbirimizin geçmişini biliyoruz." Sesi kalınlaştı. "Ve yatakta iyi çalıştığımızı biliyoruz."

Hekla ona öyle sert bir bakış fırlattı ki Gunnar'ın gülümsemesi nihayet sekteye uğradı. Her şeyi söylemek için ağzını açtı - bir daha asla birinin *kızı* olmayacağını, hiçbir erkeğin bir daha onun üzerinde böyle bir kontrole sahip olamayacağını. Ama daha konuşmadan omzuna bir el indi.

"Ne?" diye tükürdü Hekla, etrafında dönerek.

Karşısında Hakonsson duruyordu, çenesini sıkıca kapatmış, o sinir bozucu güzellikteki gözleriyle ona bakıyordu. Hekla bir an için şaşkınlıkla onun pırıl pırıl parlayan siyah saçlarını süsleyen gümüş kelepçelere baktı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Eyvind'in bakışları Gunnar'a kaydı. "Yalnız mı?"

Gunnar'ın gözleri Hekla'ninkilerle buluştu ve o da başını salladı. Ateş Yumruk homurdanarak ayağa kalktı ve uzaklaştı. Eyvind onun yanındaki banka kaydı, sonra da birasından derin bir yudum aldı. Kendi kendine alay etti. Adam taklitçinin tekiydi; onun birayı *sevmediğini* bile biliyordu. Ama bu yakınlarda Eyvind'in rahatsız edici kokusu duyularını istila etti ve onu özgür bir gece olduğunu düşündüğü geceye geri götürdü - kendisinin *vaşak*, onun da *tilki* olduğu geceye.

Adamın bakışlarını üzerinde hissetti ve kendini onunla buluşmaya zorladı. Gözlerini koyu halkalar gölgeliyordu, sanki bu iş aklını kurcalıyordu. Hekla'nın bir parçası bunu görmekten memnundu.

"Aranızda ne var?" diye sordu Eyvind.

Hekla gözlerini kırptırdı. "Ben-ne?"

"Sen ve Gunnar," dedi Eyvind, yüzünde okunamayan bir ifadeyle. "Aranızda ne var?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Yüz ifadesi değişti, tıpkı güneşin üzerinde sürüklenen bir bulut gibi. Eyvind'in dudaklarından kuru bir kahkaha döküldü ve çok geçmeden birasından uzun bir yudum daha aldı. Hekla'nın kızması gerekiyordu; ona aralarında geçen her şeyi unutmak için yaptıkları anlaşmayı hatırlatması gerekiyordu.

Ama Hekla, Eyvind'in adamlarının önünde kendisini savunduğunu hatırladı ve bu yüzden sessizce, "Uzun zamandır onunla birlikte olmadım," diye itiraf etti.

Sözleri havada asılı kaldı, aynı anda hem sessiz hem de gürültülüydü. Tıpkı nehir kıyısındaki o gecede olduğu gibi, Hekla kendini şimdi ve burada hissediyordu. Neden onun üzerinde böyle bir etkisi vardı?

Eyvind bir elini saçlarında gezdirdi, bakışları giderek uzaklaşıyordu. "Endişelerim var," dedi sonunda, "bugün çiftlikte olanlar hakkında."

Onları *Hekla* ve *Eyvind*'e geri getirdiği için memnun olmalıydı. Kendi gerçeğini paylaşmadığı için. Çünkü Hekla düşüncesizce bir şey yapmamak için kendine güvenmiyordu.

Yine de bu geçiş o kadar ani olmuştu ki kamçılandı.

"Sincap..." diye denedi Eyvind. "Seni neyin korkuttuğunu söyleyecek misin?" Kaba bir kahkaha serbest kaldı. "Ben deliyim, belli değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi çenesini yumruğuna dayayıp ona bakarak. "Bana güvenebilirsin, Hekla. Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak."

Ona güvenmek. Tıpkı o gece nehir kıyısında olduğu gibi. Hekla en iyi yaptıkları şeyi yapmak için savunmasını hızla toparladı. "Sana güvenmek mi?" Sesi kırılgan bir şeydi. "Bana Konal'ın varlığının gerçek nedenini bile söylememişken mi? Bana bir ritüel gerçekleştirmeye niyetli olduğunu söyleyecek miydin?"

Eyvind'in şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. "Bunu nereden duydun?"

İçindeki zafer coşkusu sahte geliyordu ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti. "Savaşçıların arkandan konuşuyor Hakonsson. Seni Konal'ın tasmaındaki bir tazıya benzetmişler. Kızıl saçlı olan ve-" Hekla ellerini salladı.

"Vilki?"

Omuz silkti. "Adını nereden bileyim?"

Adamın bakışı kuşkuluydu. "Belki de bir haftadır burada olduğumuz içindir?" Hekla Eyvind'e bir bakış fırlattı. "Odaklan Hakonsson. Senin yerinde olsaydım, onlara bir örnek olurum. Onlara bir savaşçıya ne olduğunu gösterirdim.

liderlerine iftira atan."

Sanki az önce İseldur Kraliçesi olduğunu açıklamış gibi merak ve hayretle ona baktı. "Başka ne yapardın?"

"Konal'ın planladığı bu saçma ritüeli bir kenara bırakır ve ormana gitmeye odaklanırdım."

Bu Eyvind'i hayal dünyasından kopardı. "Sabırlı olmalısınız. Çifte kara aydan sonra-"

"Beni dinlemiyorsun Hakonsson," diye çıkıştı.

"Seni gayet iyi duyuyorum."

Hekla'nın öfkesi ani ve şiddetli bir kaynamaya ulaştı. "Çifte kara ay sonrasına kadar beklersek hepimiz ölebiliriz!" diye haykırdı, kastettiğinden çok daha yüksek sesle. Ama Hekla o rüyayı aklından çıkaramıyordu; o ahırdaki insanlar, sis onları yutarken çığlık atıyorlardı; Eyvind'in sise yenik düşen gözleri köz kırmızısıydı.

Hekla onun bakışlarını kendi inatçı bakışlarıyla karşıladı. "Istré'nin halkı sizin oyunlarınızda piyon değil."

Eyvind'in kaşları havaya kalktı. "Bunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Hekla'nın kalbi göğsünde şiddetle çarptı ve günlerdir içinde biriktirdiği kelimeler serbest kaldı. "Sırf adın yüzünden Loftur'un yanında onur koltuğuna oturtulan sen mi? Sen, zırhı hiç savaşta denenmediği belli olacak kadar kusursuz olan sen? Klaernar'ın saflarına katılma konusunda hiçbir endişesi olmayan ikinci bir oğul olduğundan bahsetmiyorum bile. Sevgili babam bunu da mı ayarladı?"

"Hakonsson adını taşımak sandığın kadar büyük bir lütuf değil," diye tersledi Eyvind. Bu öyle alışılmadık bir öfke gösterisiydi ki Hekla durakladı. "Anlamamı beklemiyorum." Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Sen tanıdığım en çıldırtıcı, en dik kafalı kadınsın." Eyvind'in çenesi kaydı ama gözleri onunkilerle buluştu. "İki gün, Hekla. Loftur'un ziyafetine *iki gün* var. Bana bunu verebilir misin?"

Ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Eyvind bankta dönerek onunla yüzleşti.

"İki gün," dedi Hekla sakın bir sesle. "Sonra o ormana gideceğim Hakonsson."

Eyvind'in cevap vermesini beklemedi. Hekla topuklarının üzerinde döndü ve bal likörü salonunu terk etti.

HEKLA karanlık şekiller ve gölgelerle dolu bir diyar hayal ediyordu. Pençeler ve keskin dişlerle dolu bir dünya. Gözlerin sürekli izlediği ve kulakların sürekli dinlediği. Yolda atını sürdü, bacakları kısırağının siyah postuna karşı çıplaktı. Yanı başındaki orman soluk soluğaydı, kendini kurtarmak için çaresizce çırpınıyordu; ama dünyası bir efendi tarafından kontrol ediliyordu, ipler toprağın derinliklerine gömülmüştü. Ve yine de, yayılmanın altında

Ormandaki karanlıkta başka bir şey hissedebiliyordu. Sessiz ve eski bir şey; ligninin sert kucağıyla korunan, yalnız ve dirençli bir varlık.

Uyan, dedi bir ses. Biz buradayız.

Hekla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Önünde bir çiftlik duruyordu. Çift meşe kapısı zincirlenmiş bir ahır. Etrafında bodur arpa tarlaları.

Ve avlunun ortasında tek başına bir elma ağacı duruyordu.

O elma ağacını tanıyordu, o ahır da görmüştü. İkisi de bir gece önceki rüyasından kalmaydı. Hekla ahırın uzaklaşmasını bekledi ama yavaş yavaş bu rüyanın ne kadar canlı olduğunun farkına vardı. Daha önce rüyalarında *üşümüş* müydü? Çıplak ayaklarına batan taşları hissetmiş miydi? O iğrenç, küf kokusunu almış mıydı?

Arkasından gelen bir çıtırtı Hekla'nın dönmesine neden oldu. Siyah kısırağı bir ağız dolusu ot çiğniyor, Hekla'yı kayıtsızca izliyordu.

"Uyan," diye mırıldandı Hekla, kolunu tekrar tekrar çimdikleyerek. Ama acıya rağmen hiçbir şey değişmemişti.

Soğuk tenini karıncalandırdı ve Hekla aşağı baktığında ayaklarının ve bacaklarının çıplak olduğunu gördü. Üzerinde yataarken giydiği uzun tunik ve çıkardığını hatırladığı protez kolundan başka bir şey yoktu. Sonsuz ateşler içinde neler oluyordu? Buraya uyurgezer olarak mı gelmişti?

Uyurgezerlik mi?

Ama *burası* neresiydi? Kışındaki sürtünmeye bakılırsa, epey bir mesafe at sürmüştü. Ve o tek elma ağacı, buranın rüyasında gördüğü çiftlik olduğunu gösteriyordu - sisin yuttuğu ahırda çığlık atan insanların olduğu çiftlik. Bakışları ahıra girişi engelleyen ağır bir zincire takıldı ve kemiklerindeki soğuk daha da derinleşti.

Karanlıkta boncuk gibi parlayan siyah gözleriyle küçük bir cisim patıkaya fırladı.

Kritka'nın hediyesini beğendin mi?

Hekla bu hayalle savaşıma noktasını geçmişti. Ellerini yumruk yaparak sincabın üzerine yürüdü. "Ne yaptın sen? Neredeyim ben?"

Kritka seni buraya karanlık şeyi anlamana yardım etmek için getirdi. Koruyucu. Şimdi Kritka'ya güveneceksin.

"Anlamama yardım etmek mi?" Hekla kekeledi. "Nasıl... nerede..." Sorular anlamlandıramayacağı kadar hızlı bir şekilde birikmişti. Rüya görüyordu ve sonra... sonra buradaydı. "Buraya nasıl geldim?"

Kritka patilerini yuvasından birkaç adım uzaklaştırdı.

"Neredeyiz, Kritka?" diye sordu Hekla alçak bir hırıltıyla.

Sincabın kuyruğu mutlu bir hareketle titredi, sanki onun adını kullanmasına sevinmiş gibiydi. *Hagensson* denilen yuvadayız. *Burada Koruyucu kötü şey hakkında cevaplar bulacak. Sonra, Koruyucu Kritka'ya güvenecek. Hanımımızı serbest bırakmaya yardım et.*

"Hagensson," diye soludu Hekla, ahıra doğru bakarak. Burası ilk insan kurbanlarının verildiği yerd; Loftur'un ziyaret etmesini yasakladığı çiftlik. İçini bir merak kapladı. "Burada olmamalıyım," diye mırıldandı ama çıplak ayakları çoktan ahıra doğru adım atmaya başlamıştı.

Zincirlerin ani şangırtısı Hekla'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, sadece bu adımları daha önce atmış olmanın ürkütücü hissini arttırdı.

"Uyanıksın," diye kendini rahatlattı ve ardından sinirlerini yatıştırmak için Hagenssonlar hakkında bildiği bilgileri tekrarlamaya başladı. "İlk insan saldırısının olduğu yer. Hayvanlar ortadan kaybolmuş, en büyük oğulları komşunun kızını çağırmaı başaramayınca ailenin kayıp olduğu anlaşılmış."

Bir başka rüzgâr çürüyen etin eşsiz kokusunu taşıyordu ve Hekla'nın ayakları titredi. "Sekiz kişilik bir aile. Anne, baba, dört çocuk, iki büyükanne ve büyükbaba. Evlerinde sadece derin pençe izleri ve kan spreyi bulundu."

Ahırın içinden gelen bir homurtu Hekla'yı aniden durma noktasına getirdi. Sol eli içgüdüsel olarak kılıcına uzandı ve onu bulamayınca küfretti.

"Lanet olsun sana, seni lanet sincap," diye mırıldandı. "Beni giyinik getiremez miydin?"

Sincabın burnu seğırdi ve Hekla yaratığın pantolon ya da çizme kavramını anlamadığını hissetti.

"En azından kolumu takacak kadar sağduyuluydun." Hekla pençelerini açtı, metalin güven verici parıltısı nabzını biraz olsun rahatlattı. Ama uzun, alçak bir feryat havada süzüldü ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ahırın içinde bir şeyin kilitli olduğu giderek daha net anlaşılıyordu.

Hekla kendini ikinci kez sorgulamadan önce hızlı adımlarla yola koyuldu. Duvara dayalı bir baltayı kaptı ve metal asma kilide bir, iki, üç kez vurmak için ucunu kullandı. Çıkan ses kulak zarlarını çınlattı ve içeride kilitli olan her neyse onu anında tedirgin etti. İkinci bir çığlık ilkin katıldı, sonra üçüncü... dördüncü... beşinci... Hekla'nın sinirleri alarma geçmişti ama kilide saldırmaktan vazgeçmedi.

Ateşe ihtiyacın var, diye sincabın sesi geldi ve bakışlarını ahır kapılarından başka yöne çevirdi. Hekla'nın bakışları ahırın kapısına tünemiş olan yaratığa yöneldi.

yanmayan meşalelerle dolu küçük bir kova gibi görünüyordu. Hemen arkasına da bir ateş taşı sıkıştırılmıştı. Biri bunları buraya bırakmıştı ama kim ve daha da önemlisi neden?

Hekla kısa süre sonra elinde yanan bir meşale tuttu ve bu sayede baltayı asma kilide çok daha isabetli bir şekilde saplayabildi. Çok geçmeden kapı açıldı. Hekla omzuyla kapıyı itti. İçeriden gelen çığlıklar kulak tırmalayıcı bir kreşendoya ulaşarak kemiklerini sızlattı.

Kritka dışarıda bekleyecek, diye geveledi sincap.

Hekla ona sinirli bir bakış gönderdikten sonra meşaleyi kaldırarak ahıra ışık tuttu. Küf kokusu hemen gözüne çarptı, gözlerini yaşarttı ama Hekla onu iterek içeri adım attı. İçeride bulduğu şey karşısında nefesi kesildi. Hagenssonlar, Eriksonlar, Brakksonlar, tüm kayıplar buradaydı.

Ancak *bunların onlar* olmadığı açıktı. Etleri mavimsi griydi, morarmıştı ve çok sayıda kesik izinden siyah kan damlıyordu. Demir tasmalar boyunlarına dolanmıştı ve hareket edebilecekleri uzunlukta zincirlerle duvara sabitlenmişlerdi. İki düzine yüz ona doğru döndüğünde Hekla irkildi. Çok geniş gülümsüyorlardı, ağızları sivri dişlerle doluydu. Ama gözleri hepsinden daha korkutucuydu.

Bir ateşin korları gibi kıpkırmızı parlıyorlardı. Hekla'nın kemiklerine bir ürperti yerleşti.

"Siktir," diye mırıldandı.

ON DÖRT

Hekla donup kalmış, önündeki iki düzine ölümsüz yaratığa bakıyordu. Derilerinin mavi tonu ve çürüyen etleri arasında bu canavarların adını hemen anladı: Draugur. Bazı hikâyelerde *huzursuz ölümler* olarak adlandırılırsalar da, çoğunlukla mezar kazıcılarını korkuturken görülürlerdi; lanet olası bir ahırda zincirlenmiş halde değil.

Kraki ve kitabı sisin sorumlusu olarak Draugur'u göstermemiş miydi? Evet, Hekla hatırladı. Draugur'un sis ve kayıp insanlar için olası bir neden olmadığını düşünmüşlerdi. Ama draugur'un sis tarafından *yaratılabileceğini* hiç düşünmemişlerdi.

Uzun zamandır sisin insan kurbanlarının akıbetine dair cevaplar arıyordu ve şimdi onları bulmuştu. Gerçekten de ölmüşlerdi ama ölümden huzur bulamamışlardı. Bakışları önce uzun kemikli parmaklara, sonra da birkaç draugurdaki derin, oyuk yaralara takıldı. Bir hikâyeye kendini toparlamaya başladı; sis ilk insan kurbanlarını dönüştürmüş, kurbanlar da o pençelerle kendi akrabalarına saldırmıştı. Bu hikaye kanı ve toprak zemindeki derin oyuk izlerini açıklıyordu.

Hekla'nın midesinde bulantı çalkalandı ve bir an için Batı Ormanı'ndaki kaderinin ne olabileceğini gördü. Kritka onu kurtarmaya gelmeden önce duyularına nüfuz eden sis hissini -sanki yaşam gücünün ve özgür iradesinin bağlarını arıyormuş gibi- hatırladı.

Bu ahırdaki insanların bir kurtarıcısı yoktu; sis iplerini koparıp onları yeniden güçlendirirken onlara yardım edecek kimse yoktu. Onlara bakarken, bu ahırdaki draugur ile orman gezginleri ve Kemikler Yolu'nda savaştıkları kırmızı gözlü kurt örümcekleri arasındaki esrarengiz benzerliği fark etmemek imkânsızdı. Tüm bunları bir araya getirince, sisin tüm vahşi şeyleri etkilediği anlaşılıyordu.

"Neden?" Hekla mırıldandı. Draugur'u yaratmanın amacı ne olabilirdi? Yaşam gücü neden orman bitkilerinden çekiliyordu? Sis nereden geliyordu ve ölü Klaernar ile Spiral Asalar bu hikâyeye nasıl dahil olmuştu?

Ambarın gergin sessizliği, yaratıklardan birkaçının kulakları yırtan çığlıklarla ileri atılmasıyla bozuldu. Hekla baltasını havaya kaldırdı ama demir prangaların sağlam kalmasını umarak olduğu yerde kaldı. Yaratıklar zincirlerinin sınırlarına ulaştığında, demir şangirtısı onların isyankâr çığlıklarına katıldı.

Hekla onların gıcırdayan dişlerinden iki adım uzaktaydı, neyse ki uçan tükürüklerin menzili dışındaydı. Feneri daha yükseğe tutarak yaratıkları inceledi. Baktığı her yerde insanlığa dair işaretler vardı -bu draugurların da hayatları ve hayalleri olan insanlar olduğunu hatırlatan işaretler. Bir draugurun yakasında bir tablet dokuma deseni ve bir kadının önlük elbisesinde bir dizi kehribar ve cam boncuk vardı. Ama Hekla samanların arasında küçük, oyma bir at bulduğunda midesi şiddetle çalkalandı.

Oyuncak atın yanında hiç beklemediği bir şey buldu: Bir geyiğin arka bacakları, şok edici derecede taze.

"Biri seni beslemeye gelmiş," diye mırıldandı Hekla. Buruşuk battaniyeleri gördü. Bir yığın giysi. "Biri sana bakmış." Zihnini dönüp duruyordu. Ona defalarca insan kurbanların ortadan kaybolduğunu kim söylemişti? Bu çiftliği ziyaret etmesini kim yasaklamıştı? Bu sadece bir kişi olabilirdi. "Bunu Loftur yaptı."

Hekla, Istré'nin reisinin kendisinden bir şeyler sakladığını biliyordu ama aldatmacasının kapsamı onu dehşete düşürmüştü. Loftur bunu neden yapmıştı? Neden bunu ondan saklasın ki? Ama Loftur'un sözleri zihninden geçerken Hekla'nın göğsü sıkıca kapandı.

Sunnvald tam gücüne kavuştuğunda, sisi kovacak ve hem halkımızı hem de topraklarımızı iyileştirecek.

Adam tanrılarının bu insanları kurtaracağını düşünmüyordu herhalde. Bir ziyafet vermenin onları iyileştireceğini mi? Tanrılar, ama Kanlı Koyun Kafa Loftur'a acımak istemiyordu, ama Hekla itiraf etmeliydi ki, onun yerinde olsaydı -sevdikleri ölümsüze dönüşmüş olsaydı- böyle bir şeyi deneyecek kadar çaresiz olabilirdi.

Hekla'nın bakışları Draugur'dan Draugur'a kaydı. Canavarlardan biri zincirlerini pençeleyerek ona ulaşmaya çalışırken meşale ışığı uzun pençeli parmaklara takıldı. Geyik leşinin yanında, çocuksu bir draugur diğerine hamle yaptı ve zincirler ile keskin dişlerden oluşan bir karmaşa içinde yerde yuvarlandılar.

"Sen çoktan gittin," diye mırıldandı Hekla, içinde bir hüznün kabarak. "Bunun geri dönüşü yok." Balta elinde ağırdu ve draugur'a son bir ölümün huzurunu vermeyi arzuluyordu. Ama onların

Eyvind'i Istré'nin reisinin akıl sağlığının yerinde olmadığına ikna etmek için ihtiyacı olan kanıt varlığıydı...

Zincirlerin gürültüsü aniden kesildi, draugurların her biri aniden taş gibi hareketsiz durdu. O kırmızı gözler boş boş ileriye baktı ve Hekla'nın omurgasından aşağıya bir huzursuzluk sızdı.

En yakınındaki draugurun başı yana kaydı ve sonra tekrar yukarı kalktı. Hekla onun parlayan kırmızı gözlerine bakarken, *yeni* bir varlığın kendisine baktığını hissetti. Ölümsüz adam başını eğmiş, onu sinir bozucu bir yoğunlukla inceliyordu.

"Sen Loftur değilsin." Sesi sanki boğazında çakıl taşları sıkışmış gibi çığ ve kesik kesikti. Kırmızı gözleri hızlı, sarsak hareketlerle Hekla'nın üzerinde gezindi. "Yine de tanıdık geliyorsun. Yaklaş da kokunu alalım."

"Sanmıyorum." Hekla anlamaya çalışarak draugur'a baktı. "Kimsin sen?"

Ölümsüz adamın burun delikleri alevlendi. "Onun kurdu gibi kokuyorsun."

Draugur'un çenesi eğildi ve kalın kaşlarının altından Hekla'ya baktı. "Seni tattık. Büyük bir güce sahipsın ve devamız için çok faydalı olursun." Alçak bir tıslama havayı titreştirdi. "Yaklaş ki başladığımız işi bitirebilelim."

Bu kadar acıdan sorumlu olan şeyle konuştuğunun doğrulanması üzerine Hekla gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Ne yazık ki senin için sis, duvara zincirlenmişsin."

"Sana sahip olacağız. Başladığımız işi bitireceğiz ve senin iradeni bizimkine bağlayacağız."

"Ne istiyorsunuz?" Hekla talep etti. "Amacınız ne?"

"Amaç mı?" Şey onun sorusunu düşünüyor gibiydi. "Siz ölümlülerin kullandığı kelime nedir?" Sis in avatarı başını yana eğdi ve sesi derinleşti. "Ziyafet. *Ziyafet* çekeceğiz."

Hekla'nın midesinde soğuk bir çukur açıldı ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Ayaklarının altında alçak, ritmik bir vuruş başladı ve bu ses içindeki derin anıları uyandırdı. Kimsenin gelmeyeceğini bile bile yardım çılgınlıkları atıyordu... Kalın beyaz sis etrafını sararken yaşam gücünün yavaş yavaş tükenişiydi bu...

O kıpkırmızı küreler daha da parladı. "İşte böyle, ölümlü. Yaklaşırsan görevi çabucak bitiririz. Ya da kaçmayı deneyebilirsin." Draugur'un ağzı sivri bir gülümsemeyle genişledi. "Ama artık çok geç."

Hekla döndü ve tökezleyerek ahırdan çıktı. Kritka gözlerini kocaman açarak yoluna fırladı.

Koruyucu, Kritka'yı al! diye yalvardı sincap. Hekla eğildi ve kemirgenin tırmanıp omzuna yerleşmesine izin verdi. Ve koşmaya başladı.

"Çok geç!" diye seslendi draugur, kahkahası kuru kemikler gibi çınlıyordu.

Sisin ürkütücü kalp atışları çoktan hızlanmıştı, altındaki toprak her nabız atışında gümbürdüyordu. Hekla koşarak uzun evin yanından geçti ama atının siyah formu hâlâ çok uzaktaydı.

Koruyucu başaramayacak, diye duydu Hekla kafatasının içinden.

"Onu patlatıp uzaklaştıramaz mısın?" diye sordu, onu son kez kurtaran gaddar kurdu düşünerek.

Kritka seni buraya getirmek için tüm sihrimizi kullandı. Koruyucu ateşi kullanmalı!

Hekla metal elinde tuttuğu meşaleye baktı; hâlâ elinde olduğunu unutmuştu. Ormanın derinliklerinden gelen kalp atışları artık kesik kesikti. Hekla meşaleyi kaldırıp ormanın sınırına ışık tuttu ve dehşet içinde geri çekildi. Sis, kızgın bir fırtına gibi ağaçların arasından püskürüyordu. Korkuya kapılan Kritka yüzünü boynuna gömdü.

Daha önce, kesin ölümle yüzleştğinde, Hekla bir huzur ve kabullenme duygusu hissetmişti. Şimdi ise sadece öfke hissediyordu. Sonunda cevapları vardı -sonunda Loftur'un aklını kaçırdığına dair kanıtı vardı- ve şimdi bu cevaplar onunla birlikte ölecekti. Ama Hekla'nın bunların hiçbirisi üzerinde duracak zamanı yoktu çünkü sis aniden etrafını sarmıştı. Kritka omzunda titredi ve Hekla derin bir nefes alarak kendini ormanda zar zor atlattığı kaos dünyasına hazırladı.

Kaos hiç gelmedi.

Sis, yanan meşalesine yaklaşırken öfkeli bir tıslamayla geri çekildi. Hekla gözlerini kırıştırdı, sonra meşaleyi ileri doğru deneysel bir hamleyle itti. Sis yine geri çekildi.

Rüya mı görüyordu? Kalın beyaz sis her tarafı kaplamıştı ama o ve Kritka bir tür cepte duruyorlardı. Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı ve sisin alevin üzerinden geçemediğini fark etti. Ama onun hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordu; etraflarında dönüp dururken zayıflıklarını yokladığını hissedebiliyordu. Hekla kendini sabit tuttu ve meşalenin onları koruyacağına güvenmeye çalıştı. Ama bu zehrin etrafını sardığını hissetmek -ölümünden daha kötü bir kadere bu kadar yakın olmak- son derece tedirgin ediciydi.

Sonra her şey bir kalp atışı kadar kısa bir sürede oldu.

Sisin dikkati geri çekildi ve Hekla ile Kritka'dan uzaklaştı. Sonra da kızgın bir eşekarısı bulutu gibi uzaklaştı.

"Ne?" diye mırıldandı Hekla, kafası karışmıştı. Kritka ona sarıldı, sert sonbahar rüzgârlarında bir yaprak gibi titriyordu.

Bir at çığlığı havayı böldü ve yüzündeki kan çekildi. Sonra koşmaya başladı, Kritka'nın pençeleri boynunun etini kavrarken ayakları toprak yolu dövüyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, yanıldığını umarak, *dua ederek*. Sis artık ormanın yüz adım ötesindeydi ama yine de gücünü kaybettiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Şimdiye kadar dağılmış olmalıydı. Belli ki daha da güçleniyordu.

Hekla ayağının tabanına bir taş saplanınca lanet okudu ama hızını kesmedi. Atı artık tamamen sisin içindeydi, tiz bir kişneme daha Hekla'nın aciliyetini artırdı.

"Geri çekil!" diye bağırdı, artık sönmüş olan meşalesini sallayarak. Ama çok uzaktaydı. Çok geç kalmıştı.

Duygular Hekla'nın boğazını tıkadı, tıpkı bir bulutun aylardan uzaklaşması gibi. Kız kardeşler ışığın en ince zerrecikleriydi ve ortaya çıktıklarında hava sisin hoşnutsuzluğuyla sarsıldı.

Bu o kadar yavaş oldu ki, ilk başta bunun gerçekleştiğinden bile emin değildi. Ama bir, sonra iki dakika sonra, çalkalanan, öfkeli sis bulutu biraz daha şeffaflaştı. Sis, kardeş ayların ışığı altında buharlaşıyordu. Kalbinin her atışında sis biraz daha dağılıyordu, ta ki içindeki bir figürün siyah hatlarını seçene kadar.

Ama bu sisin içindeki at değildi. Biçimsiz uzuvları ve kalın kambur boynuyla *bu* grotesk bir canavardı. Parlayan kırmızı gözler sisi yararak geçerken, Hekla'nın omurgasını bir ürperti sarstı.

Meşalesini toprakta söndürdü ve Kritka'yı omzundan çekti. "Git otların arasına saklan," dedi sincaba. Neyse ki Kritka şikâyet etmeden koşarak uzaklaştı.

Baltayı sol eline alan Hekla, sağ elindeki pençelerini açtı ve önündeki canavara doğru ilerledi. Sis tamamen havaya karışmadan önce son bir nefes daha verdi.

"Özür dilerim," dedi atına, yaklaşarak. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Gözyaşları ileri doğru itilmeye çalıştı ama onları serbest bırakmadı. İç organları önündeki görev için isyan ediyordu ama ahırda zincirlenmiş o zavallı draugurları düşündü. Böyle bir kaderle karşılaştırıldığında ölüm bir merhametti.

Atı ona doğru hücum etti, bir grimwolf'a yakışacak dişlerle dolu ağzını açmıştı. Canavar yaklaştıkça Hekla'nın burun deliklerine çürümüş, kokuşmuş bir koku doldu ve gözleri yaşardı. Ama yine de canavardan kaçmayı başardı. Yanından geçerken pençelerini Dönüşmüş atın sağrısına sapladı ve canavarın momentumunu kullanarak kendini eyerinin kalıntılarının üzerine savurdu. Hekla boğazında biriken hıçkırığı yuttu ve yapılması gerekeni yapmak için kendini zorladı. Baltayı başının üzerine kaldırdı ve aşağı doğru indirerek hayvanın boynunun derinliklerine gömdü.

Ölümçül bir darbe olmalıydı ama canavar sadece öfkeyle şaha kalktı. Eyer kayışı yırtıldı ve Hekla yana savruldu. Vücudu havadaydı ama pençeleri ölümsüz atın etine gömülmüştü ve kendini geri çekmek için onları kullandı. Hekla canavarın böğrüne çarparak kısa süreliğine göğsündeki rüzgârı savurdu. Tırmanarak ayağa kalktı, kırık eyeri tekmeleyerek çıkardı ve baltayı acı dolu bir öfke çığlığıyla yere indirdi.

At, atça olmayan bir hırıltıyla çılgınca şahlandı ve onu yerinden oynatmaya çalıştı. Ama Hekla'nın pençeleri onu yerinde tuttu ve baltayı tekrar tekrar indirdi. At doğal olmayan bir güçle tekmeledi ve Hekla bir kez daha havalandı. Bu sefer pençeleri gevşedi ve havada savrulmaya başladı. Vücudunu eğdi, arpa sapları inişinde yuvarlanırken darbeyi yumuşattı. Yine de omzu yere çarptı ve metal kolu kaburgalarına sıkıştı. Ancak Hekla'nın herhangi bir yarayı düşünecek vakti yoktu, çünkü Dönüşmüş at bir kez daha ona saldırıyordu.

Hekla bir kalp atışı bile kaybetmeden dönerek uzaklaştı; ölümçül toynaklar az önce başının olduğu yerde toprağı oydu. Atın kokusu mide bulandırıcıydı, tıpkı şimdi başının sarktığı eğik açığı gibi. Hekla atın altındaki pozisyonundan boynunu yarıdan fazla kopardığını görebiliyordu.

Gücünü topladı, içinde öfke ve çaresizlik dolu bir çığlık yükseldi. Hekla baltayı canavarın boynunun alt tarafına sapladı ve kemiği çatırdattı. Canavar hâlâ çığlık atıyor ve şekilsiz arka ayakları üzerinde şaha kalkıyordu.

"Neden ölmüyorsun?" diye bağırdı Hekla. Toynaklarını yere vurdu ve baltayı yukarı doğru savurmak için momentumunu kullanarak tekrar yuvarlandı. Bu kez kemiğin kırıldığını hissetti. Yaradan siyah kan fışkırdı ve sonunda canavar yavaşlama belirtileri gösterdi. Nefes nefese kalan Hekla kendini ayağa kaldırdı ve baltasını kaldırıp tüm gücüyle yaranın üzerine indirdi. Eski atı yana doğru tökezledi, sonra da toprağı gümürdeten bir güçle yere düştü.

"Özür dilerim!" Hekla baltayı canavarın boynuna indirerek bağırdı. "Özür dilerim!" Baltayı her sallayışında bu sözleri tekrarlardı, ta ki sonunda atın başı gövdesinden ayrılana kadar.

Canavar artık hareket etmiyordu.

Göğsü kabardı ve sadık küheylanının cesedine bakarken gözyaşlarını ve yüzündeki siyah kanı silip süpürdü. Hekla dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini atının bir zamanlar devasa olan postunun üzerinde gezdirdi.

"Huzur içinde ol," diye fısıldadı Hekla başını eğerek.

ON BEŞ

Günün ilk ışıklarıyla birlikte Hekla'nın kaburgaları şiddetli bir şekilde zonkluyordu ama içi yorgunluk ve inançsızlıktan uyuşmuştu. Dönüşmüş atını öldürdüğünden beri saatler geçmişti ve onun görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. O köz kırmızısı gözler ve şekilsiz uzuvlar muhtemelen bir süre daha aklından çıkmayacaktı.

Hekla saatlerce yürüdü, kardeş aylar ve Kritka onun tek yoldaşlarıydı. Sincap alışılmadık derecede sessizdi ve gecenin korkunç dönüşünün onun planlarının bir parçası olmadığından şüpheleniyordu.

Hekla bu gece pek çok dehşet keşfetmişti: sisin insan kurbanlarının kaderi; Loftur'un aldatmacasının gerçeği; sisin gerçekten de hem hayvanları hem de insanları dönüştürebileceğinin doğrulanması. Ama aynı zamanda umut verici bazı şeyler de keşfetmişti; bir kere sis ateş tarafından püskürtülüyordu. Ve ay ışığı, bu daha da şaşırtıcı olmuştu. Sis gözlerinin önünde buharlaşmıştı.

Sisin ormandan uzaklaşmamasının nedeni bu muydu? Ay ışığına karşı savunmasızsa, ormanın örtüsü koruma sağlayabilirdi. Ama bu düşünce Hekla'nın midesindeki düğümleri daha da sıkılaştırdı, çünkü Loftur'un ziyafeti çifte kara ayın olduğu gece yapılacaktı.

Sen Loftur değilsin, demişti sis draugur'un ağzından. O sırada Hekla bunun hakkında hiçbir şey düşünmemişti. Ama şimdi bunu aklından çıkaramıyordu. Istré'nin reisi ormandaki o *şeyle* iletişim kuruyordu. Ve birden Loftur'un Sunnvald'dan emir almadığı anlaşılmıştı.

Sis Loftur'a ne vaat etmişti? Ahırdaki draugurları doğal hallerine geri mi döndürecekti? Loftur gerçekten de bu kadar kötü niyetli bir şeye güvenecek kadar embesil miydi?

"Tanrılar, ama o adamı boğazlamak istiyorum," diye homurdandı Hekla, çıplak ayağı bir kez daha keskin bir taşa değince yüzünü buruşturdu. Ancak öfkesi gerçekleşmeyince kaşlarını çatı. Ne kadar üzülse de, Hekla Loftur'a acıyordu. Adam gerçekten de bir yılanbalığı kafalıydı. Yine de kalbi doğru yerdeydi. İstiyordu ki

O insanlara yardım etmek. Ve zihin gözü ona samanların arasına yerleştirilmiş oyma at oyncağını -ahırda güreşen çocuksu draugurları- gösterdiğinde, Hekla onun nedenlerini tamamen anladı.

Çifte kara ayda ziyafet *veremeyeceklerini* de anlamıştı. Ay ışığının yokluğunda, sis ormanda dizginlenemeyecek ve Istré'nin halkı avlanmak için olgunlaşacaktı. Tek bir mantıklı eylem planı vardı: Kasabayı boşaltmak zorundaydılar.

Şimdi Koruyucu Kritka'ya güveniyor, değil mi? Sincap aniden zihninde gevezelik etti. *Şimdi Koruyucu gelip hanımımızı kurtaracak mı?*

Hekla neredeyse inliyordu. Bu sincaba daha kaç kez sözde Koruyucu olmadığını söylemesi gerekecekti? "Istré'ye dönmeliyim," dedi yüksek sesle. "Erzak toplamalı ve tahliye hazırlanmalıyız."

Sincap, vücudundan aşağıya doğru tırmanıp yola doğru koşmaya başlamadan önce öfkeli bir çığlık attı. Kemirgen arka ayakları üzerinde durmuş, -eğer bir sincap böyle bir şey yapabiliyorsa- ona bakıyordu.

Uzun zamandır Kritka Koruyucuyu arıyordu. Kritka sabırlıydı! Sincap dişlerini gösterdi ve çığlık attı. *Koruyucu hanımımızı serbest bırakmalı!* Hekla'n ı n omzu kötü bir şekilde yaralanmıştı ve ölümsüz atının siyah kanıyla kaplanmıştı. Akli dengesi yerinde olmayan bir sincap tarafından bağırılacak havada değildi. Bunu söylemek için ağzını açtı ama yoldaki toynak sesleri dikkatini başka yöne çekti. Ufukta bir figür belirdi. Yükselen güneş kırmızı bir şerit oluştururken, Hekla neredeyse rahatlayarak dizlerinin üzerine çökecekti. Eyvind'i ve onun o gülünç pelerinini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Atını dörtnala koşturarak Kritka'yı

Koşarak yoldan çıktı ve çalılarının arasında gözden

kayboldu. "İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı Hekla.

Eyvind atından sıçradı ve şaşırtıcı bir hızla ona doğru koştu. Gözleri vahşiydi, onu tepeden tırnağa tarıyordu ve sonra oradaydı, büyük, sıcak elleri çenesini kavırıyor ve boynu boyunca araştırıyordu.

Ona doğru sallandı ama kendini tuttu. "Neren yaralı?"

"Ben iyiyim Hakonsson," diye mırıldandı, kendini kurtarmaya çalışıyordu ama o büyük, becerikli eller onu yerinde tutuyordu.

"Yüzündeki kan mı?" Burnu kıvrıldı. "Bu koku da ne?"

Hekla cevap vermek için ağzını açtı ama Eyvind'in değerlendiren elleri omzuna ulaştığında acıyla tısladı.

"Yaralanmışsın," diye suçladı Eyvind.

Sonunda onun elinden kurtulmayı başardı. "Kan atımdan geliyor. Turned'di."

"Döndü mü?" Eyvind omzunun üzerinden baktı ve Hekla onun yalnız olmadığını fark etti. Thrاند ve Konal ufukta belirmiş, maiyetinin geri kalanı da onları takip ediyordu.

"Dinle," diye tısladı Eyvind, "fazla zamanım yok. Dinlemeni istiyorum-"

"Hayır Eyvind, beni dinlemeni istiyorum," diye karşılık verdi Hekla. "Hagensson'ların çiftliğine gitmeliyiz. Loftur, öldürülenler uğruna tüm Istré'yi tehlikeye atıyor."

Eyvind'in kömür karası kaşları aşağı eğildi. "Hagensson'un çiftliği."

Hekla devam etti. "Loftur bizi Hagensson'ların çiftliğinden bir arınma ritüeli yüzünden değil, sisin insan kurbanlarını ahırda zincirli tuttuğu için uzak tuttu. Ama Eyvind, onlar artık insan değil. Onlar ölümsüz. Sis" -atını düşününce sesi kesildi

-"Onları draugur'a dönüştürdü."

Atlar kişnedi ve Hekla Konal ile Eyvind'in maiyetinin geri kalanının geldiğini, Sigrún ve Gunnar'ın da arkadan geldiğini fark etti. Eyvind'in omurgası dikleşti, bakışları onların varlığıyla belirgin bir şekilde sertleşti. Hekla savaşçılara doğru baktı, tedirginliği artıyordu.

"Nerelerdeydiniz?" diye gürledi Konal, atından tek bir yumuşak hareketle inip onlara doğru hışımla yürüdü. "Tanrı aşkına kadın, pantolonların nerede?"

Eyvind'in bakışları Hekla'nın vücudunda gezindi ve ilk kez onun ne kadar donanımsız olduğunu fark eder gibi oldu. Çenesindeki bir kas tüylendi ama gösterişli kırmızı pelerini hızla çözdü. Eyvind pelerini omuzlarına sararken Hekla karşı koymadı; pelerinin sağladığı sıcaklık ve örtüden çok memnundu. Eyvind pelerinin iğnesini yerine geçirirken yalvaran ela gözleri onunkilerle buluştu. Eyvind'in bir şeyler anlatmaya çalıştığını hissetti ama ne anlatmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Hekla, Konal'ın sert bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu. Üzerinde sadece bir tunik ve Eyvind'in pelerini vardı ama yine de sinmeyi reddetti. Kendini küçültmeyi reddetti.

"Ee, Eyvind?" diye hırladı Konal. "Kendisi için söyleyecek neyi var?"

"O," dedi Hekla, "tam burada."

Konal'ın çelik gibi gözleri ona dikildi. "Istré'den en az iki saatlik yürüyüş mesafesindesiniz, atınız yok, botlarınız yok, Tanrı bilir ne gibi kokuyorsunuz. Ve

Hagensson çiftliği yönünden geldiğinizin dikkatimizden kaçtığını sanmayın." Öne doğru tehditkâr bir adım attı ama Eyvind'in eli bir adım daha atmasına engel oldu.

"Geri çekil Konal," dedi, tanıdığı o kaygısız, neşeli adam artık ortalıkta yoktu. "Bırak bunu ben halledeyim."

Konal hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama birkaç adım geri çekildi.

Eyvind gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. Gözlerini açtığında hiçbir yumuşaklık bulamadı. "Bana emirlerime itaatsizlik edip Hagensson'ların çiftliğini ziyaret etmediğini söyle," dedi yavaşça.

Eyvind'in ahırda zincirlenmiş iki düzine ölümsüz yaratığın varlığından değil de onun yasak araziye girmesinden endişe duyması Hekla'nın öfkesinin şiddetle patlamasına neden oldu. "Bunca zamandır Loftur bizden hayati bilgileri sakladı! Onlar *draugur* Eyvind ve aptal herif bir ziyafet düzenleyerek onları iyileştirebileceğini sanıyor-"

Eyvind'in çenesindeki bir kas kıpırdadı ama yine de şaşkınlıktan eser yoktu.

"Biliyordun." Hekla şok içinde bir adım geri çekildi. İnançsızlık ve acı göğsünde birbirine karıştı ama öfkesi her ikisini de gölgede bıraktı. "Bilmem gerekirdi! Babanın emri neydi?"

Eyvind'in ela gözleri onun yüzünde gezindi. "Konan," dedi boğuk bir sesle, "eski tanrıların kadim ayinleri konusunda eğitilmiş. Babam ona, ahırdakileri iyileştirmek için çifte kara ayın olduğu gece bu ayinleri gerçekleştirmesini emretti."

Dudaklarından kuru ve kırılgan bir kahkaha döküldü. "Ahırdakileri iyileştirmek diye bir şey yok!" Hekla bakışlarını Eyvind'e çevirdi. "Dönüştükleri şeyden geri dönüş yok. Loftur'un deliliğine inanmıyorsun değil mi? Eminim *baban* bu kadar aptal değildir-"

Konal ellerini arkasında kavuşturmuş, sert ve karanlık gözlerle onu izliyordu. "Ben olsam Kont Hakon hakkında söylediklerine dikkat ederdim, kızım."

Hekla öfkesini bastırmaya çalıştıysa da sözleri niyet ettiğinden daha keskin çıktı. "Loftur, Sunnvald'ın ona rüyasında geldiği konusunda yalan söylüyor. O sis. Ahırdaki *draugur* aracılığıyla onunla konuşuyor. Ona ne vaat ettiğini bilmiyorum-"

Konal soğuk bir tavırla, "Muhtemelen senin aybaştın, değil mi?" dedi. Eyvind'e döndü. "İşte bu yüzden maiyetinde kadın olmamasını tavsiye ediyorum."

Hekla alçak bir hırıltıyla pençelerini açtı ve tehditkâr bir adımla ileri atıldı.

"Yeter, Konal!" Eyvind patladı. Hekla bir kalp atışı süresince Eyvind'in yüz ifadesinde saf, dizginlenemez bir öfke gördüğüne yemin edebilirdi. Ama o kadar çabuk kaybolmuştu ki emin olamadı.

Konal Eyvind'e bakarken, gözlerindeki tehditten şüphe etmek mümkün değildi. "Kendi işini kendin hallet evlat." Ve Hekla'ya uzun, ağırlıklı bir bakış attıktan sonra yaşlı savaşı geri çekildi.

Yorgunluk, ihanet ve keder Hekla'nın kafatasının içinde büküldü. "Biliyordun. Draugur'u *biliyordun*. Bu işte çalışmama izin verdin -*hayatımı riske* atmama izin verdin- ve *bunca* zaman bunu benden sakladın."

Adamın gözlerinde pişmanlık titreşiyordu ama bu sadece kadının öfkesini çekti.

"Peki ya *ortaklık*, Hakonsson? Sisi yenmek için birlikte çalışmaya ne dersin?"

Çenesindeki bir kas tüylendi. "Sana söylemek istedim Hekla ama davranışların istikrarsızlaştı." Eyvind bir elini saç örgülerinde gezdirdi. "Kesin bir dille yasakladığım halde Hagensson'ların çiftliğine gittiğini artık herkes biliyor. Beni köşeye sıkıştırdın Hekla. Başka çıkış yolu yok."

Hekla kendini olacaklara hazırlamıştı ama yine de canı yanıyordu.

"İşten atıldın." Eyvind'in gözlerinde yine o yalvaran bakış vardı. Yutkundu. "Sana ikinci bir şans verdim ama Hekla, üçüncü bir şans olmayacak. Istré'yi derhal terk etmelisin."

Sesi, orada bulunan herkesin duyabileceği kadar yüksekti ve Hekla, maiyetinin bu onursuzluk anına tanıklık etmesi gerektiğini anladı. Kızgın olmalıydı, çılgına dönmeliydi ama o lanet uyuşukluk geri gelmişti.

Hekla'nın söyleyecek sözü yoktu. Onun yerine omuzlarını kaldırarak yanından geçti.

ON ALTI

BİRKAÇ GÜN ÖNCE

Hekla'nın başı kapıya çarptı, dudaklarından bir zevk iç çekişi döküldü. Tilki'nin sakalının kaba kılları Hekla'nın boynunun hassas derisini sıyırdı ama Tilki diliyle onu yatıştırdı. Gecenin karanlık saatlerinde zamanın bir önemi kalmamıştı ama bir noktada hem Tilki hem de Hekla oyunlarını yatak odasına taşımının çok daha rahat olacağına karar vermişlerdi.

Hekla şimdi kendini kapıya yaslanmış, adamın bakımına teslim olmuş bir halde bulmuştu. Adam ona nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu ve tüm sağduyusunun bedeninden kaçmasına neden oldu. Merdiven boşluğundan gürültülü kahkahalar yükseldi. Hekla eliyle mandalı yokladı ve kapıyı açtı; kapı duvara çarparak bir goblenin yere düşmesine neden oldu. O ve savaşçı içeri yuvarlanırken, Hekla koridordaki sesler onlara ulaşmadan kapıyı tekmeleyerek kapatmayı başardı.

Oda karanlık ve serindi ve Tilki dudaklarını Hekla'nın boğazından çekerken Hekla ağlamaklı bir ses çıkardı.

"Her zaman sabırsızsın, değil mi Lynx?" diye mırıldandı, kibirli bir gülümsemeyle geriye doğru yürürken. Tanrım, onun yüzündeki o gülümsemeyi silmek istiyordu. Vücudundaki ıslak giysileri yırtmak istiyordu. Ama en çok da bu gece bir raunt kazanmak istiyordu.

Tilki ocakta yanan ateşe çıra eklerken Hekla onun vücudunun uzun hatlarına hayranlıkla baktı. Çok geçmeden alevler çıtırdayarak yükseldi ve odada bir düzine mum titredi. Hekla sadece Tilki'ye baktı. Normalde adamlarının biraz cesur olmalarını isterdi; yara izleri ve nasırlar, savaş alanında kazanılmış sertleşmiş kaslar. Ama ışık Tilki'nin tuniğindeki altın işlemeleri ve odasının ihtişamını yakaladığında, onun bunun tam tersi olduğunu anladı. Yine de gözlerinde açlıkla ona döndüğünde, bunun hiç önemi yoktu.

Birbirlerine arptılar, dudaklar çarpıştı, parmaklar ıslak tunikleri penelerken, botları ve pantolonları tekmelediler. Hekla protez kolunu çevirerek çıkardı, metal eklemin etrafındaki ıslak, tahriş olmuş deri havaya maruz kaldığında i çekti. Kol yerde bir yere çarptı ama Hekla bunu umursamadı. Sonunda çırılçıplak, ocağın hemen yanındaki krk halının üzerine çöktüler, yatağā ulaşmaya çalışamayacak kadar telaşlıydılar. Hekla en son ne zaman bir başkası tarafından bu kadar tüketildiğini, zihninin ihtiyaçla bu kadar bulandığını hatırlayamıyordu. Bu adamda bir şey vardı -gülüşündeki özgürlük, dokunuşundaki ve öpüşündeki sınırsızlık- Hekla'ya uzun zaman önce kaybettiğı bir şeyi hatırlatıyordu. Ve sadece bu gece için bile olsa, onun aracılığıyla bunu yeniden yakalamaya kararlıydı.

Tilki onu yuvarlayıp üzerinde belirdiğinde yumuşak kürkler sırtına doğru kaydı. Hekla bir kalp atışı kadar kısa bir süre dondu kaldı. Sonra bir hız patlamasıyla pozisyonlarını değiştirdi, onu sırt üstü yuvarlarken üstüne tırmandı.

"Bunun gibi," diye mırıldandı, kalçalarının üzerinde yükseldi ve sıcak uzunluğunu kıvrımlarının arasından ileri geri kaydırđı. Adamın gözleri kadının vücudunu tararken arzudan parlıyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Hekla bu şekilde kendini güçlü ve kontrol altında hissediyordu; yine de onun bakışları altında daha fazlasını hissediyordu: Güzel. Bütün. Kırılmamış.

Bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdı ve onun üzerine çöktü. Göz kapakları dalgalandı, boğazının arkasında bir inilti yükseldi. Arzu ve özlem, nehir kıyısından dönerken aldıkları her öpckte karnına daha sıkı sarılmıştı. şimdi adam onun içindeydi ve onu lezzetli bir şekilde geriyordu, arzusu o kadar güçlüydü ki hareket etmekten korkuyordu.

"Kaybedeceksin," diye alay etti Tilki.

Hekla kendine gelmeye çalışarak, "Gelmeyecek," diye mırıldandı. "Yalancı."

Eğer onu harekete geçirme planı buysa, Tilki başarılı olmuştu. Hekla sol elini adamın göğsüne koydu ve yavaşça aşağı kaymadan önce kendini yukarı kaldırdı. Adam içindeki mükemmel yere doğru kayarken zevk omurgasını sarstı. Dişlerini sıkan Hekla, zevkini uzakta tutmaya çalışarak onu olabildiğince yavaşça sürdü. Çok geçmeden alnından terler boşandı, vücudu titriyordu ve parçalanmanın eşiğine gelmişti.

Tilki doğruldu ve bir eliyle onun çenesini kavradı. "Hayır, Lynx, henüz benim için gelme." Boştaki eli kına çarptı, acının sızısı onu tekrar o ana çekti. Hekla kibirli gülümsemeye ters ters baktı.

"İşte buradasın," diye mırıldandı, hâlâ çenesini kavrarken yukarı doğru itti ve mükemmel yere ulaştı.

Çaresiz, başı uzun, alçak bir iniltiyle geriye düştü. Görüşünün kenarları bulanıklaştı, içindeki gerilim o kadar sıkıydı ki neredeyse dayanılmazdı. Utanmazca yalvarmanın eşiğine gelen Hekla, kıcına inen bir sonraki tokatın onu uçurumun kenarından geri döndürmesine neredeyse sevinecekti. Tanrım, bu adama bir kez daha yenilirse gururu buna dayanamazdı...

"Henüz değil," diye azarladı. Dişleri kulak memesini ısırdı ve kadın acının ısırtısına odaklandı. "Ne kadar derine inebileceğimi görmek istiyorum."

Tilki onu yerinde tutarak artan bir tempoyla yukarı doğru savurdu ve Hekla kalçalarını onun dalgalanmasına uyum sağlayacak şekilde genişletti. Onayını mırıldandı, zevkle homurdandı, kulağına pis şeyler fısıldadı. Hekla, adamın sesi doğasının cazibesini artırdığının belli belirsiz farkındaydı. Bir erkeğin bu kadar utanmadan soyunduğunu duymak baş döndürücü bir duyuydu. Ona bunu söylemek istiyordu ama zar zor dayanıyordu; kendi sözcüklerini oluşturamayacak kadar ileri gitmişti.

"Yarın beni hissetmeni istiyorum," diye mırıldandı boynuna karşı. Bir eli saçlarına kaydı ve derin, sıcak bir öpücükle ağzını kendine çekti. Ama adam geri çekildiğinde, kız bunu onun şişmiş gözbebeklerinde gördü. Kordonlu boynunda. Tilki yaklaşmıştı.

"Neredeyse," diye homurdandı, kalçalarını kavradı ve yukarı pompaladı - bir, iki kez. "F-fox!" Hekla inledi. Kısa bir an için bunun Gerçek adını bilmek güzeldi, ama sonra kenar parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Hekla düşüyor, çılgınca dönüyor, ciğerlerinden bir çığlık koparken vücudu titriyordu. Omurgası kamburlaşırken içinde kavurucu bir sıcaklık yayıldı ve Tilki'nin etrafında kasıldı.

Tıpkı gökyüzünde dans eden kuzey ışıkları gibi, canlı yeşil gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Baharatlı, topraksı bir tat vücuduna yayılırken, Tilki'nin hamleleri çılgınca artıyordu. Tilki kendini derinlere gömerken durgunlaştı ve öyle bir inledi ki, kadının görüşüne yeni bir yeşil dalga yayıldı. Bu inilti hayatında duyduğu en tahrik edici sesler olabilirdi.

Parmakları adamın omzuna saplandı ve sarsıntılar içinde öyle şiddetli bir şekilde sallandı ki, sanki zihni bedeninden koptu ve yukarıdan aşağıya baktı. Kürklerin üzerinde sarmaş dolaş oturmuşlar, ocak ateşinin yanında birlikte nefes alıp veriyorlardı. Adamın parmak uçları kürkün çentiklerinde hafifçe geziniyordu.

Hekla çılgınca kendine gelmeye çalıştı; varlığının birbirinden uzak parçalarını yeniden bir araya getirmeye çalıştı.

Bu yabancı onun bedeninden nasıl böyle bir zevk alabiliyordu? Hayatında hiç bu kadar sert boşalmamıştı. Kendini hiç bu kadar çözülmüş hissetmemişti.

Tilki sırt üstü yere yığıldı, onu da yanına çekti ve kendi tarafına yasladı. Aman Tanrım, adam sarılmak istiyordu. İçgüdüleri onu itmesini söylüyordu ama vücudu o kadar gevşekti ki... tamamen kemiksizdi. Hekla gözlerini kapattı. Bir an için kendini *bıraktı*.

Tilki tembel parmaklarını onun köprücük kemiği boyunca gezdirdi. "Seni incitmedim, değil mi?" Onun şaşkınlığı zerine, "Bizi yuvarladığında... irkilmiş gibi göründüğünü sandım," diye açıkladı.

Hekla dudağını çiğneyerek vereceği cevabı düşündü. Başka bir gece olsa, ona hemen bir yalan söyleyebilirdi. Ancak Tilki ve onun gerçekleri ona öyle bir özgürlük vermişti ki şu anda bir yalanı hazmedemiyordu.

"Bu benim kurallarımdan biri," diye mırıldanarak onun güzel yüzüne baktı. Yontulmuş elmacık kemikleri ve yüzünün etrafına dökülen siyah saçlarıyla rahatsız edici derecede yakışıklıydı.

"Kurallar mı?"

"Yumuşak duygular yok," diye sıraladı. "Geceyi burada geçirme. Ve bir erkeğin üzerimde güç sahibi olmasına asla izin vermem."

Savaşcının kalın kaşları onun sözlerini düşünürken birbirine yaklaştı.

"Eğer ben stteysem," diye açıkladı Hekla, "kontrol bende olur."

O kibirli sırtış geri gelmişti. "Sanırım ikimiz de kontrolün sende *olmadığını* biliyoruz-"

Sol eliyle adamın ağzını kapattı. "Sessiz ol Fox," diye mırıldandı eğlenerek. Ama kurallarını dile getirmek içinde sıcak, panik dolu bir his uyandırdı. Kurallarını kişisel güvenliğinden daha fazlası için koymuştu. Bu onun kalbini de korumak içindi. Bu adamla çok şey paylaşmıştı.

-Ona kendinden çok fazla parça vermişti.

"Gitmeliyim," dedi aniden doğrulup.

"Kal," diye ısrar etti Tilki, parmakları sol dirseğini çevreleyerek. "Lütfen."

Hekla gözlerini kapattı. Hızla arpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

"Gitmem *gerek*." "Ne dedim ben?"

Vücudundaki her kas tekrar uzanmak, adamın sıcak tenine yerleşmek istiyordu. "Sorun sen değilsin, sorun-" Hekla'nın paniği ölümcül noktalara dönüştü ve Tilki'ye doğru dönerek çaresizlik içinde saldırdı. "Bana kolumu sormayacak mısın?"

Tilki'nin ağızı açıldı, sonra kapandı ve Hekla saatler sonra ilk kez üstünlüğü ele geçirdiğini hissetti.

"Bana ne olduğunu bilmek istemiyor musun? Kocamın bir baltayla nasıl kestiğini ve sonra beni ölüme terk ettiğini duymak istemiyor musun?"

Hekla kelimeleri ona fırlattı, onu yumuşak, savunmasız kalbinden uzak tutmak için son bir çılgınca girişimde bulundu. Arkasına bakmaya cesaret edemeyerek ayağa kalktı. Tilki'nin de diğerleri gibi geri çekildiği anı görmek istemiyordu. Sandalyeden tuniğini kaptı ve metal kolunu bulmak için odayı aradı. Buradan çıkmak zorundaydı.

Ama döşeme tahtalarındaki ayak sesleri onu sakinleştirdi.

Tilki ıslak tuniğini nazikçe ondan aldı ve onu göğsüne doğru çekti. Hekla'nın dizginleri koptu ve ona doğru sallanarak kendisini sıkı bir kucakla sarmasına izin verdi.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu alçak ve tehlikeli bir sesle.

"Evet," diye zar zor cevap verebildi.

"Güzel." Sesi sertti ama dokunuşu çok nazikti, avuç içleri nemli saçlarını yumuşatıyordu. Hekla kurallarına uzandı ama onları hiçbir yerde bulamadı. Korumak için o kadar mücadele ettiği parçası şimdi tamamen açığa çıkmıştı ve hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

"Senden hoşlanıyorum Vaşak," diye fısıldadı Tilki onun saçlarına. "Düşündüğünü söylemeni seviyorum. Ruhuna hayranım. Ve sen tanıdığım en güzel kadın olabilirsin."

Hekla'dan uzun, ürpertici bir nefes geldi ve bu kez onu alay etmekle suçlamadı. Bu kez, bir şekilde, bunu iliklerine kadar hissetti.

"Sana bir kez soracağım ama cevap vermene gerek yok. Yetki sende."

Hekla bu kavrama gülmek istedi ama enerjisi yoktu.

"Ne renk," dedi Tilki, "az önce ne gördün? Hekla inanmaz bir bakışla geri çekildi. "Ne?"

"Zevkini bulduğunda. Ne renk gördün?" Gözleri parlıyor, kahkahalarla dans ediyordu.

Dudağını ısırdı, rahatsızlığı yerini yumuşak, boğucu bir duyguya bıraktı. "Yeşil," diye itiraf etti, adamın sırtışı genişlerken gülümsedi. "Baharatlı bir tadı var. Róa gibi bir şey."

Tanrılar, ama bu adamın egosunu beslemek istemiyordu, yine de onları ortak bir zemine geri getirdiği için minnettardı. Parmaklarını birbirine doladı ve

onu yatağa doğru yönlendirdi.

Hekla elini istediği zaman çekip kurtarabilir, giysilerini alıp kendi odasına dönebilirdi. Yine de kendini Tilki'yi takip ederken buldu. Yatağa tırmanırken. Onun yanına kıvrıldı.

Sadece bir dakikalığına, dedi kendi kendine.

"Madem benimle *gerçek* bir gerçeği paylaştın, ben de kendiminkini seninle paylaşmalıyım."

Şaşkınlık onu sarsmıştı. "Paylaşmak zorunda değilsin."

Adam ona yan gözle baktı ve gülümsedi. "Bazı nedenlerden dolayı seninle paylaşmak *istiyorum*. Belki de dağıtacak bilgece bir bilgeliğin vardır."

Hekla homurdandı, birinin onu *bilge* olarak görüp görmediğini merak ediyordu. "Pekâlâ."

"Ne yaparsan yap, yeterli değilmişsin gibi hissettiğin oluyor mu hiç? Yeterli değil mi?"

Hekla, Loftur'u düşünerek, "Her Allah'ın belası gün," diye mırıldandı.

Tilki nefes verdi, bakışları çatı kirişlerine kayd. "Annem beni doğururken öldü ve babam bunun için beni asla affetmedi." Sanki her kelime ona acı veriyormuş gibi aceleyle söyledi ve bir an önce söylemek acısını azalttı.

"Belki de," dedi usulca, "taptığın tüm o yara izleri-" "Ve ejderha."

"Ve ejderha." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Belki de iyi yaşanmış bir hayattan kazanılmamışlardı. Belki de dikkat çekmek için bir yalvarıştı. Babamın beni, aşkını ondan alan kişiden daha fazlası olarak görmesini sağlamak için bir girişim." Tilki'nin yüz ifadesini hüzün kapladı ve Hekla'nın içindeki bir şey uyanıp hırladı.

Bakışları aniden kararlı bir ifadeye dönüştü. "Ama bana ikinci bir şans verildi."

Hekla anlamaya çalışarak onu dikkatle izledi.

"Babam bana önemli bir görev verdi. Ve bu görevi tamamladığımda, beni buna layık görecektir."

"Tilki," diye iç geçirdi Hekla. "Sen buna layıksın." Parmakları Tilki'nin sakalına kayd ve bakışlarını kendisine doğru çekti. "Bazen en çok sevdiklerimizin bunu hak etmediğini öğrenmek zordur."

Adam gözlerini kırıştırdı ve tartışmaya hazır görünüyordu ama kadın dudaklarını bastırarak onun sözünü kesti. Tilki geri çekildiğinde, gözlerinde üzüntüden eser kalmadığını görmekten memnun oldu.

"Kuralını boz," diye fısıldadı. "Geceyi benimle geçir."

Hekla'nın bakışları bir ela gözünden diğerine sıçrarken boğazında bir yumru oluştu. "Yapamam," diye fısıldadı.

"Yapabilirsin," diye mırıldandı adam, yan dönüp onu göğsüne yasladı. "Böyle yaparsın."

Hekla'nın kalbi göğüs kafesine çarptı, kasları kaskatı kesildi.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı Tilki, daha yakına yerleşerek. Hekla öyle yaptı, arkasındaki göğsünün sıcaklığına odaklandı. Yavaş yavaş vücudundaki gerginlik azaldı, nefesleri ritmik çekişlere dönüştü.

Bu gece kalmamalıydı. Pişman olacağını biliyordu. Ama Hekla bir kez olsun bunu umursamadı. Uyku zihninin köşelerinden süzüldü ve kendini karanlığa gömülürken buldu.

Uyku onu tüketmeden önce Hekla'nın aklına gelen son düşünce, kurallarının onu güvende tutması gerektiği halde, belki de sadece onu zincirledikleriydi.

YEDİ

MEVCUT GÜN

Hekla gözlerini kırpıştırarak yatağının üzerine serilmiş bir çift eyer çuvalına baktı. Gunnar atını cesurca Hekla'yla paylaşmış, onu Istré'ye geri götürmüş ve hemen odasına banyo suyu getirilmesini istemişti. Eyvind'in kırmızı pelerinini yıkanması ve ona geri verilmesi için göndermişti. Saçları artık temizdi, kokuşmuş siyah kan neyse ki teninden temizlenmişti. Yine de Hekla kendini bu utançtan arındıramıyor gibiydi.

Sana ikinci bir şans verdim ama Hekla, üçüncüsü olmayacak. Istré'yi derhal terk etmelisin.

Eyvind'in sözleri tenine işlemişti ama onu en çok rahatsız eden şey maiyetinin gözleriydi. Mürettebatındaki her erkek savaşçı onun azarlamasına tanık olmuştu ve bu onların tüm önyargılarını doğruluyordu. Duygusal bir kadındı, pervasız ve beceriksizdi. Ve Hekla Eyvind'in pelerini tarafından tamamen örtülmüş olsa da, o anda kendini tamamen çıplak hissetmişti.

Şimdi hatırlamak bile - Konal'ın gözlerindeki o kendinden memnun bakış ve Eyvind'in savaşçıları arasında paylaşılan bilmiş bakışlar - içinin rahatsızlıkla kıvrınmasına yetiyordu. İşten atılmıştı. Beş yıldır hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti. Kulaklarında kan çınlıyor, gözlerinde yaşlar yanıyordu, Hekla o barakaya geri dönmüştü, kocası elinde baltayla tepesinde dikiliyordu...

Hekla protez kolunu kopardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Duvara çarptı, sonra da yere düştü. Hemen göğsü pişmanlıkla sızladı ama bunu görmezden geldi ve kılıcına uzandı. Zoraki bir sakinlikle onu yatağının üzerine koydu. Çelik, kaba yün lifleri üzerinde parıldadı ve kendine bir an için ağıt yakma izni verdi. Bu silah sol el için tasarlanmıştı, savaşçılar arasında nadir bulunan bir şeydi. Bu kılıcın yeni bir kullanıcı bulması zaman alabilirdi ama kendisinden çok daha değerli birini bulacağından emindi.

Hekla'nın Istré işi artık onun sorunu olmadığı için bu kadar rahat hissetmesi yanlış mıydı? Kendini Loftur'dan ve onun kurallarından kurtarabilir ve Bloodaxe Tayfası'nın lideri olarak özgürleşebilirdi. Kendisi için endişelenmeye geri dönme zamanıydı.

"Bitti," diye mırıldandı. "İşim bitti." Hekla kapıya dönmeden önce kılıcına son bir kez baktı.

Şu anda patlayarak açılan kapıya. Gunnar ve Sigrún'un şu anda rahatça gezindikleri kapı.

Gunnar'ın bakışları kızın yerdeki protez koluna takıldı ve bir kaşını kaldırdı. Ancak savaşçı bir sandalyeye çöküp ayaklarını bir tabureye dayarken bunu sormadı. Bunun yerine, "Ee? Planın nedir, Smasher?"

Hekla, Sigrún'a dönmeden önce ona sinirli bir bakış fırlattı. Çiftin Eyvind ve maiyetiyle birlikte gitmediğinin farkına varması içini ısıttı. Ama işinden atıldığını yeterince iyi biliyorlardı.

Bize nerede ihtiyacınız var? diye sordu Sigrún, kahverengi gözleri alev alev yanarak. *Bu topraklarda kafatasında beyin olan tek kişinin sen olduğun açık. Hakonsson ve maiyeti Loftur'un tasması altında, yani Istré halkı ile sis arasında sadece biz varız.*

Hekla, Sigrún ve Gunnar'a baktı; onlar da beklenti içinde onu izliyordu. Tüm bu olanlardan sonra onun kararlarına nasıl güvenebilirlerdi?

"Bilmiyorum." Sesi inceydi, inandırıcılıktan o kadar uzaktı ki. Uzanmak istiyordu. Kırılğan bir kahkaha attı ve gözlerini ocak ateşine dikti. "Baltalı Göz ne yapacağını bilirdi."

"Bedenen burada değil," dedi Gunnar. "Ama ruhen burada. Hepimizi eğitti. O yüzden Axe Eyes gibi düşünelim."

Sessizlik uzadı, sadece arada bir közlerin çatırdamasıyla bozuldu.

Hekla, Kemikler Yolu'nu kat ederken At'ın üzerinde dimdik oturan Rey'i düşündü. *Kaçırılma olaylarının yaşandığı yerleri araştıracağız ve yerel halkla konuşacağız, demişti. Bu sisi gözlemlemeliyiz. Gerçekten gizlenen yaratıklar olup olmadığını belirlemeliyiz. Sayılarını, güçlerini, düzenlerini, stratejilerini belirleyip bir saldırı planı oluşturacağız.*

Hekla yavaşça, "Saldırı yerlerini keşfettik," dedi. "Yerel halkla konuştuk ve sisi içeriden ve dışarıdan gözlemledik. Sisin nasıl üretildiğini ya da ormanın içinde nereden çıktığını incelememiz engellendi." Hekla kaşlarını çatı. "Ama birkaç şey öğrendik. Alev tarafından püskürtülüyor."

Gunnar ve Sigrún birbirlerine baktılar.

"Ve sisin yaratıkları gizlemediğini biliyoruz," diye devam etti Hekla. "Aksine onları yaratıyor."

Ne demek yaratıyor? Sigrún imzaladı.

"Atım," diye zorladı Hekla şiddetli bir mide bulantısı dalgası arasında. "Sis ona bulaştı ve onu doğal olmayan bir şeye dönüştürdü. Onu her zamanki gibi öldüremedim-" Hekla titrek bir nefes verdi. "Kafasını koparmak zorunda kaldım."

Gunnar saç tellerinden birinin üzerindeki gümüş kelepçeyle oynadı. "Yani bu... şey... ormandaki bitkilerden enerji çekiyor ve bunu sisi yaratmak için kullanıyor, bu da ölümsüz yaratıkları yaratıyor."

Hekla başını salladı. "Dahası da var. Bu gece gördüm; sis ay ışığıyla dağılmıştı. Ama çifte kara ayda-"

Ay ışığı olmayacak, Sigrún imzaladı. *Ormandan sınırsızca çıkabilecek.*

"Görünüşe göre Loftur'un bu ziyafet hakkındaki fikrini değiştiremeyiz," diye mırıldandı Gunnar. "Bu yüzden planlarımızı şenliklere göre yapmalıyız."

Gizlice tahliye mi? Sigrún imzaladı.

"Tuzak mı kuralım?" diye önerdi

Gunnar.

Ziyafete kaç kişi katılacak? Sigrún imzaladı.

"Halldora'nın iki yüz kişiye yetecek kadar bira topladığından bahsettiğini duydum," dedi Gunnar.

Üçlü birbirine baktı ve hem Gunnar'ın hem de Sigrún'un yüzlerindeki kararlılık Hekla'nın göğsündeki umudu alevlendirdi. Eyvind'e ya da Bloodaxe Tayfası'nın tüm gücüne sahip değildi ama bu ikisine sahipti. Ve bu, söyleyebileceğinden çok daha önemliydi.

"İki yüz kişiyi korumak ve tahliye etmek için üç kişiyiz," diye mırıldandı Hekla. İmkânsız gibi geliyordu ama yine de yapılacak bir şey yoktu. Görevleri belirlenmişti ve şimdi bunu yerine getireceklerdi. Hekla savaşçı maskesini yerine taktı ve Bloodaxe kardeşinden Bloodaxe kız kardeşine baktı. "Bana güveniyor musunuz?"

Başlarını salladılar.

"Güzel," dedi Hekla, kararlılığı kalbinin her atışında daha da güçleniyordu. "Baltalı Göz'ün her zaman söylediği gibi, *eğer yanındaki erkek ve kadınlara güvenemiyorsan, zaten ceset akbabalarına yem olmuşsun demektir.* Ve eğer bu gece hayatta kalmak istiyorsak, bunu hatırlamamız gerekecek."

Hekla eğilerek diğerlerini daha yakına çağırdı. "Bir planım var."

SEKİZ

Hekla yıkık dökük nehir kıyısından inerken, o saat içinde onuncu kez batı ufkuna baktı. Alacakaranlığa daha saatler olduğu konusunda kendini ne kadar rahatlatırsa rahatlatсын, güneşin ilerleyişini kontrol etmeden edemiyordu.

Bu gece çifte siyah ay vardı. Istré'nin vatandaşları bu geceki ziyafetin heyecanı ile koşuştururken, sisin beklediğini, izlediğini, zamanını beklediğini hayal ederken Hekla'nın tüyleri diken diken oldu.

Şu anda, Istré'nin kasaba meydanına bal likörü fiçileri yuvarlanacak ve şişte bir domuz kızartılacaktı. Yetersiz tahıl hasadı, ızgara kekler ve bazlamalar halinde pişirilir ve yaklaşan uzun kış için saklanması gereken peynir, haşlanmış yumurta ve sebzelerle servis edilirdi. Bunun yerine, uzun süredir uykuda olan bir tanrının onları düşmanlarından kurtaracağı umuduyla bu yiyecekler tıka basa yenirdi.

Hekla'nın midesini acı ve öfke kapladı. Daha iyi bir insan kalbinde merhamet taşır ve Istré'nin vatandaşlarının sadece şimdiye kadar yaşadıkları hayatı bildiklerini bilirdi. Ve eğer bu tarım arazileri onun büyüdüğü topraklar gibiyse, nesilden nesile aktarılan ata topraklarıydı. Bunlar sadece toprak değil, kimliklerinin bir parçasıydı. Elbette Istré'nin vatandaşları, ne kadar zorlama olursa olsun Loftur'un planlarına inanmak isteyeceklerdi.

Hekla nehrin akan sularına bakarak iç çekti. Dinleyecek olanlara söyleyebileceği her şeyi söylemişti. Onund Ale Drinker çoktan kadehlerine dalmıştı. İnce Alf ona sanki iki kafası varmış gibi bakmıştı. Yalnızca Halldora Hekla'nın sözlerinden etkilenmiş görünüyordu ve toplayabildiği kadar erzak toplamaya söz vermişti.

Şimdi Hekla gözlerini bu geceye dikmişti. Bu iş artık sisi yok etmekle ilgili değildi. Artık mümkün olduğunca çok hayat kurtarmakla ilgiliydi. Bu iş ondan daha büyüktü. Eyvind Hakonsson'un maiyetinden bile büyüktü. Takviyeye ihtiyaçları olacaktı. Zeki beyinlerin bir araya gelmesi. Ama bunların hepsi gelecekte olacaktı. Tabii bu gece hayatta kalabilirse.

Daha önce, demirciden düşündüğünden çok daha fazla sölase satın aldığı yeni kırsağının üzerinde Istré'den gelirken büyük bir gösteri yapmıştı. Hekla surların tepesinden Eyvind'in adamlarının bakışlarını hissetmiş ve gizli bir tebessüm etmişti. Thrand Uzun Kılıç ve diğerlerinin bilmediği bir şey vardı, Hekla gözden kaybolduğu anda yeni atını yoldan çıkarmıştı.

Ve birkaç dakika sonra burada, Istré'nin menfezinin hemen yukarısındaki nehir kıyısındaydı. Derin bir nefes alarak buz gibi sulara daldı. Soğuk suyun şoku neyse ki kısa sürede geçti ve kolunu bu kadar hafif yapan özel metal için sessizce teşekkür etti; sahip olduğu eski modellerden herhangi biri bu sulara hantal ve tehlikeli olabilirdi. Hekla derin bir nefes alarak akıntının onu menfeze doğru çekmesine izin verdi.

Taş işçiliği yakından daha da dikkat çekiciydi. Taş duvarlar nehrin her iki yanında yukarı doğru kıvrılıyor ve onu dar, dairesel bir geçide yönlendiriyordu. Nehir su yoluna yönlendirilirken ve üzerindeki gökyüzü taş tarafından yutulurken, nabzını kontrol etmeye çalıştı. Gunnar, menfezin uzak ucunun demir parmaklıklarla donatılmış olduğunu ve her şey plana uygun giderse, özel bir testereyle onları çoktan yarmış olduğunu bildirmişti.

Hekla derin bir nefes aldı ve yüzeyin altına doğru itti. Akıntı onu parmaklıklara doğru sürükledi, nehir suyunun gücü onu yerinde sabitledi. Büyük bir çabayla parmaklıkları yokladı ve kesik yeri aradı. Gunnar alıkonulmuş muydu? Parmaklıkları kesememiş miydi? Ciğerleri yanmaya başladığında kalbi daha çok çarpıyordu.

Ama sonra yeni kesilmiş demirin keskin kenarını hissetti ve sessizce tanrılara şükretti. Hekla kendini boşluktan içeri itti, üstteki demir yara bere içindeki omzunu sıyırırken içinden küfretti. Ciğerleri artık ciddi şekilde yanıyordu ama nehrin akıntısının onu menfezin ötesine sağ salım ulaştırması bir an bile sürmedi.

Başı suyun yüzeyine çıktığında, Hekla büyük bir ağız dolusu hava yuttu ve kıyıya doğru yüzdü. Bir çalıya asılı duran kenevir çuvalını çoktan görebiliyordu. Gunnar içine kuru çarşaf ve giymesi için temiz giysiler bırakmış olmalıydı.

Söğütlerin arasından tırmanıp kıyıya çıktıktan sonra, Hekla ıslak giysilerini çıkarmadan önce soluklanmak için beklemedi. Çok geçmeden giyinmiş ve pelerininin kapüşonunu alına doğru çekmişti.

Ufka doğru gittikçe yaklaşan güneşe bir kez daha baktı.

"Programa uygun gidiyoruz," dedi kendi kendine, çalıların arasından bir patika açarak. "Gunnar ve Sigr n erzak arıyor olacaklar."

Hekla köyün içinden geçerken arka yollara sapmadı, geçtikleri her arabayı ve atı not etmeye hazırlanıyordu. Ama çok geçmeden ağız bir anda kaşlarını çattı. Değirmencinin arabası adamın evinin arkasındaki her zamanki yerinde durmuyordu. Zırhının eritilmiş cevher taşımak için kullandığı araba da  yle. Doğancının atı da bahçesinde otlamıyordu.

Tuhaf, diye düşündü, yoluna devam ederek.

Istr 'nin kasaba meydanı göründü ve Hekla durakladı. Uzakta, Konal ve Loftur bir direğın dikilmesine nezaret ediyorlardı, tepesinde güneş patlaması olan bir sancak dalgalanıyordu. Loftur bu hileye daha ne kadar devam edecekti? Hekla başını iki yana salladı ve yoluna devam etti.

Ayrıldıktan bu kadar kısa bir süre sonra A Bıçak'ın arkasındaki avluya dönmek riskliydi. Ama Gunnar, neredeyse boş olan ahırların ziyafet için y k arabası taşıyanlara sunulduğunu duymuştu. Çok geçmeden ahırların sivri çatısı göründü ve Hekla'nın boş bir ahırın gölgesinde  melmesi uzun sürmedi. ıtalardan arasından bakarak binanın kenarına park etmiş arabaları saydı. Avludan sesler geliyordu.

"Elinizdekilerin hepsi bu mu?"

Eyvind'in sesini tanıyınca tüyleri diken diken oldu.

"Evet," diye cevap verdi bir kadın temkinli bir şekilde. "Diğ rlerini alma riskini göze almak için geceye kadar beklemeliyim-" Bu Halldora'ydı.

Hekla, Halldora'nın Eyvind'e bir atın dizginlerini verdiğini görmek için tam zamanında avluyu daha iyi görebilecek şekilde yeniden konumlandı. Eyvind atı otağ direğine götürürken, atın ağır yüklü eyer torbaları göründü. Bakışları direğe bağlanmış diğ r   ata kaydı ve Eyvind Hakonsson'a erzaklarını engellediğı için lanet okudu.

Hekla'nın zihni dönüp duruyordu. Erzaklarını depolamak için hanın avlusunu kullanmayı planlamıştı ama Eyvind şimdi bunu imkânsız hale getirmişti. Belki de aile Istr 'den kaçtıktan sonra boş kalan demircinin yanındaki avluyu kullanabilirdi? Ama  nce Eyvind'i hanın avlusundan ıkarmalıydı ki atları ve arabaları alabilsin-

"Eee?" Eyvind'in sesinde, Hekla'nın yüzünü ıtalara yaslamasına neden olan alışılmadık bir keskinlik vardı. Thrand Uzun Kılıç avluya girerken dudakları kıvrıldı.

"Gitmiş," dedi Thrand, kırılmış buklelerini kaşıyarak. Eyvind'in yüzünde endişeye çok benzeyen bir ifade belirdi. "Vilki kontrol noktasından hiç geçmediğini söylüyor."

Hay sikeyim. Sinir Hekla'nın kanını kaydattı. Altın çocuğun onu izleyen adamları olacağını bilmeliydi. Tanrılar Hekla'nın onların ziyafetine karışmasını yasaklamıştı. Bu yılan kafalıların kasaba meydanında kavga edip şarkı söylemeleri ve testiden bira içmeleri gerekmiyor muydu?

"Dışarı çıkabilirsin, Hekla."

Kaşları birbirine çarptı. Eyvind doğrudan ahırlara bakıyordu. Göğsünden sıcak bir panik duygusu geçti, ama onu bastırdı ve alıştırılmış kabadayılığını yerine getirdi. Hekla ayağa kalktı ve toplayabildiği tüm güvenle ahırdan dışarı çıktı.

Eyvind Bloody Hakonsson çok güzel görünüyordu. Sıkı siyah saç örgüleri kafatasının kenarları boyunca uzanıyor, tepesinde daha gevşek, büyük bir saç örgüsüyle birleşiyordu. Azalan güneş ela gözlerindeki yeşilin daha da parlamasına neden oluyordu ve çok iyi tanıdığı dudakları rahatsız edici bir sırıtişla kıvrılmıştı. "Thrand," dedi avucunu beklenti içinde uzatarak, gözlerini Hekla'dan hiç ayırmadan.

Thrand homurdanarak kemerine bağlı çantasından bozuk paralar çıkardı ve Eyvind'in uzattığı eline attı.

Hekla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendinden çok memnunsun, altın çocuk."

"Haklı olduğumu kanıtlayarak bana yirmi sólas kazandırdın."

Artık avluda olduğuna göre Hekla arabaları daha iyi görebiliyordu; her biri yün bir battaniyeyle örtülü sekiz tane vardı. Zoraki bir kayıtsızlıkla en yakındakine doğru yürüdü ve örtüyü ters çevirdi. Zırhının eritilmiş cevheri taşımak için kullandığı büyük vagon buradaydı ama şimdi Bloodaxe Tayfası'nın bir zamanlar taşıdığı türden hayat kurtarıcı erzaklar vardı: bir çıra kutusu, kurutulmuş et kasaları, suyla dolu su tulumları. Hekla'nın bakışları bir sonraki arabaya kaydı, canlı mavi tekerlekleri onun değirmencinin arabası olduğunu gösteriyordu. Hakonsson bir tahliyeye hazırlanmış gibi görünmeye başlamıştı.

Kalbi çarpıyor, göğsü umutla doluyordu. Bu gerçekten olabilir miydi? Şu anda burada, avluda toplanmış olan erzak için başka bir açıklama bulamıyordu. Ama bu umutla birlikte bir aldatmacanın daha keskin acısı geldi.

"Neden?" diye sordu arkasını dönmeden. Yüzündeki acıyı görmesine izin veremezdi. "Neden uyarılarımı bir kenara ittin? Neden adamlarının önünde beni küçümsedin?"

Onun bir adım öne çıktığını duydu.

"Sana anlatmaya çalıştım." Sesinde pişmanlık vardı ama bu onun acısını hafifletmeye yetmedi. "Sonra Konal geldi ve senin Hagensson çiftliğine gittiğini öğrendi ve" -nefes verışı ağırdı- "seni göndermekten başka çarem kalmadı. Gizlice geri dönerek beni haklı çıkardığın için mutluyum."

"Beni dinledin," diye mırıldandı Hekla. Eyvind bunca zamandır onu dinliyordu. Onun uyarılarına kulak vermişti. Ama sadece onu kurtların önüne attıktan sonra.

"Seni göndermek bize tahliyeye hazırlanmak için biraz zaman kazandırdı. Konal ve Loftur'un savunmaları düşürüldü; ziyafet ayinlerine hazırlanmakla meşguller."

Hekla boğazındaki yanmadan nefret ederek başını salladı. Gücünü topladı ve onunla yüzleşmek için döndü. İhtişamlı kırmızı pelerinine bürünmüş ve en iyi silahlarını kalçalarına kuşanmış olan adam, tam bir kontun oğlu gibi görünüyordu.

"İkinci şansın," dedi üzüntüyle, Eyvind'in feda etmeye hazır olduğu her şeyi fark ederek. Oğlunun Konal ve Loftur'u kandırdığını öğrendiğinde Kont Hakon'un gözünde hiçbir kurtuluş olmayacaktı. "Sen doğru olanı yaptın," dedi çelik gibi bir sesle ve bunda ciddiye. Onunla gurur duyuyordu. Hüzün ani bir şiddetle içine çöktü. Onun Tilki, kendisinin de Vaşak olduğu o geceye geri dönmek için neler vermezdi.

Ama bu sadece bir yanılsamaydı.

Eyvind Thrand'a baktı, sonra tekrar Hekla'ya döndü. "Hekla, ben-"

"Kendini üzme Hakonsson," dedi Hekla. "Böyle bir durumda her iyi liderin yapacağını yaptın. Seni yeterince iyi anlıyorum."

Hekla ellerini kalçalarının üzerine koydu. Gözlerini gökyüzüne dikti. Ve bakışları Eyvind'e geri döndüğünde, Kaburga Parçalayıcı'nın gözlerinden bakıyordu. Kendinden emin. Sarsılmaz. Ve son derece soğuk.

"Dışarıda sise karşı savunmasız iki yüz kişi var." Çenesini sertleştirdi. "Onları tahliye etmeye ne kadar hazır olursak o kadar iyi. Bana hangi malzemeleri topladığınızı söyleyin Hakonsson, ben de size planımızı bildireyim."

Eyvind topladığı malzemeleri sıralamaya başladı. Okuduğu her araba, at ve silahla birlikte Hekla'nın kalbi biraz daha hafifledi. Ve ne zaman

bittiğinde, söz verdiği gibi planlarını aktardı.

"Yanında durmama izin ver," dedi Eyvind, Hekla'nın bakışlarını yakalayıp tutarak.

"Hayır," dedi Hekla. "Istré'nin yerlileri sana saygı duyuyor. Senin yönlendirmelerine benimkilerden çok daha fazla güveneceklerdir. Ve biri onları güvenli bir yere götürmeli."

Eyvind'in çenesindeki bir kas gerildi ama bir süre düşündükten sonra başını salladı.

Bir işaret üzerinde anlaştıktan sonra Hekla kapüşonunu yukarı çekti ve hanın arka yolundan geri çekilmek üzere döndü.

"Hekla," dedi Eyvind. Adında bir ağırlık vardı. Sanki binlerce şey söylemek ister gibiydi. Ama tek söylediği, "Geri döndüğüne sevindim," oldu.

Hekla başını salladı ve yoluna devam etti.

ON DOKUZ

Güneş çok geçmeden battı ama ayların doğması gereken yerde karanlıktan başka bir şey yoktu. Çifte siyah ay, kardeş ayların döngüleri tam olarak aynı hizaya geldiğinde ancak on yılda bir gerçekleşen nadir bir fenomendi. Sanki büyük bir tanrının gözleri bu dünyaya kapanmış gibi, gökyüzünde kardeşlerden en az birini görmemek doğal gelmiyordu.

Hekla'nın bacakları set duvarının kenarından sarkıyor, sırtı bir parmaklığa dayanıyordu. Duvarın yüz adım ötesindeki orman temizlenmişti ve havayı keskin bir çam kokusu dolduruyordu. Duvarın ötesinde, yakacak odun olmak için sıralarını bekleyen kütükler ve kesilmiş ağaçlardan oluşan bir mezarlık uzanıyordu.

Istré'nin savunma duvarları iyi inşa edilmişti. Tahta kazıklar saldırganları kazığa oturtmak için dışarı doğru çıkıntı yapıyor, ahşap duvarlara düzenli aralıklarla ok yarıkları oyuluyor ve kasabanın her köşesine gözetleme kuleleri yerleştiriliyordu. Tüm standartlara göre Istré iyi tahkim edilmişti. Sise karşı pek işe yaramazdı.

Eyvind'in en güvendiği adamlarından beşi sur boyunca dağılmış, beşi de hanın avlusunda tahliye için erzak topluyordu. Kısa bir süre önce Hekla, Gunnar'ı iki elinde birer kovayla kasaba meydanında görmüştü. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu ama Istré'nin kasaba meydanında alçak, ritmik davul sesleri başladığında Hekla'nın kasları yine de gerildi.

"Bu gece, eski tanrıları onurlandırıyoruz!" Loftur davulların üzerinde böğürdü. "Bu gece, on yedi yıllık ihmalin kefareтини ödeyeceğiz!"

Hekla, Loftur'un bu konudaki kararlılığı karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.
hile.

Meydana kocaman tahta tabaklar getirildi. Taze kesilmiş bir öküzün parçaları. Arkalarında savaşçılar En Kısa Gün için ayrılmış içki fiçilerini yuvarlıyorlardı. Eyvind Hekla'ya her hanenin en iyi silahlarını temin etmesinin emredildiğini söylemişti; bu gece her biri Sunnvald'a et, içki ve silah sunacaktı.

Hekla dirseklerini dizlerine dayadı ve cesaret edebildiği kadar öne eğildi. Istré'nin evlerinin çatılarının üzerinden, en iyi kıyafetlerini giymiş kadın ve erkekleri izledi. Kızlar ve kadınlar sonbahar otlarından taşlar takarken, erkekler saçlarını düzeltmek için don yağı taramışlardı.

Bir zamanlar ela çıtaların savaş meydanını belirlediği yerde şimdi devasa bir şenlik ateşi kara gökyüzüne kıvılcımlar saçıyordu. Loftur ve Konal, garip görünümlü cüppeler giymiş ve Istré'nin kadın ve erkekleri önlerinde sıraya girmiş halde ateşin önünde duruyordu. Konal elinde küçük bir kâse tutuyor ve bir kadının alnına kül gibi görünen bir şey sürüyordu. Kadın kemerinden bir silah çıkardı ve başını alevlere doğru eğerken avuçlarının arasına koydu. Bıçak daha sonra şenlik ateşine atıldı, hemen ardından bir öküz kesildi ve bir fincan bal likörü içildi.

Hekla bu döngünün defalarca tekrarlanmasını izledi. Bu korkunç bir erzak israfıydı ve kandırıldıklarını anladıklarında hissedecekleri suçluluk duygusu için bu insanlara acıyordu. Hava kısa sürede yanık et kokusuyla doldu, davul sesleri ve kahkahalar giderek daha da yükseldi. Hekla ayağa kalktı ve Istré'den yüz adım ötedeki karanlık ormanı incelemek için döndü.

Tamamen hareketsizdi.

Zaman akıp gidiyor, aşağıdaki şölen daha da gürültülü bir hal alıyordu. Hekla en güneydeki gözetleme kulesinde Sigrún'la göz göze geldi ve midesindeki düğümler gevşedi.

Sabır, Sigrún'un bakışları onu teşvik ediyor gibiydi.

Hekla başını onaylarcasına eğdi ve gökyüzüne baktı. Kardeş aylar olmadan, Hekla zamanı değerlendirmekte zorlanıyordu. Kesinlikle gece yarısına yaklaşıyordu.

Ilık bir esinti saçlarını karıştırdı ve Hekla'nın ensesine bir karıncalanma gönderdi. Yanmış etin keskin kokusu ağır ve keskindi ama hemen altında hafif bir toprak çürümesi izi vardı. Omurgası dikleşti ve yavaşça ayağa kalktı. Duvarın sivriltilmiş kargılarını kavrayan Hekla karanlık ormana baktı, kulakları herhangi bir işaret için-

Şurada.

Eğer onu aramasaydı, belki de gözden kaçıracaktı. Ama Hekla'nın ayaklarının altındaki ahşap kirişlerde titreşen alçak zonklama, omurgasına doğru bir ürperti gönderdi. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve üç keskin ısıklık sesi çıkardı.

Kulakları davul sesleri ve kahkahalar yüzünden gerilmişti ama cevap olarak gelen keskin ısıkları yakaladı ve altısını da onaylayana kadar saydı. Güzel. Hekla sırtına bağladığı meşaleleri çözdü. Kaba ahşap sapı elinde garip hissettirdi. Deri kaplı kabzalara çok alışkındı ama sis söz konusu olduğunda, bu gece sahip oldukları tek koruma ateşti.

Çömelerek cebinden bir ateş taşı çıkardı. Birkaç hızlı vuruşla ilk meşaleyi yaktı. İkinci meşaleyi birincisine dokundurdu ve Istré'yi çevreleyen ormana ışık saçmak için onları yükseğe kaldırdı.

Gözlerini karanlıktan başka bir şey karşılamadı.

Yine de Hekla sisin yaklaştığını kendi kalp atışları gibi hissedebiliyordu; açlığını iliklerine kadar hissedebiliyordu. Bu gece ölümlüler ziyafet çekiyordu ve o da tıka basa doyacaktı. Ormanın içinde hâlâ uzakta olsa da kalp atışları güçlendi. Hekla tehlikede olan her şeyi düşünürken boğazındaki safra yükseldi. Başarısız olursa, kendisi ve tüm Istré ölümden daha kötü bir kaderle yüzleşecekti.

"Sis!" diye bağırdı biri ve Hekla, eğlenenlerden en azından birinin ayaklarının altındaki garip zonklamayı fark edecek kadar akli başında olmasıyla rahatladı.

"Acele edin!" diye bağırdı Loftur. "Hepiniz ortaya çıkın ve adaklarınızı sunun! Hepsi ateşe atılmalı!"

Hekla omzunun üzerinden baktı ve ortaya çıkan manzarayı inceledi. Kuyruk kırılmıştı, erkekler ve kadınlar şenlik ateşine koşuyor, silahlarını tören yapmadan fırlatıyorlardı. İnce Alf, öküz porsiyonlarından oluşan devasa tabağı kaptığı gibi alevlerin içine fırlattı. Etin yarısı toprak yola sıçradı, tabak ateşin içinden kayarak karşı taraftaki bir kadına çarptı. Bir çift genç savaşçı bal likörü fiçilerini çılgınca alevlerin içine yuvarladı.

Ve tüm bunların üzerinde, Loftur'un çılgınca bağıışı: "Adaklarımızı kabul et, ey kudretli sis! Söz verdiğin gibi akrabalarımızı iyileştir-"

"Sis mi?" diye böğürdü zırhçı. "Bu adaklar *Sunnvald için*-" "İsteddiğini yaptım, sis c a n a v a r ı ! " diye bağırdı Loftur. "Şimdi sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmelisin!"

Şenlik ateşinin sıcaklığı ve basıncı altında bal likörü fiçileri patladı ve Istré'nin meydanında kaos patlak verdi. Loftur'un ihanetiyle ilgili suçlamalar ve paniğe kapılmış çığlıklar havayı doldurdu. Hekla Loftur'u lanetledi. Istré halkını da uyarısını duymadıkları için lanetledi. Eğer dinlemiş olsalardı bu önlenebilirdi.

Şimdi böyle acı düşünceler için uygun bir zaman değildi. Hekla meydana doğru endişeli bir bakış daha attı ve Eyvind'in gülünç kırmızı pelerini gördüğünde nefes verdi ve görevine geri döndü.

Ormandan sızan ilk beyaz lekeler Hekla'nın nabzını hızlandırdı. Meşalelerini daha sıkı kavradı ve nefeslerini saydı. Sis hızla kalınlaştı, uzaktaki kalp atışlarına uygun olarak dalgalandı.

Bekle, dedi Hekla kendi kendine, kaçma dürtüsüne karşı savaşıyor. O kaos dünyasını, duyularına nüfuz eden sis hissini unutamazdı... "Sis!" diye bağırdı

Loftur çaresizlikle. "Ben yapacağımı yaptım istemiştin! Ziyafetini ben verdim, şimdi söz verdiğin gibi yapmalısın!"

Hekla'nın çenesi giderek artan acıma duygusuna karşı kaydı.

"Akrabalarımı iyileştirmelisin!" Loftur'un sesi kesildi ve Hekla onun sonunda sisin oyununa geldiğini, Istré'nin tamamını bir tepside sunduğunu anladığını tahmin etti.

Köylüler kasaba merkezinde çılgınlık atıyordu ama Eyvind'in sesi hepsinin üzerinde net bir şekilde çınlıyordu. "Istré sakinleri! Eğer yaşamak istiyorsanız, dinlemelisiniz!" Meydandaki çılgınlık bir nebze olsun azaldı. "Hungry Blade'in arkasındaki avluda, Kopa'ya doğru yola çıkan on sekiz arabamız var. Her biriniz aceleyle beni takip etmelisiniz. Herkese yetecek kadar yer var, ancak herhangi bir itiş kakış görürsem -biri yumruğunu kaldırırsa- adamlarım sizi zapt eder ve geride kalırsınız."

O anda Eyvind'in sesi babasının sevgisini kazanmak için çırpınan bir kontun oğlundan çok gerçek bir lidere benziyordu. İhanetinin acısına rağmen, Hekla'nın göğsünde gurur parıldıyordu. Eyvind doğru olduğunu bildiği şey için bir duruş sergilemişti ve bu sayede yüzlerce hayat kurtulacaktı.

Sesler hızla azaldı ve Hekla biraz daha rahat nefes alabildi. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu.

"Ya benim akrabalarım!" Loftur alev alev yanan ateşin önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. "Verdiğin söz ne olacak, sis?"

"Gelin, Tüm Bilgeler!" diye bağırdı Konal. "Ayinleri gerçekleştirdik. Yapılacak başka bir şey yok."

"Ama *akrabalarım*, Konal!"

"Eğer ölürsen onlara yardım edemezsin, Loftur. Aklını başına topla da arabalara gidelim."

Sis şimdi surlardaki boşluklardan kayıyordu. Hekla onun tereddüt ettiğini hissetti. Bir dal ileri doğru kayd ve bir hamleyle onu geri püskürttü.

meşale. Sis öfkeyle tısladı ama onun buna değmeyeceğine karar verdiği anı hissetti.

Sis yarıldı ve ileri doğru yükselerek onu her taraftan kuşattı. Kalbi sıkışan Hekla, güvende olmak için tepesindeki yıldızlarla dolu gökyüzünün küçük bir bölümüne baktı. Sis etrafını sararak azgın bir nehir gibi Istré'nin sokaklarına doğru akarken, Eyvind'in tahliyesinin hızlı ve etkili olması için sessiz bir dua etti.

Hekla sakın kalmak için hızlı kalp atışlarını saydı ve Sigrún ile Eyvind'in adamlarının da aynı şeyi yapmasını umdu. Yavaş yavaş sis inceldi ve sonuncusu da kasabanın içine doğru çalkalandığında Hekla sonunda nefes alabileceğini hissetti.

Meşaleleri metal eline geçirdi, sonra sol elinin titreyen parmaklarını dudaklarına götürerek iki keskin ısıklık çaldı.

Hekla duvardan aşağı sıçradı, ağırlığını emen dizleri neredeyse bükülüyordu. Hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladı ve sisin arkasında güvenli bir mesafe bıraktı. İşaretine cevap olarak dört ısıklık sesi duyuldu, ardından beşincisi geldi ama altıncısı gelmedi. Hekla kaşlarını çatı, içini bir endişe kapladı.

Ama bunun üzerinde durmasına izin veremezdi. Istré'nin şehir meydanını işaretleyen V şeklindeki sütunlar görüldüğünde, Hekla Gunnar'ın meşalesini yere serptikleri çam reçinesine dokundurduğunu hayal etti. Zihninin gözünde alevlerin gökyüzüne doğru patladığını, zift izi boyunca ilerlediğini ve sis ile arabalar arasında ateşli bir bariyer oluşturduğunu gördü.

Sanki bir işaretmiş gibi, sisin öfkesi havayı sarstı. Kavurucu çitine mi ulaşmıştı? Kendini kapana mı kısılmış bulmuştu?

Hekla Istré'nin ana yolunda koşarak ilerledi ve alev duvarının önünde durdu. Duvarın ötesindeki sis, bir insanın boyu kadar yüksek alevlerden oluşan kesintisiz bir hapishaneye hapsolmuş, kaynayan bir fırtına bulutu gibi görünüyordu. Kendine bu zafer anını bahşetti ama sis onun varlığını hissetmiş gibiydi ve ona doğru döndü.

Bir çığlık atarak ileri atıldı. Ama ateş hattıyla karşılaştığında, sis geri çekildi.

Hekla bunu görmezden gelerek bir su varilinin arkasına sakladığı uzun yayını çıkardı. Çevresindeki hareket Sigrún'un gelişini işaret ediyordu.

Planlama seansları sırasında Sigrún görevin bu kısmını tamamlayabileceğine dair güvence vermişti. Ama Hekla ayaklarının sendelemesini izledikçe -Sigrún'un gözlerindeki saf, dizginlenemez korkuyu gördükçe- içine şüphe düştü. Sigrún'un boynu ve kafa derisi boyunca uzanan parlak yara izleri parlıyordu

Ateş ışığında turuncu bir renk alıyor, yakasının altında kayboluyor ve sol kolunun manşetinden çıkarak elinin tamamını kaplıyordu. Sigrún birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca yaralarından hiç bahsetmemiştir. Ama alevlere verdiği tepki Hekla'nın uzun zamandır süregelen şüphesini doğrulamıştı; yaralar ateşten kaynaklanmıştı.

"Yapabilir misin?" Hekla içten içe kendine lanet ederek sordu. Ama protez eliyle Hekla yayı hiçbir zaman düzgün bir şekilde kavrayamamıştı ve Gunnar'ın okçuluk becerilerini Rey bir keresinde "sarhoş bir çocuğunkinden daha kötü" olarak değerlendirmişti.

Sigrún yutkundu. Dönüp Hekla'nın bakışlarıyla karşılaştı, gözleri kararlılıkla sertleşmişti. Sigrún başını salladı, yayı ve ok sadağını Hekla'dan aldı.

"Beş dakikamız ya var ya yok," diye homurdandı Gunnar, peşinde Eyvind'in dört adamıyla gölgelerin arasından koşarak. Sigrún'un ayaklarının dibine kalın, parlak ve son derece yanıcı ziftle dolu bir kova koydu.

"Diğer fiçılar?" diye sordu Hekla.

"Sütunların arasında saklı," diye yanıtladı Gunnar.

Bakışları alev ve duman sellerinden yükselen V şeklindeki sütunlara takıldı. Yanıcı çam ziftinden yapılmış on varil, sisin hapsediği ateş çemberinin içine yerleştirilmişti. İyi yerleştirilmiş tek bir okla tüm meydan alevler içinde kalacaktı.

"Güzel," dedi.

Ama Hekla havanın aniden değiştiğini, kalp atışlarının toprağın altına gömülmüş gibi derinleştiğini hissetti. Omurgasından aşağı uğursuz bir karıncalanma indi. Sis hâlâ ateşli hapisanesinde sıkışıp kalmıştı ama az önce bir şey olduğundan emindi.

"Beş dakikadan az vaktimiz kalmış olabilir," dedi Hekla, sol eli kılıcının kabzasını bulurken.

Sigrún bir oku zifte batırdı, sonra yakmak için dikkatle alev duvarına doğru ilerledi. Sis kabardı ve meydanın etrafında dalgalandı, acımasız bir odaklanmayla sınırlarını test etti. Alevlerde bir boşluk olduğu anda sis bunu hissedecekti.

Sigrún bir santim daha ilerledi ama elinin titrediğini fark etmemek imkânsızdı. Hava yanmış öküz etinin keskin kokusuyla birlikte duman ve tozla kaplıydı. Hekla kısmen kokuyu bastırmak, kısmen de Sigrún'a acele etmesi için bağırıktan kendini alıkoymak için dirseğini ağzına götürdü.

Depo duvarlarının hemen ötesinden alçak, derin bir homurtu geldi ve Hekla aniden o garip değişimin ne olduğunu anladı: Sis ölümsüzleri çağırmıştı. Sigrún oku yerleştirip kürsüye nişan alırken nefesini tuttu. Yayın kirişi şıngırdadı, alev alev yanan ok havada yükseldi. Ancak Hekla okun kürsünün hemen yanına düşeceğini görünce nefesinin altından küfretti.

Sis, Hekla'nın tedirgin edici bir kahkaha olarak algıladığı bir sesle çınladı ama solundan gelen bir hırıltı onu döndürdü.

Tozun ve dumanın arasından bir çift kırmızı göz parlıyordu. Dönmüş bir kurt sinsice ilerliyordu ve Eyvind'in adamları onu ilk gördüklerinde nefesleri kesildi. Canavarın kürkü keçeleşmiş ve yırtılmıştı, çok geniş ağzından sıra sıra parlayan dişleri görünüyordu.

"Sigrún'un kanadını koruyacağız," diye havladı Hekla. "Ve unutmayın, onların kellelerini almalısınız." Kılıcını ve pençelerini kınından çıkaran Hekla'nın dudaklarına acımasız bir gülümseme yayıldı. Sisin içinde, kendi elementinin dışındaydı. Ama bu düşmanlar çeliğe yenik düşecekti.

İlkinin arkasında, daha geniş ve çok daha yukarıda ikinci bir çift göz belirlediğinde küçük grupları yerlerini korudu. Devasa bir Dönmüş ayı, yanlış açılarda kıvrılan uzun bacakları üzerinde sisin içinden çıktı. Hançer büyüklüğündeki pençeleri toprak yolu oyarken, uzun dişlerinden sıvı damlıyordu.

Dumanın içinden çıkan üçüncü Dönüşmüş yaratık, boğazına demir bir tasma geçirilmiş bir adamdı. Onu hemen Hagensson'un ahırında zincirlenmiş olan draugur adamlarının en büyüğü olarak tanıdı. Hekla zincirlerini draugurun kendisinin mi kırdığını yoksa sisin bu görevi tamamlaması için Dönüşmüş yaratıklarından birini mi gönderdiğini bilmiyordu ama bunun önemli olmadığına karar verdi.

"Ölümlüler!" diye tısladı sis draugurun ağzından. "Parlak hapishanemiz bizi uzun süre hapsedemeyecek!"

Daha fazla Dönüşmüş yaratık dumanın içinden süzüldü - kurtlar, ayılar ve zincirleri arkalarında sürüklenen daha fazla özgür draugur. Parçalanmış kanatları ve uzamış pençeleriyle kuzgunlar ortaya çıktı, ardından hançer gibi keskin boynuzlarıyla vampir geyikler, yırtık ve keçeleşmiş kürkleriyle buz tilkileri, üç uçlu pençeleriyle orman gezginleri...

Hekla'nın nabızı hızlandı ama dudaklarında bir gülümseme oluştu. "İyi bir meydan okumayı her zaman sevmişimdir," diye mırıldandı sisin avatarına, kılıfını açarak

pençeleri. Sesini alçaltarak etrafındaki savaşçılara mırıldandı: "Kimse bizi geçemez. Tek şansımız Sigrún'un o varilleri ateşe vermesi."

Onlar da onaylarcasına homurdandılar.

Sürünün önündeki Dönmüş kurt öne doğru sıçradı ve üzerlerine kaos çöktü.

YİRMİ

Bu imkânsız görevi planlamak ve yönetmek Hekla'yı rahatının ötesine itmişti, ancak dünyası kargaşaya sürüklendiğinde belirsizliği bir anda yok oldu. Dönüşmüş yaratıklar Istré'de sinsice dolaşırken, Hekla kendini içgüdülerine kaptırmış, soğuk çelikten ve acımasız şiddetten bir yaratığa dönüşmüştü. Savaşta, düşünmek için zaman yoktu, duygulara zaman yoktu. Sadece bu Dönüştürülmüş yaratıkların kokuşmuş siyah kanını dökme ihtiyacı vardı.

Ayrıca damarlarında gururun kusursuz tınısı da vardı. Ölüm dağıtmakta usta olan Hekla, bir zamanlar olduğu çaresiz kadından çok uzaklara gelmişti. Savaş alanında, yapmak için doğduğu şeyi yapıyordu.

Hekla, hayattaki amacını keşfetmesine yardım ettiği için Rothna'ya teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa eski kocası Hekla'ya ilk acımasızlık derslerini vermişti. Ama onun vahşiliği kocasınıninkiyle aynı değildi. Kendini daha büyük, daha güçlü hissetmek için savaşıyordu. Bunu yapamayanlar için savaştı. Bir zamanlar olduğu kız için.

Sol elindeki ölümcül uzun kılıç, düşmanlarının geldiğini gördüğü bir kılıçtı. Ama sağ elindeki beş kıvrımlı çelik pençe onların felaketi idi. Uzun kılıcının gösterişli kavisleriyle düşmanlarının gözlerini kamaştırırken, protez pençelerinin acımasız darbeleriyle ölüm saçıyordu. Hekla'ya göre bu şiirsel bir şeydi; zayıflık olarak görülebilecek bir şeyi en büyük silahına dönüştürmüştü.

Savaşın ortasında, Hekla onu tehlikeden uzak tutmak için aklından çok kalbine, göğsünün derinliklerindeki o bilme hissine güveniyordu. Bir el boyu uzunluğundaki dişlerden dans ederek kaçtı, kesici pençelerin ve hırlayan ağızların altından eğildi ve Gunnar'a saldıran bir kurdun boynunu kesti. Bu sırada Hekla savaşın gürültüsü arasında Sigrún'un başarıyı işaret eden tiz ıslığını dinledi. Ama dünyası bir şiddet fırtınasına dönüşürken, zaman da kayganlaştı.

Hekla görüş alanının kenarından birkaç Dönüşmüş canavarın sinsice uzaklaştığını fark etti. Pençelerini bir Dönmüş ayının böğrüne geçirirken, araştırmak için yer değiştirdi. Ve bir grimwolf kendini alevli bariyerin üzerine bıraktığında, boğazından bir çığlık koptu.

"Hayır!"

Hekla ayağının üzerinde dönerek kurda doğru hücum etti. Alevler hemen tekleyerek duvarda bir boşluk yarattı. Ama kurdun kürkü alev aldığı anda, sisin içeri süzülmesini engellemeye yetti. Hekla kurdun üzerine düşerek onu kuyruğundan tutup ateşten uzaklaştırdı ve kılıcını acımasızca savurarak hayvanın başını kesti.

Ateş, az önce gaddar kurdun yattığı topraktaki yanıcı reçine lekesi üzerinde tekrar titreşti. Ama duraklaması için zaman yoktu. Alevlerin üzerine uzanmış olan insan draugur'u gördüğünde dehşete kapıldı. Çığlıkları kulak tırmalayıcı bir tona ulaştığında, Hekla bir sonraki hamlesini yaptı. Zavallı kadının acısına son verdiğinde, bir vampir geyik hattın ilerisinde kendini yere bırakmıştı. Vampir geyiğin tüylerini kaplayan alevler püskürmeye başladığında sis yaratığa doğru savruldu. Hekla tüm gücüyle geyiğin bacağını yakaladı ama geyik bir santim bile kıpırdamadı. Ateş çemberinin ilerisinde başka yaratıklar da kendilerini yere bırakıyordu,

alevleri boğuyordu.

Çaresizlik içini burktu ama Hekla pes etmedi ve vücut ağırlığının tüm gücünü kullanarak geyiği bir santim daha havaya kaldırdı.

"Gördün mü kurnaz ölümlü?" diye kına yakındaki bir insan draugurun içinden yakardı sis. "Bizi yenemezsin."

Kalbi çılgınca çarpan Hekla'nın daha önce hissettiği huzur artık hiçbir yerde yoktu. Bırakın yere yatan diğer yaratıklara ulaşmayı, bu devasa geyiği bile zamanında hareket ettiremiyordu. Yakında ateş duvarında bir boşluk oluşacak ve sisi sona erdirmeye şansları ortadan kalkacaktı. Keşke Sigrún o varilleri daha önce ateşe verebilseydi... Ama omzunun üzerinden bir bakış Hekla'nın midesini bulandırdı. Bir yağmur varilinin üzerine tünemiş olan Sigrún görevinden uzaklaşmış, Dönüşmüş yaratıklara ok üstüne ok atıyordu; Gunnar ve diğer savaşçıları geçmişlerdi ve şimdi ona doğru yaklaşıyorlardı.

Hekla sisle yüzleşmek için döndü. Belki de bu, ölümün onu sonunda ele geçireceği andı. Eğer öyleyse, elinde çelikle ve Istré halkını korumak için elinden geleni yaptığının bilinciyle gidecekti.

Güvenli. Şimdiye kadar Kopa'ya giden yolda kilometrelerce ilerlemiş olmalıydılar. Hekla, sisin bu gecede bile gidemeyeceği kadar uzakta olduğuna dair umudunu koruyordu.

"Hekla!" Bağırış arkasından geldi ama gözlerini görevinden ayıramadı. Hekla bir kükremeye ağırlığının tüm gücüyle çekerek vampir geyiği bir santim daha kımıldattı.

"Gücünün tadına baktık," diye homurdandı sis bir draugur aracılığıyla, "ve seni saflarımızda istiyoruz. İpliklerini koparacak ve onları kendi irademiz doğrultusunda döveceğiz."

Bu düşünce Hekla'nın içini bulandırdı. Vampir geyiğin cesedini kaplayan alevler neredeyse tamamen sönmüştü. Bir sis filizi yanmış kürkü boyunca kayıyor, araştırıyor, arıyor, kayıyordu...

Aniden küçük, titrek alev şiddetli bir şekilde patladı, o kadar yüksek ve acımasızca sıcaktı ki Hekla'yı geriye doğru yayılmaya itti.

"Ashbringer," diye homurdandı sisin avatarı.

Hekla savaşçıların ileri atılıp Dönüşmüş canavarlarla çarpışmasını şaşkınlık içinde izledi. Bunların Eyvind'in maiyetinin geri kalanı, yani Istré'nin vatandaşlarını tahliye etmesi gereken savaşçılar olduğunu anlaması bir anını aldı.

Birden Eyvind'in kendisi onun yanında belirdi, adamları onun arkasından hücum ederek kılıç ve kalkanlarıyla savaşa katıldılar. Hekla onun zamanında gelişi karşısında sevincini haykıracaktı ama onu görünce nutku tutuldu. Eyvind'in ela gözleri önlerindeki alevleri yansıtıyordu.

Ve avuçlarından alev püskürerek sisin ateşten hapishanesindeki tüm boşlukları doldurdu.

YİRMİ BİR

Hekla'nın bakışları Eyvind'in avuçlarından dökülen alevlerden, artık tıkanmış olan yangın duvarındaki boşluklara kaydı. "Hakonsson," diye kekeledi. "Nasılsın sen-"

Cümlesini tamamlayamadı. Eyvind Kanlı Hakonsson Galdra'dan biriydi. Hekla daha önce büyü kullanıldığını hiç görmemişti ve bir an için tek yapabildiği şaşkınlıkla bakmak oldu. Eyvind ve Rey birbirlerini böyle mi tanıyorlardı? Bir çeşit gizli Galdra kulübü mü vardı?

Hekla'nın akli karışmıştı ama olayları toparlayacak zamanı yoktu. Yardıma en çok ihtiyaç duydukları anda gelmişti ve bunu her şekilde kabul edecekti. Dönmüş bir gaddar kurt Eyvind'in sırtına doğru hamle yaptı ve Hekla pençelerini boğazına gömüp aşağı doğru çekerek onu yere düşürdü. Döndü ve uzun kılıcını sertçe indirerek canavarın kafasını kopardı.

"Ashbringer'ı öldürün!" diye uludu sisin içindeki insanlık dışı sese sahip bir draugur.

Hekla yaratıkların dikkatinin Eyvind'e kaydığını hissetti ve öfkesi içinde alçak ve derin bir şekilde uyandı.

"Benim gözetimimde olmaz." Hekla kılıcını kaldırdı ve sırtını Eyvind'e dayadı. Eyvind'den yayılan sıcaklık havayı buhar banyosundan bile daha sıcak hale getirmişti ve Hekla'nın alnında boncuk boncuk terler şakağından aşağı süzülüyordu.

"Çok korumacısın Vaşak," dedi Eyvind, sesinde bir gülümsemeyle.

"Gücünü sakla, Tilki!" diye bağırды, gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyle savaşıarak, çünkü ölümün kapısından sadece bir kalp atışı uzaktayken bu adam elbette onunla dalga geçecekti.

Dönmüş bir ayı ileri atıldığında, Hekla çarpışmaya hazırlandı. Eyvind'i korumak zorundaydı. Ölümsüz canavarların onun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

"Kürsü, Eyvind. Kürsüyü ateşe verebilir misin?"

Ama Eyvind sadece homurdandı ve Hekla başını hafifçe çevirdiğinde, daha fazla yaratığın kendilerini yere bırakmasıyla duvarda iki yeni boşluk oluştuğunu gördü. Yeni oluşan boşlukları hızla doldururken Eyvind'in avuçlarından ikiz alev püskürdü. Görünüşe göre tüm gücünü ve

Istré'nin meydanındaki sisi kontrol altına almak için Sigrún'un o lanet olası kürsüyü ateşe vermesi gerekiyordu ve bunu *şimdi* yapmalıydı.

Hekla, Sigrún'un ilerleyişini kontrol etme riskini göze alamazdı; Dönüşmüş yaratıkların akını sonsuz görünüyordu, Hekla'nın öldürdüğü her bir yaratığın yerini iki tane daha alıyordu. Kılıcını bir vampir geyiğin boynuna gömdü. Canavarın göğsüne hızlı bir tekme atarak kılıcını serbest bıraktı ve kafası düşene kadar kesti. Göz ucuyla Eyvind'in adamlarının kalabalık bir Dönmüş grubunu bir uzun eve karşı kordon altına aldığını gördü ama o yönden gelen bir erkek çığlığı saflarının bozulduğunu gösteriyordu.

Sonunda saldırıya bir ara verildi. Sigrún yayına bir ok yerleştirmiş ve kürsüye doğru nişan almıştı ama bir gaddar kurt ayak bileklerine yapıştı. Sigrún geriye sıçradı ve yağmur varilinden aşağı düştü. Grimwolf üzerine atlarken, Hekla haykırmak için ağzını açtı ama Gunnar havaya sıçrayıp canavarın üzerine düştüğünde ağzını kapattı.

Hekla'nın solunda bir orman gezgini ilerledi ve Hekla bir an için afalladı. Kaba, kabuğa benzeyen derisi ve dala benzeyen kollarıyla orman gezgininin uç uçu pençeleri insanlık dışı bir hızla fırladı. Hekla neredeyse bir kalp atışı kadar kısa bir sürede eğildi.

"Kürsü!" diye bağırdı Eyvind'e. "Kürsüyü yak!" Hekla alçaktan tekmeledi, botu masif tahtaya çarptı. Orman gezgini yerinden bile kımıldamadı. Kafasını nasıl alabilirdi ki?

Orman gezgini tekrar savurdu ve bu sefer Hekla bir kalp atışı kadar yavaştı. Omzunda patlayan acı onu sendeleyerek geri gönderdi. Canavar peşinden fırladı. Pençesi pantolonunu parçalayıp kalçasının üst kısmındaki ete saplanırken boğazından bir çığlık koptu.

"Hekla!" diye böğürdü Eyvind ama sesi kulaklarındaki çınlamadan uzak geliyordu. Orman gezgini ilerlerken dizleri büküldü. Gözleri boş kırmızı bir pus olsa da, onlarda zafer okuduğuna yemin edebilirdi. Kalın, boğumlu kollar yukarı doğru savruldu ve Hekla o saat içinde onuncu kez ölümle karşılaşmaya hazırlandı.

Hekla'nın kulakları donuk bir gümbürtüyle çınladı, orman gezgininin gülümsemesi düşerken kafası karıştı. Siyah kan yapışkan bir özsu gibi sızarak gövdesinden aşağı damlıyordu. Parıldayan bir balta havada süzüldü ve orman gezgininin boynunun derinliklerine saplandı. Canavar döndü ama artık çok geçti. Üçüncü bir balta darbesiyle orman gezgininin kafası koptu. Başsız gövdesinden çürümüş siyah kan fişkırıyordu ama bu Hekla'nın gördüğü en güzel manzaraydı. Thrand'ın mavi gözleriyle karşılaştı ve gözlerindeki parıltıyı takdir etti.

İçindeki delilik. Savaşçının bir zamanlar pırıl pırıl parlayan zırhı şimdi kül ve kanla kaplanmıştı. Onu ayağa kaldırırken gülümsedi.

"Sonunda zırhına biraz çizik atabildin mi Uzun Kılıç?"

"Evet."

"Yaralı mı?" diye homurdandı Eyvind.

Hekla Eyvind'e "Sadece bir sıyrık," diye güvence verdi ama kaşlarını çatı. Geniş bir duruşla avuçlarından fişkıran güce karşı koyuyor gibiydi. Uzuvarları eforla titriyor ve is lekeli yüzünde ter damlaları yollar açıyordu. Eyvind'in bu şekilde uzun süre devam edemeyeceği açıktı.

Dönüşmüşlerden daha fazlası Eyvind'e saldırdı ve Hekla ile Thrand onları kesmek için birlikte çalıştı. Dönmüşler birbiri ardına düşüyor, ama daha fazlası da ileri atılıyordu. Saldırıları daha da çılgınlaştı, savuşturmaları daha da yavaşladı ve Hekla savaş heyecanının azaldığını fark edince telaşlandı.

Bu şekilde devam edemezlerdi. Eyvind artık ateşte sayamayacağı kadar çok boşluğu kapatmıştı ve meydanın Sigrún'a ait köşesini kaos kaplamıştı. Sis alevli sınırlarından çıktığı anda hepsi tükenecek ve Dönüşeceklerdi. Savaşın gidişatını değiştirmeleri gerekiyordu; başka bir şey denemeleri gerekiyordu.

"Gördün mü ölümlü?" diye kıkırdadı sis yakındaki bir draugurun içinden. "Bu kaçınılmaz. Kaderimizde var. Başladığımız şeyi bitireceğiz. Sen bize ait *olacaksın*."

Hekla, sisin dikkatini dağıtmasına izin vermeyerek bir grimwolf'un boğazını kesti. Keskin siyah kan pençelerinden aşağı süzöldü ve metal kolunu kapladı. Ama sisin alaycı sözleri bir fikir uyandırdı. Küstahtı. Neredeyse kesinlikle deliydi.

Ama hiç kimse ona aklı başında dememişti.

"Hakonsson'un arkasını kolla," diye homurdandı Thrand'a, kılıcını bir grimwolf'a saplarken. "Beni ringe alın," diye bağırdı Eyvind'e. "Sisin dikkati dağıldığı anda geri çekilme emri ver. Ve onlar gittikten sonra Eyvind, büyüünün tüm gücünü kürsüye aktarmalısın."

"Hekla, hayır-"

"Bu lanet olası sisi buharlaştırmaya hazır on fiç i zift var. Kürsü yakalandığı anda dönüp kaçacaksın Eyvind. Bana söz ver."

"Hayır," diye homurdandı Eyvind. "Öleceksin."

İçinden ani bir şefkat dalgası geçti ve Hekla gülümsemekten kendini alamadı. "Benim için endişelenme, Foxie. Ne de olsa vaşak bir kedi."

Onun etrafından dolanarak avuçlarından yükselen cehennemın altında eğildi. "Yani dokuz canımız var."

"Sen-"

"Ateşine ara versen de vermesen de o ringe atlayacağım Hakonsson. Sisle yüzleşmeden önce kömürleşmemeyi tercih ederim ama bu senin seçimin!"

Eyvind'den öfkeli, çaresiz kelimeler döküldü. "Seni çıldırtıcı, inatçı, mantıksız kadın-"

Sıcak ve sert bir öpücükle onun sözünü kesti. Hekla adamlarının onu görmesini umursamadı. Ne düşünebilecekleri umurunda değildi. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre için, o nehir kıyısına geri dönmüş, yıllar sonra ilk kez kendini bir erkeğe açmıştı. Ve bu öpücükle, adamın her şeyi görmesine izin verdi - bir zamanlar olduğu kızı, bu sert savaşçının içinde hala derinlerde yaşayan kızı. Sadece bir geceliğine de olsa ortaya çıkan kızı.

Hekla geri çekilmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı sadece Eyvind'in duyması için, "bana kim olduğumu hatırlattığın için." Şimdi öfkeden, korkudan ve çaresizlikten çılgına dönmüş o ela gözlerle bakmasına izin verdi.

Ve sonra alev duvarına doğru döndü, derin bir nefes alırken zaman yavaşlıyordu. Ve şüphe içine girmeden, Hekla kendini cehennemın içine fırlattı. Bir kalp atışı bile kalmadan Eyvind'in ateşi söndü ve alev duvarında bir boşluk oluştu. Ayaklarının ucuna basarak yere indi ve omzunun üzerinden baktı. Dudaklarından inanılması güç bir kakhaha döküldü. Eyvind ateşli jetlerini yeniden ateşlemiş ve onu sisin alevli hapishanesinin içine hapsetmişti.

Hekla ayağa kalktı ve çalkalanan, dalgalanan beyaz kütleye doğru döndü.

Gülümsedi. Ona bir öpücük kondurdu. "Merhaba, dúlla. Beni mi istiyorsun? İşte buradayım.

Ben."

Hava sisin öfkesiyle çalkalanıyor, duman ve keskin kokular Kömürleşmiş cesetler ciğerlerini boğuyordu. Alev duvarının ötesinde bir tür kargaşa vardı ama Hekla gözlerini sisten ayırmaya cesaret edemedi.

"Seni işgüzar ölümlü!" diye öfkелendi sis, draugurunun içinden. "Seni tüketeceğiz!"

"Mmm hmm. Bunu zaten söylemiştin."

Sis bir öfke fırtınasına dönüşerek Hekla'nın bir adım geri çekilmesine neden oldu. Yine de dikkatinin üzerinde olduğunu hissetti ve bunun Eyvind'in varilleri ateşe vermesine yetecek kadar dikkat dağıtıcı olmasını umdu. Duvarın kavurucu sıcaklığı

Sırtındaki alevler daha fazla geri çekilmesini engelledi. Sis neşeyle dalgalanarak ona doğru ilerliyordu.

İşte bu kadar.

"Yere yat!" diye bağırdı, katı bir kütlenin Hekla'ya çarpmasından bir an önce.

Karanlık onu yuttu. Ve dünya patladı.

YİRMİ İKİ

Gök gürültüsü yavaş yavaş yükselen bir dalga değil, ani bir güçle üzerine çöken bir yıkımdı. Çarpmanın etkisiyle yer sarsıldı, hava binlerce güneşin sıcaklığı gibi kavruldu. O kadar sıcaktı ki Hekla eriyeceğini düşündü.

Karanlığın ötesinden bir ıstırap çığlığı geldi. Sis in havadaki ağır varlığı parçalandı, her geçen saniye azaldı...

Hekla da bir çığlık attı, sanki bir ateş dağının kalın turuncu can suyuyla yıkanmış gibi cızırdıyordu. Kıvrınarak tanrılara kendisine ölüm merhametini bahşetmeleri için yalvardı. Damarlarındaki kan kaynarken, soluduğu hava ciğerlerini yakıyordu. Her işkence dolu kalp atışı bir sonrakine karışıyor, Hekla'nın derisini pençeleyerek çıkarma isteği uyandırıyor. Ama sonra ısı biraz azaldı, sadece bir dokunuş, sonra biraz daha az. Ve sonra tam üzerine yuvarlanarak onu karanlıkta soluk soluğa bıraktı.

Ölmüş müydü? Bu gece gökyüzünün karanlığı mıydı? Atalarının arasındaki son dinlenme yerine kadar Ana Yıldız'ı takip edecek miydi?

Ama sonra üzerinde bir şey hareket etti. *Biri* hareket etti.

Ve Hekla aniden, boğucu karanlığın ne olduğunu ya da *kim* olduğunu anladı. Tanrıların lanetlediği Eyvind Hakonsson kendini onun üzerine atmıştı. Bir şekilde onun çıtır çıtır kızarmasını engellemişti.

"Eyvind?" Nefes nefese kalmış, onu nazikçe üzerinden kaldırıp sırt üstü yatırmıştı.

Adamın alçak sesle inlemesi onu rahatlattı. Tanrılara şükürler olsun ki hayattaydı. Ama nasıl? Kürsüde, sütunlarda, meydanı çevreleyen çim çatılarda, etraflarında alevler yükseliyordu. Hekla anlamaya çalışırken bakışları onun üzerinde dolaştı. Saçları yanmıştı ve güzel yüzünde yanmış deri parçaları vardı ama o çok nefret ettiği kırmızı pelerine hiç dokunulmamıştı.

"Seni aptal herif," diye boğuk bir ses çıkardı, elleriyle adamın yüzündeki yanmış saç tutamını düzeltirken bile. "Güzelim saçlarını yakmışsın." Dehşet içinde gözlerinde yaşlar birikti.

Eyvind'in yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Tekrar uzayacak."

"Onu öremeyeceksin!"

Eli sol kolu boyunca güven verici bir şekilde okşadı. "O zaman yapmayacağım."

"Ama hepsi farklı uzunlukta! Aptal gibi görüneceksin." Hekla yanağından bir damla gözyaşı silerken utançtan yanıyordu.

Eyvind gülümsemeye karşı verdiği savaşı kaybediyordu. "O zaman hepsini tıraş ederim. Belki de kafatasımı dövmelerle süslerim. Başka bir ejderhaya ne dersin?"

Hekla'nın çatık kaşları taşı paramparça edebilirdi. "Seni lanet olası altın çocuk, gidip hayatını böyle riske atman gerekiyordu!"

"Evet, ama yaptım."

Sol eliyle onun göğsüne vurdu. "Hayır, yapmadın!"

Eyvind kızın bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. O kadar yakındılar ki neredeyse burunları birbirine değecekti. "Evet," diye fısıldadı Eyvind, "yaptım."

Hekla düşünmenin ötesindeydi; aklın ve mantığın ötesinde. İçgüduları onu ele geçirdi ve dudaklarını Eyvind'in dudaklarına indirdi. Birbirlerine bu kadar mükemmel bir şekilde uymalarından zevk aldı. Hayatta kalmaları Silla'nın tanrılardan aldığı işaretlerden biri gibiydi. Bu öpücük önceden belirlenmişti. Kaderde vardı. İselgur'un en yüksek güçleri tarafından desteklenmişti.

Etraflarını alevler sarmış, köyün tamamı yanmaya başlamıştı. Ama duman ve Dönüşmüş canavarların çürümeye devam eden kokusu, Hekla'nın yaralarından yayılan acı gibi kayboldu. Şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü Eyvind de onu öpüyordu; dudaklarıyla ona ne kadar değer verdiğini anlatıyordu. Onun için ne kadar korktuğunu. Hayatta kaldığı için ne kadar mutlu olduğunu. Ve karşılığında ona bu kadar inatçı olduğu için ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. Başından beri ona güvenmiş olmayı dilediğini söyledi. Daha açık olmak için nasıl çalışacağını.

Bu öpücük daha önce paylaştıklarına hiç benzemiyordu. O zamanlar Tilki ve Vaşak'tılar. Ama burada, Istré'nin alev alev yanan harabelerinin ortasında, dudakları Hekla ve Eyvind olarak buluştu ve bunda tamamen farklı bir şey vardı. Hekla'nın vücudu etraflarını saran ateşler kadar sıcaktı ve tanrılar, ama o bu adamı istiyordu, tam burada, hemen şimdi.

Kalçasını kavrayışı sert ve talepkâr bir hal aldı, göğsünün derinliklerinden alçak bir gümbürtü geliyordu ve Hekla bu konuda yalnız olmadığını görmekten memnundu. Pervasız ve muhtaç hisseden tek kişi değildi.

Eyvind geri çekildi, sadece "Tanrım, çok istedim-" diye mırıldanacak kadar uzun bir süre.

Ama düşüncesini tamamlamadı. Eli saçlarındaydı ve Hekla'nın ağzını tekrar kendi ağzına doğru çekiyordu. Hekla ona karşı eriyor, etraflarındaki şehir gibi yanıyor, kendini hemen şimdi ve burada ona vermeye hazırdı.

Gürültülü bir çatırtı havayı ikiye böldü ve birbirlerinden ayrıldılar.

"Aç Bıçak," dedi Eyvind, bakışları omzunun üzerinden bir şeye sabitlenmişti. "Yakında çökecek."

Sol dirseğine yaslanan Hekla ona bakarken göğsü kabardı, içi arzu ve ihtiyaçla parılıyordu. Ama kirişin çöküşü ihtiyacı olan hatırlatıcıydı. Bir cehennemin ortasındaydılar ve buradan çıkmaları gerekiyordu.

"Sonra," diye mırıldandı Eyvind'e -kendisine- söz vererek, bu ifadeyle ne demek istediğini açıklığa kavuşturma zahmetine girmeden.

Hekla yavaşça doğruldu, içinde bulundukları gerçeklik keskin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Istré bir şenlik ateşiydi, tüm kasaba alev alev yanıyordu. İşlerin bu noktaya nasıl geldiğini merak ederken Hekla'nın içinde korku ve keder savaşıyordu. Dönüşmüş canavarların leşleri yola saçılmıştı, bazıları etraflarındaki evler gibi için için yanıyordu. Ama bakışları Eyvind'in kırmızı pelerinine takıldı, hâlâ bozulmamış, parlak bir kırmızıydı. Hekla kaşlarını çatı.

Onun bakışlarını takip eden Eyvind, meydanı yerle bir eden patlamadan hiç etkilenmemiş olan kırmızı pelerininin eteklerini kaldırdı. "Yanmaz," dedi gururla. "Galdra Ashbringer'ları için bir güvenlik önlemi."

Bakışları onunkilere kaydı. "Baltalı Gözleri böyle mi tanıyorsun?"

Eyvind ayağa kalktı ve Hekla'ya elini uzattı. "Evet," dedi. "Rey bir yaz bize ev sahipliği yaptı ve gerisi tarih oldu. Arkadaşım diyebileceğim iyi, sağlam bir savaşçı." Bir kolunu Hekla'nın omzuna doladı ve onu Istré'nin ana caddesine doğru yönlendirdi.

"Eyvind," dedi Hekla, dönüşmüş bir gaddar kurt cesedinin etrafından dolanarak, "babam."

Omzuna dolanan kol sertleşti ve Eyvind uzun bir nefes verdi. "Bir zamanlar biri bana bazen en çok sevdiklerimizin bunu hak etmediğini söylemişti."

"O kişi bilge *birine* benziyor."

Göz ucuyla Eyvind'in dudaklarının bükülüşünü yakaladı. "Bazı durumlarda, belki. Diğer durumlarda ise, kendini feda eden bir aptal."

Hekla homurdandı. Ama başını onun omzuna yasladı ve fısıldadı: "Doğru olanı yaptın. Seçiminiz bu gece pek çok hayatı kurtardı."

Hayal görmüş olabilirdi ama Eyvind'in kaslarındaki gerginlik bir nebze olsun hafiflemiş gibiydi.

"Birçok hayat kurtardık," diye düzeltti.

Hekla ofladı. "Sanırım bu ikimizi de fedakâr aptallar yapıyor." Eyvind onun omuzlarını sıktı. "Sanırım öyle."

YİRMİ ÜÇ

Hekla, Istré'deki yıkımın boyutlarını gördükçe kol ve bacaklarının ağırlaştığını hissetti. Evlerin birbirine yakın olduğu yerlerde sıcaklık neredeyse dayanılmazdı, ateş çatıdan çatıya sıçırıyor, ahşap duvarları yiyip bitiriyordu. Kirişlerden oluşan bir iskelete dönüşen Aç Bıçak bir yığın halinde çökerken, sabah olduğunda hiçbir yapının ayakta kalmayacağı açıktı.

Şimdilik sisi yenmişlerdi ve Istré'nin halkına zarar gelmeden onları tahliye etmişlerdi. Yine de Hekla kendini başarısız hissetti. Bu insanlara yardım etmeye gelmişti, köylerini yerle bir etmeye değil. Ve kendisinin başarısız olduğu yerde daha iyi bir liderin başarılı olup olamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Sonunda Istré'nin yanan kapılarının altından geçip Kara Yol'a adım attılar. Hekla dönerek bir zamanlar Istré olan cehenneme baktı. Neyse ki kasabayı çevreleyen geniş, çorak düzlükler Istré ile çevresindeki ormanlar arasında bir bariyer oluşturuyordu ve bu çevre boyunca küçük yangınları söndüren savaşçıları gördüğünde, yangını kontrol altında tutabilmeleri için sessiz bir dua etti.

Hekla ve Eyvind yaklaşırken, küçük bir savaşçı topluluğu alkış ve tezahüratlarla patlak verdi. Hekla onların arasında Gunnar ve Sigrún'u gördü ve yanaklarını geniş bir sırıtış kapladı. Onları selamlamak için topallayarak koşmaya başladı.

Tanrılara şükürler olsun, diye imzaladı Sigrún ve neredeyse Hekla'yı kucaklayarak yere serecekti. Ama Sigrún onun şiddetli tutuşunun altında titredi ve Hekla'yı bıraktıktan sonra yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

Özür dilerim, diye imzaladı. *Yapabileceğimi sanmıştım*- Ama Sigrún'un elleri sözünü bitiremeyecek kadar titriyordu.

Hekla metal elini Sigrún'un omzuna koydu. "Üzülme," dedi Hekla, birlikte imza atarak. "Sis yok oldu, yaratıkları öldü. Şimdilik her şey bitti."

Son iki kelimeyle birlikte içini saran endişeyi görmezden gelmeye çalıştı. *Şimdilik*. Çünkü ay ışığı altında dağılan sis gibi, daha fazlası

ormanın derinliklerinde nereden geldiyse oradan oluşabilir. Hayır. Bu iş bitmemiştir. Daha yeni başladığını hissediyordu.

Ama şimdilik, Gunnar onu kaburgalarını zedeleyecek şekilde kucakladığında Hekla'nın sırtışı genişledi.

"Çok fazla," dedi saçlarına doğru, onu daha da sıkarak. "Artık kendini ölümün yoluna atmak yok. Artık kendini tehlikeye atmak yok."

Hekla onun göğsünü itti, omzundaki yara çekilirken yüzünü buruşturdu. "Sakin ol Ateş Yumruğu. Nefes alamıyorum."

Gunnar isteksizce onu serbest bıraktı, Hekla hassas omzunu ovarken mahcup görünüyordu. "Artık kendimi tehlikeye atmak yok mu? Tanrılar aşkına Gunnar, ben sütçü kız değilim. Sana ne oldu böyle?"

Gunnar'ın kara gözlerinde tuhaf, okunmaz bir ifade vardı. "Sadece seninle bir şey konuşmak istiyorum ama konuşamam." Bakışları omzunun üzerinden bir şeye kaydı. "Daha sonra. Bunu daha sonra konuşacağız."

Ve sonra Gunnar irkilmiş Eyvind'in üzerine atılarak onu kucakladı. "Onu kurtardın Hakonsson," diye hüngür hüngür ağladı Gunnar.

"Bana teşekkür etmene gerek yok savaşçı, gerçekten-"

"Evet, ama yapmalıyım!" Gunnar Eyvind'i ileri geri salladı ve Hekla kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

SAATLER SONRA, Hekla memnuniyetle iç çekti. Büyük ahşap bir küvette ıslanıyordu, sudan yükselen buhar nergis kokusunu taşıyordu. Omzundaki ve kalçasındaki yaralar temizlenmiş, karnı güveç ve ekmekle doldurulmuştu. Bu banyo, yorgunluktan yatağına yığılmadan önceki son adımdı.

Istré'nin etrafındaki son ateşler de söndürülüp grup yola çıktığında neredeyse gün ağarmak üzereydi. Öğle vakti en yakın köye varmışlardı ve Eyvind hemen liderlik rolüne geçmişti. Hekla ilk kez ona izin verdiği için mutluydu. Bir kontun oğluna yakışan buyurgan bir hareketle tüm hanı satın aldı ve hancı ile hizmetkârlarını varışlarından birkaç dakika sonra koşuşturmaya başlattı. Atları arka taraftaki ahırlara götürülürken, mürettebatın yüzlerindeki küllü silebilmeleri için leğenler getirildi. Köy

Şifacı çağırılmıştı ve bir kazan güveç kısa süre içinde ocak ateşinin üzerinde kaynamaya başladı.

Şimdi küvetin içinde keyifle uzanıyordu, metal kolu küvetin yanında yerde yatıyordu. Sıcaklık yavaş yavaş yorgun kemiklerinde eriyor, nergis ağrılarını yatıştırıyordu. Ilık su vücudundaki kiri ve külü temizlerken, bitkisel karışım onu rahatlattı.

O patlamadan sağ kurtulmanın heyecanı vücudundan çoktan silinmişti ama Hekla, Eyvind'e duyduğu şefkatli hislerin hâlâ devam ettiğini fark edince irkildi. Eyvind'in dudaklarının izini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu; Eyvind'in yaptıklarının etkisini hâlâ hissedebiliyordu.

Evet, ondan bir şeyler saklamıştı ve onun maiyetinin önünde işinden atılmasının yarattığı aşağılanmayı unutamıyordu. Yine de, gün ışığında, şimdi her şeyi farklı görüyordu. Onu o yolda, yalınayak ve üzerinde sadece bir tunikle bulduğunda, Eyvind onun bir sincap tarafından kaçırılıp Hagensson çiftliğine götürüldüğünü bilmiyordu. Kendini Eyvind'in yerine koyduğunda, Hekla yaptıklarının ne kadar saygısızca görüldüğünü görebiliyordu.

Onun dengesiz hareketlerine rağmen Eyvind yine de onu dinlemişti. Daha da önemlisi, babasının emirlerine karşı gelmiş, hem Konal'a hem de Loftur'a ihanet etmişti. Bunca zaman onu dinlemiş olduğunu fark etmek Hekla'yı kelimelere dökmesi imkânsız bir minnettarlıkla doldurdu. Ona güvenmişti. Ona saygı duymuştu. Ve o... o her fırsatta ona karşı çıkmıştı. Onu bağırsaklarını deşmekle tehdit etti. Onu öyle bir köşeye sıkıştırmıştı ki, tek seçenek onu işten atmak olmuştu.

Hekla inledi ve başını suyun altına daldırdı.

Yüzeye çıktığında aniden Eyvind'i görme ihtiyacıyla doldu. Istré'nin kasaba meydanında aralarında bir şeyler derinden değişmişti ve onun da bunu hissettiğinden emin olmak istiyordu. İçinde bir sürü yeni gerçek kabarıyordu; onunla birlikteyken hissettiklerini seviyordu ve eğer Eyvind de isterse, belki de bu yeni bir başlangıç olabilirdi.

Belki de *onlar* olabilirlerdi.

Rüya gibi bir halde, Hekla kendini küvetten çıkardı, kurulandı ve temiz kıyafetlerini giydi; neyse ki bu kıyafetler zarar görmemişti çünkü atının eyerlerinde güvenle saklanmışlardı. Bir porsuk gibi gülümseyerek saçlarını taradı.

Ancak kapıdaki gürültülü vuruş dikkatini dağıttı. Hekla kapıyı açamadan Gunnar içeri daldı.

"Ateş Yumruğu-" diye başladı ama adamın görünüşünü fark edince sözünü yarıda kesti. En iyi ceketini giymiş olan Gunnar'ın beyaz dişleri geniş bir gülümsemeyle parlıyordu. Saçları ve sakalı gümüş manşetlerle süslenmişti ve yeni yağlanmış gibi parlıyordu. Hekla onun birkaç hafta önceki halini düşündü ve savaşçının kat ettiği mesafeye hayran kaldı.

"İyi giyinmişsin," diyebildi ancak.

Her zamanki şovmen Gunnar kollarını kaldırdı ve Hekla'nın tam etkiyi görebilmesi için yavaş bir daire çizerek döndü.

Hekla ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Neden bu kadar yakışıklı görünüyorsun?"

Gunnar ilerlerken o geniş, kendinden emin gülümseme derinleşti. Kemerinden bir kenevir çuvalı çözdü.

"Senin için," dedi ve eğilerek torbayı Hekla'nın eline tutuşturdu.

Şaşırtıcı derecede ağırdı, içi sólas ve kressen doluydu. "Nedir bu?"

"Bu senin başlık paran."

Hekla şaşkın şaşkın bakıyor, bu yeni şakayı anlamaya çalışıyordu. Gunnar'ın kalın siyah kaşları beklenti içinde kalktı ve bir cevap vermek için çabaladı ama kelimeler o anda ondan kaçmış gibiydi.

Gunnar kıkırdadı, onun boş ifadesinden hiç etkilenmemişti. "Ahh, ama bunu geleneksel yolla yapmamı mı istiyorsun?" Kılıcını çekti, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcın düz kısmını avuçlarının üzerine koydu. Gunnar başını eğerek, "En güzel bakire, sana kılıcımı, kalbimi ve aşkımı adıyorum-" diye okudu.

"Gunnar."

Kaşları kalktı ve ona sert bir bakış fırlattı. "Bırak da bitireyim. Neredeydim ben? Aşkım benim. Seni koruyacağıma, sana bakacağıma, başka hiçbir kadınla yatmayacağıma yemin ederim. Şimdi elini istemek için önünde diz çöküyorum."

Görünüşe bakılırsa artık bitirmişti, Gunnar başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

Midesinde asit yanıyor, boğazından yukarı tırmanıyordu. Sonsuz ateşler içinde onun içine ne girmişti?

Ama kızın sessizliği üzerine Gunnar'ın başı yana eğildi. "Ah, anlıyorum. Gerçekten kur yapmak istiyorsun, değil mi?"

Kılıcı yere bırakıp kollarını sıvayarak alay etti, sonra da kızın sağlam elini kendi elinin içine aldı. "Geçtiğimiz iki ay bana uzun bir yaşamın garanti olmadığını gösterdi. Bu topraklarda çok uzaklara seyahat ettim.

alem. Maceranın tadına baktım ve payıma düşen yaraları aldım. Artık ayaklarımı dinlendirmeye, bir ev ve bir aile kurmaya hazırım. Ve bunu yanımda seninle yapacağım, Hekla Rib Smasher-" Durakladı, görünüşe göre soyadını arıyordu.

Hekla'nın ağzı açılıp kapandı, hâlâ konuşamıyordu.

"Bu senin başlık paranın sadece bir kısmı," diye devam etti Gunnar. "Kopa yakınlarındaki sürüme daha fazlasını gömdüm. Kanıta ihtiyacın olursa, yaklaştığımızda kazıp sana gösteririm."

Hekla zonklayan şakaklarını ovmak için elini onunkinden kurtardı ve Gunnar'ın gülümsemesi bir nebze olsun azaldı. Ve o anda bunun bir şaka olmadığını anladı. Bu aptal adam gerçekten de ondan elini istiyordu.

Boğazını temizledi. "Kardeşini sevmediğini biliyorum ve ona evlenme teklif etme onursuzluğunu yapmak istemem. Bunun yerine *senden* rica ediyorum, Hekla Rib Smasher-"

Kafatasındaki zonklama daha da arttı. Bu durmak zorundaydı. Hekla onun dirseğini çekti. "Kalk ayağa, seni vahşi!"

Gunnar ayağa fırladı. Başını kaldırıp hödüğe baktı, akli bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

"Bir daha asla evlenmeyeceğimi biliyorsun." Hekla çaresizliği sesinden uzak tutmaya çalıştıysa da bir nota araya girdi.

"Tören yapmamıza gerek yok." Gunnar'ın geniş omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Ama birlikte yapabileceğimiz küçük savaşçıları bir düşünsene. Onlardan bir sürü."

"Kuluçka," diye boğuldu. Boğazı daralıyordu. Nefes alamıyordu. Hekla'nın zihni kontrolden çıkmış bir vagon gibi savruluyordu. Bu Gunnar'dı, ne zaman kaşınsa kaşımak için kullandığı bir adam. Başından beri ona karşı açıktı: sadece seks ve yumuşak duygular yok. Haftalardır onun arkadaşlığını arzulamadığını boş verin.

Yine de artan paniğine rağmen Hekla, Gunnar'a değer verdiğini biliyordu, gerçi bunun adını koyması gerekirse, belki de daha çok bir kardeşe duyulan sevgi gibiydi. Beş uzun yıl boyunca Gunnar'la omuz omuza savaşmışken, son mevsimlerde bu kadar çok şey atlatmışken onu nasıl umursamazdı? Ve Gunnar'ın içinde bulunduğu sefaletten daha yeni kurtulduğunu unutamazdı. Onu oraya geri gönderme riskini göze alamazdı.

Hekla yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. Gunnar'ın yanağını okşadı. Bakışlarındaki güvenin şaşkınlıkla karışmasını izledi.

"İsteğiniz beni onurlandırdı," diyerek mide bulantısını bastırmaya çalıştı. "*Hayır* demiyorum. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum." *Umutsuzluk çukuruna düşmeyeceğinden emin olurken nasıl hayır diyeceğini* de ekleyemedi.

Ve Gunnar'ın yüzünde herhangi bir acı belirtisi göremeden Hekla odadan dışarı fırladı.

YİRMİ DÖRT

Hekla'nın zihni karmakarışıkta ama ayakları Eyvind'in odasını bulmak için koridorda mantıklı bir şekilde ilerliyordu. Bitkin düşmüştü ama yine de bedeni lojmanından, önünde diz çöken Gunnar'dan uzaklaşma ihtiyacıyla karıncalanıyordu...

Şimdi senden elini istemek için önünde diz çöküyorum.

İçinden sıcak, huzursuz bir his yükseldi. Hekla'nın Eyvind'i görmeye ihtiyacı vardı; onun fazla güzel yüzünü görmeye ve kibirli sesini duymaya ihtiyacı vardı. Belki de yanmış saçlarıyla ilgilenmesine ya da yüzündeki isi yıkamasına izin verirdi. Belki de geceyi onun kamarasında geçirecekti.

Bu düşünce bile onu heyecanlandırmıştı. Endişeden ziyade, bu düşünceye bir heyecan patlaması eşlik etti.

Eyvind'e anahtarları vermeden önce defalarca en büyüğü olduğunu söylediği hancının odasına yaklaşırken koridordan gelen sesler Hekla'nın kalbinin hızlanmasına neden oldu.

"Baban çok kızacak." Bu ses Thrand Uzun Kılıç'a aitti ve Hekla bunu duyduğuna tuhaf bir şekilde memnun olmuştu.

"Onun ne düşündüğü umurumda değil," dedi Eyvind sertçe. "Ben kendi seçimimi yaptım.

Istré halkı Konal ve onun ayinleri sayesinde hayatta kaldı."

"Seçimin kendinden daha fazlasını etkiliyor," diye homurdandı Thrand.

Eyvind cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Bunun seni ve diğer gençleri de etkilediğini biliyorum. Ama Thrand, kalbinin derinliklerinde yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama öyleydi," diye mırıldandı Thrand, açıkça kızgındı. "Ama ben sadece babanın emirlerinden bahsetmiyorum." Sesinde Hekla'nın ayaklarını titreten bir nota vardı.

"Açık konuş," dedi Eyvind, sesindeki yorgunluk kolayca duyuluyordu. "Rib Smasher'ın sana kondurduğu öpücüğü unuttuğumu sanma," dedi

Thrand. Eyvind cevap vermeyince devam etti, "Bir de gözlerinin sürekli onu takip etmesi var-"

"Bırak onu Thrand," diye uyardı Eyvind.

Ama Thrand o kadar kolay vazgeçmedi. "Bana bir hafta önce sorsaydın, o kadının yanına gitmek için bir çılgından daha deli olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi..." Thrand bir an sessiz kaldı. "Şimdi, *sanırım* bunu görebiliyorum."

Bir homurtu Hekla'ya Eyvind'in muhtemelen ikinci komutanını yumrukladığını söyledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Thrand. "Ona tüm gerçeği anlattın mı? Liv'den haberi var mı?"

Hekla'nın derisi uyarıyla diken diken oldu. Sonsuz ateşler içinde kim *Liv* mi?

"Tek gecelik bir şey olması gerekiyordu," dedi Eyvind savunmacı bir tavırla. "I

düşün-" İçini çekti, görünüşe göre düşüncesini tamamlayamamıştı.

Thrand dramatik bir nefes verdi. "Eyvie. Bunu geride bırakamayacağın çok açık. Aranızda ne var bilmiyorum ama sisle olan bu iş henüz bitmedi. Nişanlılığınız hakkındaki gerçeği ona borçlusun."

Yer, Hekla'nın ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Nişan.

Eyvind Tanrı'nın cezası Hakonsson nişanlanmış mıydı?

Göğsünde bir sızı filizlendi ve kalbinin her atışında damarlarına pompalandı. Yeni açığa çıkan yumuşak kısmı çaresizlik içinde buruştu. Yanlıştı. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? Kurallarını nasıl çiğneyebilmiş ve bu adam için onları bir kenara bırakmaya nasıl razı olabilmişti?

Bu aldatmacanın acısı onu zamanda geriye, Rothna'nın elinde baltayla tepesinde dikildiği ahıra geri götürdü. O anda bir daha asla bir erkeğe en yumuşak yanlarını emanet etmeyeceğine yemin etmemiş miydi? Savunmasını o kadar yüksek ve güçlü kurmaya yemin etmemiş miydi ki, bir daha kimse onu incitemeyecekti?

Patlamanın ardından savunmasız kalan parçası şimdi tekrar derinlere gömülmüştü. Hekla duvarlarını ördü. Savaşçı maskesini yerine çekti. Çılgılık atmak istedi. O odaya girip Eyvind Hakonsson'un o güzel ağzına bir yumruk atmak istedi. Bunun yerine, topuklarının üzerinde döndü ve onun odasından uzaklaştı.

Hekla bir şekilde dışarı çıkmayı başardı. Avludaki hava sonbaharın son ayazıyla gevreklemişti, seyisler atları yolculuğun bir sonraki zorlu etabı için hazırlarken güneş zirveden inmeye başlamıştı. Ahırın arkasına koştu, sonra mide bulantısını kontrol etmeye çalışarak iki büküm oldu.

Nişanlı. Bunca zamandır Eyvind nişanlıydı. Onunla paylaştığı şeyleri düşünmek... ve Istré'deki o patlamadan sonra, bir *ilişki* fikrine açık olduğunu düşünmek.

Şimdi yara almak, daha sonra kırılmaktan iyidir, dedi kendi kendine.

Duygularının esiri olan Hekla, tam yanına gelene kadar çit boyunca ilerleyen küçük yarattığı göremedi. Bir solukla sincapla yüzleşmek için döndü.

Kritka seni bulmak için çok uzaklara baktı, diye içinden çocuksu bir ses geldi. *Eğer sana bağlı olmasaydık, Kritka kokunu kaybedebilirdi.*

"Hayır," diye mırıldandı Hekla, tökezleyerek geri çekilirken.

Koruyucu ormana dönmeli. Hanımımız bekliyor.

"Son kez söylüyorum," dedi alçak bir sesle, seyislerin onu duymadığından emin olmak için etrafına bakınarak, "Ben sizin Koruyucunuz değilim."

Sincap şaha kalktı ve öfkeli bir ciyaklama sesi çıkardı. *Kritka sana yardım etti, Koruyucu. Kritka sana hediyeler getirdi. Karanlık şey hakkında cevaplar aramana yardım etti. Şimdi Koruyucu hanımefendimize yardım etmeli.*

Yıpranmış bir elini saçlarında gezdirdi. "Kopa'ya dönmeliyim. Başkalarından yardım istemeliyim-"

Ama sincabın başı yana eğildi ve Hekla'nın midesinde soğukluk birikmeye başladı. *Hanımımız uzun zamandır yardım istiyordu. Koruyucu sembolleri bulamadı mı?*

Hekla'nın dizlerinin bağı çözüldü, midesindeki soğuk çukur genişledi. "Semboller mi?" diye uyuşukça tekrarladı ama sonra anladı. Ölü Klaernar sarmaşıklarla sütunlara asılmıştı. Etraflarına kanla kazınmış Spiral Asalar. Kabuğuna Spiral Çita saplanmış o ağacın bulunduğu koru...

"O senin hanımındı," dedi uyuşuk bir sesle.

Sincap onaylarcasına geveledi. *Hanımefendi, Koruyucu'yu bulmaları için kurtlarını İseldur'un dört bir yanına gönderdi. Kritka kokuyu buldu ve sonra kaybetti. Ama sonra seni bir kez daha bulduk. Kritka'nın hanımına yardım etmelisin. Sadece Koruyucu karanlık şeyi yenebilir.*

"Karanlık şey," diye tekrarladı Hekla yavaşça. Sis mi?

Karanlık şey güçleniyor, Koruyucu. Artık ormandan kaçabilir. Yakında daha da uzağa gidecek.

Düşünceler Hekla'nın kafatasının içinde dönüp duruyordu. "Peki senin hanımın," diye sordu sincaba, "sisi yenmeye yardım edebilir mi?"

Sincap başını yana eğdi ve ona baktı. *Hanımefendi çok bilge, pek çok şey biliyor. Kritka'nın bildiği tek şey Koruyucu'yu getirip*

Onu.

Hekla kollarını göğsünde kavuşturmuş, küçük yaratığa bakıyordu ondan önce. Uzun zamandır, bu sincabın bir ateş rüyasından daha fazlası olabileceği fikrini reddetmişti. Ama geçtiğimiz haftalarda, en çılgın hayallerinin ötesinde şeyler görmüştü. Daha fazlası olabileceğini düşünmek gerçekten bu kadar zor muydu?

Hekla'nın kesin olarak bildiği bir şey vardı: Öldürücü sisi yenmek istiyorlarsa, ellerine geçirebilecekleri her silaha ihtiyaçları vardı.

"Pekâlâ Kritka," dedi Hekla, sesi kararlıydı.

Sincabın kulakları dikildi, kuyruğu heyecanla seğirdi.

"Bunu yapacağım. Hanımını özgür bırakacağım. Ama önce Kopa'ya gitmeliyim. Takviyeye ihtiyacımız var. Ve diğerlerini bu düşmanın gerçek tehlikeleri konusunda uyarmalıyız."

Bununla birlikte sincaba sırtını döndü, son bir saat içinde olup bitenlerden uzaklaştığı için mutluydu. Hekla'nın çantalarını alması gerekiyordu. Buradan, kendisinden elini isteyen Gunnar'dan ve kalbini yaralayan Eyvind'den uzaklaşması gerekiyordu.

Kopa'ya gitmesi gerekiyordu. Yeniden toparlanmalı ve takviye kuvvet toplamalıydı.

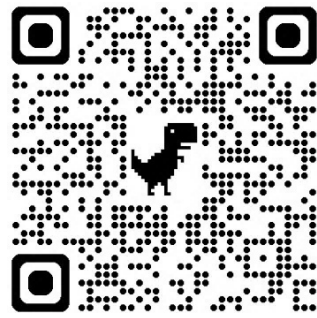
Ve sonra, sisle kendi topraklarında karşılaşacaktı. Bu sefer onu engelleyecek bir adam olmayacaktı, uyması gereken kurallar da.

Hekla bu sisi yenecekti, ya da sis onu yenecekti.

KUZEYİN ŞAFAĞI'nda Íseldur Krallığı'na DÖNÜŞ, 3 Şubat 2026'da geliyor.

Kuzeyin Şafağı'nın ilk üç bölümünü okumak ister misiniz? Demi'nin haber bültenine abone olun:

<https://demiwinters.com/newsletter/>

TEŞEKKÜRLER

Hekla'nın hikayesinin aslında Pençe Krallığı'nda olması gerekiyordu, ancak zaten uzun bir kitap olduğu ve bu hikayenin bir yan görev gibi hissettirdiği göz önüne alındığında, kendi novellası için daha uygun görünüyordu.

Hekla'nın kafasının içine girmek ve böylesine belalı bir savaşçı yazmak çok eğlenceliydi. Ancak Hekla'nın bu şekilde olduğunu kabul etmek önemli, çünkü hayatta kalmak için böyle olmak zorundaydı. Kadınların zırh giymek zorunda olmadığı bir dünya hayal ediyorum. Kadınların 1/3'ünün eş şiddetine maruz kalmadığı bir dünya. Kadın haklarının aktif olarak ellerinden alınmadığı bir dünya.

Yardıma ihtiyacınız varsa <https://www.thehotline.org/> (ABD) veya <https://ccfwe.org/find-help-across-canada/> (Kanada) adreslerini ziyaret edebilirsiniz.

Duyarlı okuyucularım GiannaMarie Dobson ve Michelle Swinea'ya, Hekla'nın engellilik ve aile içi şiddet geçmişinin gerçekçi ve saygılı bir şekilde tasvir edilmesini sağladıkları için özel olarak teşekkür ederim.

Karanlığın Kökleri'ni yazarken birçok kitap yardımcı oldu, özellikle Suzanne Simard'ın Finding The Mother Tree, Merlin Sheldrake'in Entangled Life ve Neil Price'in Children of Ash and Elm kitapları.

Tüm yararlı yorumlarınız ve notlarınız için eleştirmen ortaklarıma ve beta okuyucularıma teşekkür ederim: Daniela A Mera, Elayna R Gallea, Maggie Cannon, Sasa Hawk ve Brittany Damazio.

Story Wrappers'tan KD Guthauser'a muhteşem kapağı hazırladığı için teşekkür ederim. Grey Moth Editing'den Friel'e inanılmaz bir amigo kız ve editör olduğu için teşekkür ederim.

Molly Thorp'a bu romanın dünyaya açılmasındaki yardımları için teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, aileme teşekkürler - ofisime dalıp sandalyeme yerleştiği ve "sıkıldım" dediği için Z'ye. Bana delicesine yaratıcı lego icatlarını getirdiğin için K'ya. Son soğuk diyet kolayı aldığında asla kızmadığın ve benimle Survivor izlediğin ve hayal ettiğim bu tuhaf dünyaya sonsuz desteğin için B'ye.

YAZAR HAKKINDA

Demi Winters, yumuřak kadın bařroller, huysuz kahramanlar ve sűrűkleyici dűnyalar içeren romantik fantezi kitaplarının yazarıdır. Peri masalları, fantezi ve romantizmle ilgili her řeyi seven Demi, kocası ve iki çocuęuyla birlikte British Columbia, Kanada'da yařıyor. Fantastik dűnyalar ve ahlaki açıdan gri ařklar űzerine beyin fırtınası yapmakla meřgul olmadıęı zamanlarda, Demi okumayı ve yemek yapmayı seviyor.

Yazma çabalarını takip etmek için Demi's Crew [Facebook grubuna](#) veya [haber bűltenine](#) katılabilir veya sosyal medyadan takip edebilirsiniz.

TELAFFUZ REHBERİ

Yazarın notu - Bu kitaptaki birçok kelime ve isim Eski Norsça ve/veya İzlandaca'dan türetilmiştir; ð ve þ karakterleri okunmalarını kolaylaştırmak için 'th'ye ve æ 'ae'ye dönüştürülmüştür

- Bjáni- byan-ee
- Dúlla- doo-la
- Eystri- ay-stri
- Flíta- flee-ta
- Hevrít- hev-reet
- Hjarta- h-yar-ta
- Hver- kveh-r
- Hvíta- kvee-ta
- Íseldur- ees-eld-oor
- Klaernar- klite-nar
- Kunta- koo-nta
- Lébyrnja- lyeh-bryn-ya
- Myrkur- mihr-koor
- Nordur- nor-door
- Reykfjord- rake-fyoord
- Róa- r-oh-a
- Signe- sig-nuh
- Skjöld- shk-ul-d
- Skógungar- shk-oon-gar
- Slátrari- sl-ow-trar-ee
- Stjarna- stya-tna
- Sudur- soo-door
- Urka- oor-ka
- Vestir- vest-eer

SÖZLÜK

- Berskium- Reykfjord yakınlarında çıkarılan toz; Klaernar tarafından büyük boylarını ve güçlerini korumak için alınır
- Bjáni- aptal; bir hakaret
- Brennsa- ateş viskisi
- Dúlla- 'oyuncak bebek'- kadınlar arasında sevilen bir terim
- Eisa Volsik- Íseldur'un eski prensesi; Kral Ivar tarafından öldürüldü-cesedi Askaborg Kalesi'nin çukurlarında bir sütunun üzerine kazığa oturtuldu.
- Eystri- Íseldur'un en doğusundaki bölge
- Flíta- uçarken kanatları ışık saçan anka kuşu benzeri kelebekler. Yaşlandıklarında alevler içinde kalırlar, küllerinden bir tırtıl çıkar.
- Galdra- büyü yapan kişi; Ashen de denir; Kral Ivar tarafından yasaklanmıştır
- Hábrók- savaş, onur, şans ve hava tanrısı; Íseldur'un eski tanrılarından biri
- Hevrít- bir Íseldurian uzun ağızlı hançeri
- Hindrium- Galdra'nın büyüleri yeteneklerini engelleyen özel metal
- Hóra- fahişe
- Illmarr- denizin pullu vampiri; yılanbalığı kanıyla cezbedilebilir ve üvez oklarıyla öldürülebilir
- Íseldur- Buz ve Ateş Krallığı; bu kitabın geçtiği ada ülkesi
- Ivar Ironheart - on yedi yıl önce tacı Kral Kjartan Volsik'ten alan Íseldur'un yeni kralı
- Kjartan Volsik- Íseldur'un eski kralı; Kral Ivar tarafından Askaborg Kalesi'nin çukurlarında kan kartalı yöntemi kullanılarak öldürüldü.
- Klaernar- Kral Ivar'ın özel askerleri. Kralın Pençeleri olarak da bilinir
- Kopa- Eystri bölgesinin kuzey kesimlerindeki büyük taş şehir

- Kunta- amcık; bir hakaret
- Lébyrnja- Küçük deri benzeri pullardan yapılmış özel, hafif zırh. Bloodaxe Mürettebatı tarafından takılır.
- Malla- Aşk, savaş ve ölüm tanrıçası; aylardan birinin adı; Íseldur'un eski tanrılarının biri
- Marra- bilgi, şifa ve barış tanrıçası; aylardan birinin adı; Íseldur'un eski tanrılarının biri
- Myrkur- kaos ve karanlık tanrısı; Íseldur'un eski tanrılarının biri
- Nordur- Íseldur'un en kuzeydeki bölgesi
- Norvaland- Íseldur'un kuzeydoğusundaki ada; şu anda tahtta oturan Ivar'ın babası Harald tarafından devrildi.
- Róa- Íseldur'da servis edilen, róabush'un kabuğundan yapılan sıcak bir içecek
- Saga Volsik- Íseldur'un eski prensesi; Kral Ivar tarafından ele geçirildi ve onun vasisi olarak yetiştirildi; oğlu Prens Bjorn ile nişanlandı
- Skarpling- Sirtında tüyleri olan küçük, fare büyüklüğünde bir yaratık.
- Skjöld- baş ağrısını tedavi etmek için alınan kurutulmuş bir yaprak
- Skógungar- bir orman gezgini; Batı Ormanı'nda yaşayan ağaç benzeri huzurlu bir yaratık
- Slátrari- 'kasap'; insanları içten dışa doğru yakan bir katil
- Svalla Volsik- Íseldur'un eski kraliçesi; Kral Ivar tarafından öldürüldü- cesedi Askaborg Kalesi'nin çukurlarında bir sütuna kazığa oturtuldu.
- Stjarna- 'yıldızların anası'; Sunnvald'ın karısı; dokuma, bereket, rehberlik tanrıçası; Íseldur'un eski tanrılarının biri
- Sudur- Íseldur'un en güneyindeki bölge; başkente ev sahipliği yapar
- Sunnavík- Askaborg Kalesi'nin bulunduğu Íseldur'un başkenti
- Sunnvald- Íseldur'un eski tanrılarının Güneş Tanrısı-kralı; ateş ve kudret tanrısı
- Thrall- köleleştirilmiş kişi; Íseldur krallığında çoğunlukla Norvaland'dan getirilirler ve iç bileklerine işaretlenirler.
- Urka- Íseldur'un doğusunda büyük bir ulus; Ivar Ironheart da dahil olmak üzere Urkan Krallarının soyunun ortaya çıktığı yer
- Ursir- Kral Ivar ve diğer Urkanlar tarafından tapınılan Ayı Tanrısı; Íseldurlulara dayatılan inanç
- Vampir geyik- Memelileri avlayan ve kanlarını emen etobur geyik

- Vestir- Íseldur'un en batı bölgesi; Batı Ormanları'na ev sahipliği yapar
- Kurt örümceği- Tüylü gri kürkle kaplı büyük örümcek
- Zagadka- Íseldur'un güneyindeki gizemli ada ülkesi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

